

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de la U.I.C.

Catalunya Cristiana

On hi ha una de les pobreses que enfosqueixen la vida humana, allí hi són presents els cristians; perquè Crist hi és, identificat amb els més dèbils i els més pobres.

Card. Jubany

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 298

Setmana del 9 al 15 de juny del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Tots junts podem fer molt

Cada vegada més, la diada del Corpus va prenent el caire d'un dia en el qual els cristians "sortim al carrer" per mostrar allò que és —hauria de ser— la conseqüència necessària de la celebració, i de la recepció, del "Corpus Christi": l'amor universal envers tots els homes, traduït en fets tangibles a la mesura de les nostres forces.

Crec que és un veritable signe dels temps. Les processons estan bé i cal trobar la fórmula adequada perquè siguin inequívocs gestos públics d'adoració i de contemplació itinerant del misteri eucarístic. Ara, els nostres carrers motoritzats fins a les viles i pobles, i la secularització de fet (no entrem a discutir en què és bona i en què dolenta) de la vida pública no "suporten" l'espectacle d'una processó eucarística i els esclavissa el misteri.

És un encert, doncs, fer coincidir aquesta festa cristiana amb el dia en què CARITAS truca al nostre cor i a les nostres butxaques i dóna a conèixer a l'opinió pública que l'any 1984 va despendre (a la diòcesi de Barcelona, per exemple) quasi tres-cents milions per assistir necessitats concretes. La col·laboració nodrida de grups de cristians a la campanya d'ajut a Etiòpia i Eritrea, aquest cap de setmana i el precedent s'ajunta a aquesta manifestació pública de la caritat, fruit de l'Eucaristia. Realment "tots junts" en el Crist, "podem fer molt": aportar-los el nostre amor cristià i conduir-los suaument vers l'Únic Salvador de qualsevol misèria humana.

Joan E. Jarque i Jutglar

Corpus Christi, Dia de la Caritat-1985

"TOTS JUNTS PODEM

FER MOLT"

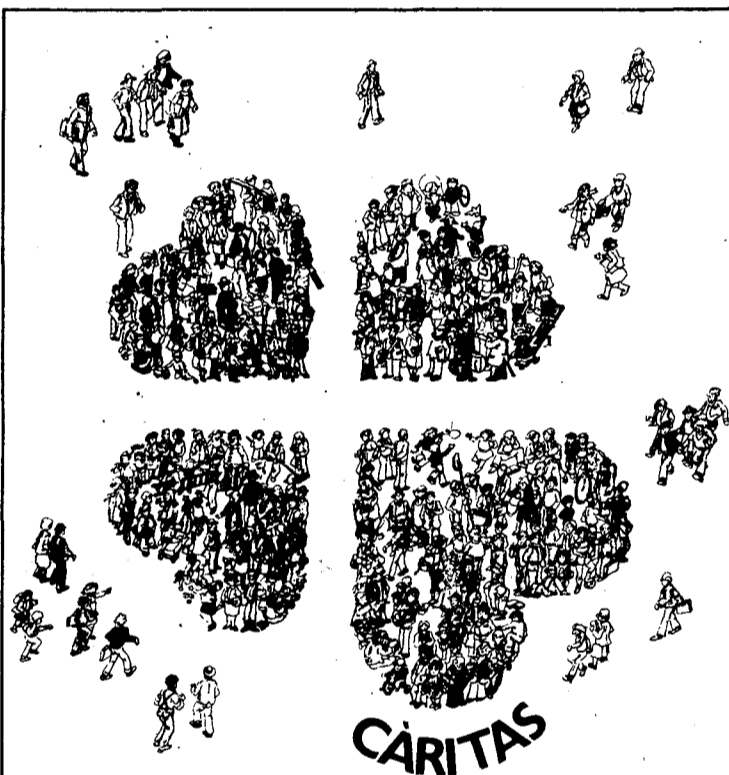
BARCELONA.— Com ja és tradicional, en la festivitat del "Corpus Christi", Caritas diocesana publica la "Memòria" de l'any anterior. Es tracta de donar compte a la comunitat cristiana de Barcelona de com utilitza els recursos destinats als més pobres que ella posa a les seves mans. Sota les xifres econòmiques s'hi amaga el treball humil i abnegat, tenaç i generós, de moltes persones, professionals i voluntaris, de tots els indrets de la comunitat diocesana. Gràcies a aquestes persones els recursos disponibles es transformen en ajuda, respectuosa i discreta, eficaç i lúcida als qui més ho necessiten. Caritas ha triat el camí de la realització de la justícia, més que no pas el de la seva simple proclamació. Amb el suport de la comunitat cristiana, continuarà fent costat als pobres, acompanyant-los amb un autèntic

respecte a la seva dignitat i amb la màxima eficàcia que sigui possible.

Les institucions no hi arriben si es troben soles. El nombre de persones que demanen ajuda és cada vegada més nombrós i aquestes només són la punta de l'iceberg de la població que sofreix. Tant les entitats públiques com les privades treballen amb imaginació per trobar camins que responguin als objectius assistencials i de promoció que es requereixen, però la urgència dels problemes ho fa difícil i, així, moltes vegades queden limitats a casos de preemptòria necessitat. El lema de la diada de la Caritat, enguany és: "TOTS JUNTS PODEM FER MOLT".

Cal, doncs, que s'intenti. Cal decidir-se a col·laborar amb els que ja hi treballen.

El problema truca a la nostra porta. Ara i aquí.

Amb la col·laboració de tots els problemes tenen solució.

El cicló que ha devastat el golf de Bengala ha deixat indefensa la població

EL BISBE DE CHITTAGONG FA UNA CRIDA A L'AJUT MUNDIAL

CHITTAGONG.— Mentre els socors a les víctimes del cicló que ha assolat les illes del golf de Bengala s'organitzen, les epidèmies amenacen, amb risc d'augmentar el nombre de morts, que, segons es creu s'eleva a més de 50.000.

Els metges temen sobretot el còlera, provocat pel gran nombre de cadàvers de persones i d'animals en descomposició. Però les autoritats sanitàries no disposen de mitjans: a Urirchar, 300 persones han estat vacunades contra el tifus i el tètanus amb la mateixa agulla...

La pol·lució de les aigües fa témer igualment grans diarrees.

Monsenyor Joaquim Rosario, bisbe de Chittagong (sud-est del país) ha llançat una crida a la solidaritat per socórrer les poblacions sinistrades del Bangladesh: "Nosaltres no tenim suficients mitjans per prevenir un drama semblant. El nostre país és molt pla i la major part del territori està a dos metres sota el nivell del mar. Hi ha molt pocs turons.

"Després del cicló del 1970, el govern ha fet construir petits turons

artificials i petites construccions per alberg de la gent. A part d'això, poca cosa més es pot fer."

"En aquesta situació d'urgència, els habitants tenen necessitat d'aliments, d'aigua, de medicaments per allunyar els riscos eventuais de propagació de malalties. A totes aquelles voluntats desitjoses d'aportar la seva ajuda, el millor que pot fer-se és contactar amb les organitzacions de Caritas diocesanes i elles d'acord amb les del país trobaran la forma de definir precisament on la població és en més gran necessitat".

PEREGRINACIONS DIOCESANES A LOURDES AMB MALALTS

Organitzades per l'HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES
DE BARCELONA

*del 21 al 26 de juny
del 14 al 19 de setembre*

L'Hospitalitat de Barcelona commemora enguany el **75è ANIVERSARI**
de la seva fundació.

Celebreu aquest esdeveniment, peregrinant a Lourdes amb nosaltres o amb els vostres
donatius per ajudar a sufragar viatges de malalts.

Informació i inscripcions:

Oficina de l'Hospitalitat (De dilluns a divendres de 6 a 9)
Carrer Diputació, 235, 1r, 1.ª Tel. 317 91 39
08007 - BARCELONA

EDITORIAL

Homes o llops?

La tragèdia de l'estadi de Heyssel ja no és notícia, com ja no ho és la de Bradford, ni la de Mèxic, ni la del Bangladesh, a les quals aquests dies s'hi afegeixen la dels estats fronters de Ohio i Ontario entre els EE.UU. i Canadà i, a casa nostra, els assassinats polítics gairebé quotidians, els morts a la badia d'Algesires i un tètric etc. Si la sensació de la notícia s'esvaeix de pressa, la reflexió pausada i responsable sobre aquests esdeveniments ha de continuar i ha d'anar aprofundint les causes, més o menys ocultes, i les lliçons que se'n desprenen més o menys fàcilment.

La humanitat contemporània ofereix un quadre contradictori. Som capaços de mil prodigis tècnics, de reeixir complicades col·laboracions i de gestos admirables de solidaritat per salvar una vida, i al mateix temps som incapaços de preveure i dominar els accidents naturals i tots podem ser, inesperadament un dia qualsevol, autors anònims o, almenys, espectadors impotents (o potser indiferents) de centenars de morts. Hi ha moments, avui, en els que hom no està pas orgullós de ser home i li ressona al cor la vella dita llatina "homo homini lupus" —l'home és un llop per a l'home—. L'orgull tantes vegades petulant de l'home modern hauria de quedar ben capolat davant d'aquests espectacles de la nostra impotència, de la nostra imprevisió, de la nostra indiferència i, sobretot, de la nostra agressivitat autodestructiva.

Avui, cal afegir-hi, les tragèdies que la humanitat supura fatalment, adquireixen un relleu peculiar pel fet que els mitjans moderns de comunicació ens les posen gairebé a l'abast de la mà i ens les reiteren davant dels ulls amb un delit informatiu dubtós. (Esgarrifa veure com certs periodistes, per complir amb llur deure d'informar-nos puntualment, a nosaltres "els clients", no deixen pas les càmeres o els micros per aturar una hemorràgia o per apagar una torxa humana. Ells han d'informar. I com més sensacional és la informació, millor. Sabem que una cadena de TV va desplaçar a Holanda un equip amb l'ordre expressa de seguir el viatge del Papa i captar l'atemptat premiat d'antuvi, si es produïa!).

En el cas del partit de futbol entre la Juventus i el Liverpool s'ha discutit sobre si era encertada o no la decisió de jugar, malgrat tot, l'encontre. No ens hi ficarem pas. I podem arribar a comprendre la manca de coratge dels responsables d'aquella greu decisió davant d'una multitud incontrollable(?) i que suposaven capaç de desencadenar una masacre encara pitjor (!). Tanmateix vàrem ser molts certament els que, tot i que aplaudíem la decisió de la televisió alemanya de suspendre la retransmissió, ens vàrem quedar mirant el partit. Amb el cor angoixat, sens dubte, i amb la macabra sensació que els xicots xutaven un crani i no una pilota, com va dir gràficament en Wifredo Espina. Però creïem que potser així ens aniríem assabentant dels detalls d'aquella tragèdia que, per altra banda, tampoc podíem oblidar tranquil·lament passant a un altre programa de la TV. Tot plegat ben lamentable.

En el fons d'aquests elements de reflexió —incomplerts i a cop calent— s'hi dibuixen els greus problemes que s'hauria de plantejar seriosament la nostra civilització moderna, massificada, tecnificada i incapaç d'anar a cercar, allà on únicament es troba, el "suplement d'esperit", que evidentment, li manca.

Aprendre a ser feliços

Em sembla que la primera cosa que hauríem d'ensenyar a tot home que arriba a l'adolescència és que els humans no naixem ni feliços ni infeliços, sinó que aprenem a ser una cosa o altra i que, en bona part, depèn de la nostra elecció que ens abasti la felicitat o la desgràcia. Que no és cert, com molts creuen, que la felicitat pot trobar-se tal com es troba una moneda pel carrer o que pot tocar-te com una rifa, sinó que és quelcom que es construeix, pedra sobre pedra, com una casa.

També caldria que se'ls ensenyés que la felicitat mai no és completa en aquest món, però que, encara que sigui així, hi ha raons més que suficients d'alegria per omplir una vida de suc i d'entusiasme i que una de les claus està precisament a no renunciar o ignorar els trossos de felicitat que posseïm per passar-se la vida somiant o esperant la total felicitat.

També seria necessari que els diguéssim que no hi ha "receptes" per a la felicitat, perquè, en primer lloc, no n'hi ha una de sola, sinó moltes felicitats i que cada home ha de construir la seva, que pot ser molt diferent de la dels seus veïns. I perquè, en segon lloc, una de les claus per ser feliços està a descobrir "quina" felicitat és la meua pròpia.

Després afegir que, encara que no hi hagi receptes infal·libles, sí que hi ha una sèrie de camins pels quals, amb certesa, es pot caminar vers ella. Jo, per exemple, d'antuvi, en recordo unes quantes:

— Valorar i refermar les forces positives de la nostra ànima. Descobrir i gaudir de tot allò que tenim de bo. No haver d'esperar

trobar un cec per adonar-nos de la bellesa i importància dels nostres ulls. No caldre conèixer un sord per descobrir la meravella d'oïr. Treure-li suc al goig de les nostres mans movent-se sense que calgui per aquest descobriment veure les mans mortes d'un paralític.

— Assumir després serenament les parts negatives o deficitàries de la nostra existència. No tancar-nos masoquísticament en els nostres dolors. No magnificar les petites coses que ens manquen. No sofrir per temors o somnis de possibles desgràcies que possiblement mai no ens arribaran.

— Viure oberts vers el pròxim. Pensar que és millor que ens entabanin quatre o cinc vegades durant la nostra vida, que passar-nos-la desconfiant dels altres. Procurar comprendre'ls i acceptar-los tal com són, diferents a nosaltres. Però cercar també en tots més allò que ens uneix que allò que ens separa, més allò en què coincidim que allò en què discrepam. Cedir, sempre que no es tracti de valors essencials. No confondre els valors essencials amb el nostre egoisme.

— Tenir un gran ideal, quelcom que centri la nostra existència i vers el qual aplicar el millor de les nostres energies. Caminar vers ell incessantment, encara que sigui amb alguns retrocessos. Acceptar la lenta maduració de totes les coses, començant per la nostra pròpia ànima. Aspirar sempre a més, però no a massa més. Fer cada dia un pas. No confiar en els cops de la fortuna.

— Creure descaradament en el bé. Tenir confiança que a la llarga —i de vegades molt a la

llarga— sempre acabarà per imposar-se. No angoixar-se si els altres avancen aparentment més de pressa per camins tortuosos. Creure en la també lenta eficàcia de l'amor. Saber esperar.

— En l'amor, cal preocupar-se més per estimar que per ser estimat. Tenir l'ànima sempre jove i, per tant, sempre oberta a noves experiències. Estar sempre disposats a revisar les nostres pròpies idees, però no canviar fàcilment d'elles. Decidir no morir-nos mentre estiguem vius.

— Elegir, si es pot, un treball que ens plagui. I, si això és impossible, procurar estimar el treball que tenim, descobrint-hi els seus aspectes positius.

— Revisar constantment les nostres escales de valors. Tenir cura que el dinar no s'empari del nostre cor, ja que és un ídol difícil d'arrenca-li quan ens ha fet els seus esclaus. Descobrir que l'amistat, la bellesa de la naturalesa, els plaers artístics i molts altres valors són infinitament més rendibles que el que és crematífic.

— Descobrir que Déu és alegre, que una religiositat que tortura o estreny l'ànima no pot ser la vertadera, perquè Déu o és el Déu de la vida o és un ídol.

— Procurar somriure amb ganes i sense. Estar segurs que l'home és capaç de superar molts dolors, molt més del que l'home mateix sospita.

La llista podria ser més llarga. Però crec que, aquestes poques lliçons podrien servir per iniciar l'estudi de l'assignatura més important de la nostra carrera d'home: la construcció de la felicitat.

J.L. Martín Descalzo

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84

Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetas.

Europa: 6.000 pessetes.

Amèrica: 7.750 pessetes.

Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.

Oceania: 11.000 pessetes.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Grup Sant Martí de Porres. - Celebrarà la seva XXI Trobada-Aplec de Fi de Curs, el dia 16 de juny, diumenge, a les 4'30 de la tarda, a la Residència de les Germanetes dels Pobres, c/. Borrell, 159. Estan invitats tots els amics dels malalts, vells i minusvàlids; representants de les comunitats parroquials, especialment d'aquelles en les quals ja s'ha celebrat algun Aplec, i els Grups que treballen en aquest Apostolat, com a signe d'unitat i de germanor. El Germà Sola, Delegat de la Pastoral Diocesana de la Salut, desenvolupà un punt de Cate-

quesi adient a la diada i presidirà l'Eucaristia el Consiliari del GRUP, Mn Miquel Rodríguez Sala. Hi haurà la Unció dels malalts, benedicció de Creus, i coques per acabar amb la fraternal convivència, amenitzada per diverses atraccions. Responsable: Xavier Planas.

Parròquia de Santa Tecla, de Barcelona. - Amb motiu del XXX Aniversari, la Parròquia de Santa Tecla organitza un Pelegrinatge Marià, visitant Fàtima, Guadalupe, el Pilar i els Desemparats. **Dies:** de l'1 al 8 de setembre. Informació i inscripcions: Av. Ma-

drid, 107, tel. 339 85 79, dilluns, dimecres i divendres de 10 a 12 i de 6 a 8 de la tarda; festius de 10 a 13.

XXXIV Aplec a l'Ermita Sant Bernat, de Montseny. - En honor de sant Bernat, protector dels moradors, vianants i excursionistes de les muntanyes, se celebrarà l'Aplec el dia 16 de juny (diumenge). A part de la celebració eucarística, amb la veneració de la relíquia del Sant i cant dels Goigs, hi haurà Jocs d'Infants i Audició de Sardanes a càrrec de la cobla Genisenca, homenetjant

el Centenari de Vicenç Bou. Informació: Rectoria i Hotel HUSA Sant Bernat, tel. 847 30 11 (Montseny). A Barcelona: Hotel HUSA, tel. 318 13 86. La Missa serà a 2/4 d'1.

Exercicis Espirituals per a Religioses. - Juny 20-29: P. José Antonio Garmendia, s.j. Juliol 13-22: P. José M.ª Abad, s.j. Juliol 22-31: P. José Antonio Garmendia, s.j. Agost 13-22: P. Jaime Roig del Campo, s.j. Per informació: Franciscanes dels Sagrats Cors. Tel. 395 41 11 Tiana (Barcelona).

GIRONA

Cursets de Cristiandat: aplec de cursetistes i de famílies cristianes. - El diumenge 16 de juny en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Terrades, se celebrarà l'Ultimeira diocesana. Serà presidida pel Sr. Bisbe. Els actes principals seran: a dos quarts d'1 del matí, celebració de l'Eucaristia; a les 2 de la tarda, dinar; i a dos quarts de 5 de la tarda, Ultimeira.

Es una trobada oberta a tot hom que hi vulgui participar.

CARTES

Zel, zel, zel

Fa dies es va comentar en aquestes pàgines, que un ancià malalt, en ser visitat per dos sacerdots, no se li va parlar de Déu i sí de futbol, i aquest fet va ser motiu de demanar una millor assistència espiritual.

I tant, que necessitem que se'ns parli de Déu, als qui estan malalts, als qui som joves, als qui són infants, als qui som creients i més als qui no són creients, perquè que fàcilment es desvia l'home sense Déu!

Es evident que avui hi ha un cert temor a parlar de Déu, i tal com d'altres han dit no se'l predica, i, a vegades hem de veure, darrera aquesta falsa prudència, covardia.

Sí, necessitem que se'ns recordi que existeix el pecat, que existeix una salvació eterna, i una condemna eterna, que cal tenir amor, i temor de Déu.

Necessitem que se'ns parli de l'alegria de viure la fe, però també del seu compromís, de la penitència, de l'acceptar la creu.

Seria trist, que molts a qui pertoca fer-ho, perquè no és ben acceptat, o per ser titllat de carca, deixessin de parlar de la necessitat de tenir fe en Crist i de seguir-lo per salvar-se. Certament que això potser a molts els sembli estrany o fins i tot "superat" (?), però si tenen dubtes, ja que hi ha sembradors de tota mena, tenim l'exemple de sant Pau, de sant Francesc, de santa Caterina de Siena, de sant Ignasi, etc, etc, que no dubtaven de parlar de la necessitat de salvar-se, de ser inoportuns, i de trucar les ànimes, no fos cas que es per-

dessin. I el seu zel demostrava de la part de qui venien i molts eren convertits.

I tot això encara és possible, car a Déu res no li és impossible. Demanem al Senyor de cel i terra que ens doni noves vocacions, que siguin capaces d'acceptar l'adversitat de la indiferència i la burla, de la incomoditat de la pobresa i del menyspreu dels altres, tal com el Nostre Senyor Jesús va haver de suportar fins a la creu.

Què fariem, Senyor, sense sacerdots, sense religiosos, sense llum?

Grup Lloança
Monistrol de Montserrat

Les ciències i l'existència de Déu

He oït més d'una vegada en la "Tele" que la "ciència suplantarà la religió"! Astonishing! que dirien els anglesos. Si ho diu la Televisió molts es creuran que és una veritat ben seriosa.

Que en lloc de pregar Déu perquè regeixi els nostres destins ho farem a la senyora Ciència. Ella, la Ciència ens dirà ben bé què som i qui som. Ens dirà com s'ho va fer per crear aquest món en el qual vivim. Ens dirà com s'ho va fer un cop creat aquest món incert, per decidir a posar-hi vida, la primera ameba i per donar-li l'impuls per la seva evolució dirigida sempre vers un seu perfeccionament, evolucionant cap a les diverses espècies d'éssers vivents, insectes, peixos, rèptils, mamífers, micos i simis per arribar a l'intel·lectual home etc. etc. i tot sense que cap intel·ligència de cap classe dirigís res de res.

Quin d'aquests pot arribar a dir-me amb seguretat que Déu no existeix? Ni el saber manipular l'esperma i l'òvul humà per produir "in vitro" una nova persona no ens diu res. És l'etern enigma de qui fou primer si l'ou o la gallina i no per haver inventat la incubadora ja podem dir que no necessitem els ous per produir pollets i per suprimir l'acció creadora d'una altra intel·ligència superior, igual que per produir un home en una proveta. Tot el que fan els científics es veure si el fenomen de reproducció funciona o no en certes condicions. Ells només hi posen les condicions que una altra Força sembla dirigir les funcions experimentals".

Un savi ja digué que si no existís caldria inventar-lo.

I m'admira la fermesa amb què s'assegura que la ciència substituirà la religió. Com ho sa-

ben que serà així? A tot estirar haurien de dir que és la seva opinió tan sols. Una teoria i hem de recordar que sí moltes teories després resulten veritat, però n'hi ha moltes més de teories que resulten després errònies o falses.

Jaume Travessa S.J.

Pares, no torneu de res!

Escric en nom dels joves que sentim tot sovint una colla de frases fetes. Aquestes fan referència al nostre suposat mal comportament: "prou, s'ha acabat", "tho dic per experiència", "no seran mai res", "no siguis pallús, cabellut!", "sabessis la fam que varem passar", "ho fem pel teu bé", "quan no us interessa no en parlem", "nosaltres ja n'estem de tornada", "la promesa no et deixa estudiar", "s'ha fet sempre així", "no em cap al cap", "és de sentit comú", etc.

Gairebé totes aquestes dites denoten un coneixement del tema tant profund que els permet dogmatitzar. És un coneixement empríric car tots, els pares també, han arribat tard a casa o han tingut alguna promesa.

Darrera d'aquestes expressions s'amaga certa impotència davant el fet. Si aporten quelcom, sí en definitiva tenen raó, tard o d'hora en fem cas. Però si tallen la comunicació, s'enceta un procés de rebel·lió que s'aguditza quan aquests pensaments han quedat totalment desfassats.

El sentit comú varia segons les generacions en tendència a la relativització. Tampoc no es pot pretendre que la nostra edat sigui argument suficient per fer-nos tancar a l'habitació a estudiar, i només sortir-ne per menjar. Veiem perfectament que el món és difícil. Per això el volem viure. Gràcies a Déu no hem pas una guerra civil però molt sovint el nostre ambient és una pressió molt forta cap al camí de la diversió fàcil, el que vosaltres, els grans, anomenau "el mal camí".

En els casos normals, la sang no ha pas arribat al riu. Sols que costa d'acceptar que la nit és màgica per nosaltres, que no quedem indiferents davant els ulls blaus d'una noia; que, en definitiva, ningú no torna de res. Si és cert que l'experiència val el seu pes en or, nosaltres també la volem tenir. I volem viure, malgrat sigui amb el llibre de Física en un braç i les entrades de la "disco" en l'altre.

Filòsof de mitja nit

segona campanya d'ajut

SOLIDARIAT
AMP
ETIOPIA i ERITREA

2 de juny de 1985

9 de juny de 1985

recollida central:

PLAÇA DE CATALUNYA

Barcelona

de 9 matí a 9 vespre

CAMPS DE RECOLLIDA QUE FUNCIONEN ARREU DEL PRINCIPAT

S.A. Llaveneres, Casal Llaveneres	792 69 11	Bellpuig, Orto Joventut	32 00 69	Mongat, E. Salvador Espriu	384 09 00
Arenys de Mar	792 04 97	Blanes,	33 14 29	Mora La Nova, Creu Roja	40 03 68
Badalona, Comissió Cívica	397 28 64	Sta. Coloma de Queralt, Botiguers	88 00 95	Olot, Ass. Veïns barri St. Miquel	26 08 77
Banyoles, Antic local Bc. Central	57 19 15	Esparraguera, RK1 (Ràdio)	777 36 61	Reus, Llibreria El Llamp	34 16 17
Barcelona,		Figuera, Grup Senglers Scouts	30 40 07	Sabadell, Comissió Cívica	725 45 15
Centre Cívica Casa Elizalde	215 97 80	La Fatarella, Ajuntament	40 59 13	Salou,	38 28 78
" " Cotxeres Sants	422 87 83	Girona, ADAC	21 38 38	Tarragona, Càrites	239 59 31
" " Hostafrancs	223 04 40	St. Hip. de Voltregà, R. Voltregà	857 10 86	Tàrraga, Centre Comarcal	31 16 08
" " Z. Franca (La vinya)	331 44 40	La Llacuna,	897 60 87	Tiana, Ass. Coral Jov. Tienenca	395 41 49
" " (Can Clos)	332 02 44	Lleida, Església Evangèlica	26 04 30	Tona,	887 04 39
" " (Ed. Aunós)	427 57 57	Llinàs del Vallès, Ajuntament	841 06 50	Tremp,	65 04 43
" " L'artesa	218 44 85	Manresa, Comissió Cívica	872 63 21	Vallirana, C. Excursionista	660 33 52
" " La Sedeta	207 36 13	Sta. Maria d'Oib,	838 50 50	Vendrell, Ceu Roja	892 19 15
" " Guinardó	236 31 65	Mollet,	593 03 74	Vidreres, Ajuntament	85 00 25
" " Torre Llobeta	358 56 14	Monistrol,	835 04 57	Escola S. Espriu	85 08 08
" " Sant Andreu	311 99 53	Montblanc, Emissora Municipal	86 10 16	Escola St. Iscle	85 01 03
" " La Sagrera	351 19 02	Montcada, Parròquia S. Pancraci	564 26 42	Vilafranca, Creu Roja	892 19 15
" " Baró de Viver	345 73 93			Vilaseca, C. Jov. Catòlica	38 03 54 Ext. 244
" " Sant Martí	308 97 93				
Bellpuig	58 60 52				

CATALUNYA CRISTIANA s'adhereix plenament a aquesta campanya i la recomana a tots els seus lectors.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUÀ - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRI

MARIA SERRA I MACIÀ
"Les Lauriers"
91 OUGADOUGOU
ALT VOLTA 8.500 Ptes.

GNA. M. MONTSERRAT MANSO
QUARTIER ANKASIFOTZI
B.P. 536
TANANARIVE
MADAGASCAR 8.500 Ptes.

GNA. MARIA FREIXA
Apartat C 5811
079 LIMA
PERÚ 7.750 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
- gir postal
- domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

Cinc ajuntaments demanen gratuïtat temporal de l'autopista

Cinc ajuntaments de l'àrea metropolitana de Girona han sol·licitat l'ús gratuït de l'autopista com a solució a la travessia urbana de Girona que es realitza per la carretera Nacional-2.

La petició va adreçada a l'empresa concessionària de l'autopista i està firmada pels ajuntaments de Girona, Sarrià de Ter, Salt, Fornells de la Selva i Sant Julià de Ramis.

En tornaran 58 milions als contribuents de Viladecans

Ha estat desestimada el recurs interposat el seu dia per l'Ajuntament davant el Tribunal Suprem pel que fa a la sentència dictada anteriorment pel Tribunal del Contenciós Administratiu, que feia referència que l'Ajuntament hauria de tornar part d'algunes taxes municipals ja pagades al seu dia pels ciutadans. El total a pagar puja uns 58 milions de pessetes.

El fet s'inicià en no estar conformes alguns contribuents amb el tant per cent

d'augment realitzat en diverses taxes municipals l'any 1981 i 1982, quan governava l'Ajuntament el PSUC, motiu pel qual impugnaren l'augment davant el tribunal corresponent, el qual els donà la raó. L'actual ajuntament socialista, en previsió que no es tingués en compte el recurs presentat, ja va fer una previsió de vuit milions en els pressupostos municipals de 1983, 1984 i 1985, per a poder fer front a aquesta circumstància.

El total dels diners que potser es tornarem és d'uns 58 milions, però dependrà de les reclamacions que facin els ciutadans afectats i l'estimació cas per cas que ha de fer l'Ajuntament.

Espanya

La Guia Sindical editada per cinquena vegada

La Unió Sindical Obrera (USO) ha publicat la "Guia Sindical-85", corresponent a la seva cinquena edició. Com a novetats figuren els capítols dedicats a les noves formes de contractació, Seguretat Social, reconversió industrial, així com el text del projecte de la llei orgànica de llibertat sindical, pendent de sentència en el Tribunal Constitucional.

Món

Roma estrena alcalde demòcrata-cristià

Després de la victòria dels partits en el govern italià, i en especial de la Democràcia cristiana, el nou consistori romà serà presidit per un demòcrata cristià. Després de deu anys d'alcalde de les llistes comunistes, el nou "síndic" és el diputat al Parlament europeu Alberto Michelini. Romà de quaranta tres anys catòlic convençut i coherent, és membre de l'Opus Dei.

Depuren 900 funcionaris a l'URSS

El periòdic "Pravda" revela que més de 900 funcionaris a la regió Perm dels Urals havien perdut o canviat de treball en una reorganització duta a terme des de fa deu anys.

La decisió dels canvis ha estat fruit de diversos informes elaborats pel PCUS a la regió de Perm, afirmava que en els últims dos anys 600 alts càrrecs del partit han estat rellevats dels seus càrrecs, així com 312 funcionaris han estat "foragitats per actes indecorosos".

ARA MATEIX

El premi d'honor a Marià Manent

No sabia estar-me de celebrar públicament, des de la modesta condició de lector intermitent de poesia, que el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes hagi estat atorgat, aquest any, a un dels més suggestius poetes —i excel·lent prosista— de la nostra llengua: el senyor Marià Manent.

Dels sants solia dir-se, quan se'n feia més cas, que n'hi ha de dignes d'imitació, i n'hi ha que són només per a la nostra admiració... Una cosa semblant passa amb els poetes: n'hi ha que ningú no deixaria d'esmentar si l'interrogaven sobre els més importants i que, tanmateix, resulten de lectura poc sovintejada... i n'hi ha d'altres als quals, independentment de les categories establertes pels successius caps de brot de la crítica literària, hom acut espontàniament quan té ganes o necessitat de poesia... Marià Manent és, per a mi, d'aquests últims.

La seva suggestió ve del fet que, a més de sincer, és interessant. El culte actual a la sinceritat com a valor suprem ha portat alguns artistes a fer-nos encaixar, ultra les pròpies —inevitables misèries, les seves. Pensen, es veu, que en salvar-se de la hipocresia ja s'han salvat de tot. Però hi ha tanta vulgaritat fins i tot en els qui estan lliures de la hipocresia d'amagar-la... En canvi Marià Manent, com ja observava Joan Triadó el 1951, "sap escollir de tots els moments de la seva vida de poeta aquells que la sobrevoquen, i només ells, per breus i pocs que siguin, passen als seus llibres." Ve d'aquí una força ennoblidora que sadolla la seva obra i ens fa sentir una mica com ens agradaria de ser. La seva pedagogia, en aquest punt, difereix de la d'Espriu: si aquest feia servir, com a alçaprem de les energies col·lectives, la voluntat de restar en la dissortada pàtria, Manent se'ns emporta —se'ns emporta tots, no hi va sol— nord enllà... Un nord que passa per la dolcesa de la poesia britànica i l'encís de la xinesa. Llegint-lo, som enduts pel dinamisme d'una enyorança del que voldríem esdevenir. Com aquella que el poeta descrivia, tan bellament, seguint una antiga pauta oriental:

"L'enyorança és igual que al bon temps l'esbarzer: com més lluny viatgeu, més alt us engavanya".

Val a dir que aquest compromís de Marià Manent de reduir la seva obra —potser breu a causa d'això— a la qualitat i a la noblesa no va pas en detriment del realisme. M'agrada, precisament, del seu llibre de prosa "El vel de Maia", la capacitat de descriure, al costat dels horrors de la guerra civil i de necessitats tan peremptòries com la de procurar-se farinetes de sègol... la permanència del context natural bàsic. Per exemple, el cant dels ocells. Aquest és un punt reiteratiu i encisador de l'obra de Manent. En el "Pòrtic" del seu llibre de poemes "Com un núvol lleuger", explica la seva pacient percaça de les notes d'un ocell, "increïbles en la seva naturalesa"... que resultaran ser de l'oriol, "l'ocell esquerp, daurat, cantat sovint pels poetes xinesos"... Un altre cant que atreu sovint el poeta és el del merlot que "gronxa, en aquest temps humit, la línia del seu cant serà, lligat, ondulant com una melodia gregoriana". I, potser encara més repetidament, el de les puputs; "Aquest matí he sentit cantar les primeres puputs del Montseny... La dolça nota aflautada s'adeia admirablement amb els velluts dels blats i amb la llum blanca o rosada de presseguers i pruneres".

En un altre aspecte —aquesta columna no em permet d'estendre'm gaire un atractiu de Manent és la presència en la seva obra dels autors que solen ser habituals, d'altres d'oblidats avui. Com el sempre corprenedor Berdiaev y el subtil —i intorbable— Jubert, posem per cas.

D'una entrevista a Marià Manent, d'ara fa deu anys, va colpir-me una resposta. Eren temps d'autocrítica ferotge, en que molts trobaven que el cristianisme era poc per a ells... Interrogat sobre la fe, Manent va fer seva la confessió del suís Albert Béguin: "Sóc catòlic, encara que indigne". Tot un estil de fe ben forjada, de cristià vell... En "El vel de Maia", dietari del temps de guerra, vaig poder llegir, després: "Està núvol. Al matí oieixo missa —missa de ca-tecumbès: el calze és una copa, el sacerdot duu espardenyes i pantalons de vellut. Però hi ha una unció vivíssima en la cambra silenciosa..." i és que, feliçment de molt abans que es parlés del poble de Déu i del laicat... hi ha cristians humils senzillament presents al món, al país.

J. Carrera Planas

El Papa als 28 nous cardenals de 19 països

Fer front a les forces del mal presents en el món

Una cerimònia senzilla que començà en un recollit silenci a la gran plaça de Sant Pere del Vaticà. Després del discurs del Papa als 28 nous cardenals, en presència de milers de fidels, feren col·lectivament jurament de fidelitat a Crist, a l'Evangeli i d'obediència a Pere en la persona del Papa i dels seus successors canònicament elegits.

Paraules del Papa

Joan Pau II subratllà el significat rellevant d'aquest consistori per a la vida de l'Església que camina pels viaranyes del món i de la història. Recordà que Crist renovà a aquests cardenals, la consigna donada als apòstols en enviar-los en missió evangelitzadora: "Aneu a l'encontre dels germans, prudents com a serps i senzills com a coloms duent a tothom la bona nova de la salvació, sense fer-se il·lusions sobre l'acollida que els serà reservada. Algunes vegades seran tinguts com a signe de contradicció i en algun moment, fins i tot, de persecució". Amb Jesús, el Papa els exhortà a no tenir por i a conrear una actitud "de confiança segura i d'abandonament total".

Digué que aquesta vigília de Pentacosta llança una llum particular sobre els nous cardenals, "persones que representen Esglésies geogràficament diferents entre si i en canvi unides profundament pel vincle de la caritat de Crist". Es referí a la multiplicitat i unitat com a dades paleses de dues dimensions essencials en l'Església que és a la vegada universal i particular. Observà que els tresors de les cultures diver-

"Aquesta dignitat significa que ha d'estar preparat a comportar-se amb fortaleza, fins al vessament de sang, per a l'increment de la fe, la pau i la tranquil·litat del poble de Déu i per la llibertat i difusió de la Santa Església" deia el papa Joan Pau II en imposar el capel cardenalici a cada un dels 28 purpurats elegits pel Sant Pare. La cerimònia de la imposició del capel se celebrà el dissabte, dia 25, vigília de Pentacosta.

Moment en què el Papa Joan II imposa el capel cardenalici a l'arquebisbe de Madrid, monsenyor Angel Suquia Goicoechea, durant el consistori celebrat a la Plaça de Sant Pere de Roma el 25 de maig.

ses conflueixen cap a aquesta Església de Roma a través de les seves persones. I invocà perquè l'Esperit en la festa de Pentacosta, davall sobre els nous cardenals, a la vegada que inclogué en l'oració a tots els pastors de l'Església, que han de fer front a les forces del mal present en el món. Per a tots aquests "testimonis dels sofriments de Crist, imploro llum, coratge i fidelitat".

Joan Pau II reafirmà que "la paraula de l'Evangeli sortirà guanyadora de les persecucions actuals i passarà el llindar del proper mil·lenni per dur a les futures generacions la promesa del perdó i l'anunci de l'esperança. La paraula evangèlica conté a si mateixa una força que no es deté. Es podrà intentar combatre-la o sufocar-la, però al final guanyarà".

Monsenyor Suquia, primer cardenal guipuscoà de la història

Abans, en la precisament anomenada sala del consistori, el Papa celebrà el consistori secret, al qual havia convocat a tots els cardenals que hi poguessin assistir. A la gran plaça ideada per Bernini es trobaven un centenar

de cardenals d'arreu del món, entre els quals dos espanyols, el primat, Marcelo González i l'arquebisbe de Barcelona, Jubany Arnau. També per acompanyar el cardenal Suquia havien vingut els arquebisbes de Saragossa, monsenyor Yanes i el de Santiago, monsenyor Ruoco, així com quatre bisbes auxiliars de Madrid.

El cardenal Suquia és el primer cardenal guipuscoà de la història. Hi havia persones del seu poble de Zaldívar i un ple familiar de germans, germanes i nebots, juntament amb un nodrit grup de madrilenys.

La plaça major de la catolicitat era una festa. Una virolada multitudinària arribada des de les diverses diòcesis d'origen dels nous purpurats. Al compàs d'instruments exòtics, va fer la seva entrada a la plaça un pelegrinatge d'africans. Els filipins estaven en els seus llocs. Els colombians eren més nombrosos. De Nicaragua, n'hi havia pocs. A través dels altaveus, la veu del cardenal Casaroli, secretari d'estat designava els nous grups per donar-los la tarjeta del nomenament. A cada nom, la plaça esclatava en aplaudiments. Regnava un clima d'alegria.

Entre les delegacions oficials hi havia l'espanyola, presidida pel ministre de Justícia, Fernando Ledesma i per l'ambaixador Aguirre de Cárcer. L'ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu oferí en honor del cardenal Suquia un sopar al Palau d'Espanya, al qual assistiren la delegació del Govern presidida pel ministre de Justícia i les personalitats de l'Església espanyola que es troben a Roma.

Això digué el Papa al Benelux

Heus aquí algunes idees dels principals discursos del papa Joan Pau II durant la seva visita a Holanda, Luxemburg i Bèlgica. Són reproducció del periòdic "Ya".

Pau:

—"La pau no es fa amb retòriques unilaterals." (Homilia a Ypres, Bèlgica, 18 de maig.)
—"Pocs temes hi ha sobre els quals es diguin tantes falsetats com sobre la pau, i això és la primera amenaça contra la pau que només arribarà quan els éssers humans lluitin per la veritat i l'amor en les seves relacions mútues.

A l'Església li preocupa l'armament nuclear, però sobretot ens preocupa la mateixa gent, la manera com molta gent pensa i parla sobre la vida i la societat" (Al Tribunal de Justícia de La Haia, el 13 de maig.)

Justícia social:

—"¿Amb quin dret la lluita per la justícia en el món ha estat lligada al programa d'una negació radical de Déu?" (Als obrers cristians, Brussel·les, 19 de maig.)
—"No a l'escàndol de l'atur; no a tots els totalitarismes, siguin

dels Estats, dels poders del diner o de les ideologies; no al racisme i a la xenofòbia i a les seves formes insidioses enfront a la cultura i la religió dels emigrants i refugiats i, no a les solucions a la crisi que farien créixer les desigualtats a Bèlgica i entre els pobles." (Als obrers cristians, Brussel·les, 19 de maig.)

Treball:

—"La societat contemporània ha de deixar lloc a un nou tipus d'economia, a una transformació de l'empresa perquè cada u pugui conservar el seu dret.

Ecumenisme:

—"El compromís de l'Església catòlica pel moviment ecumènic és quelcom irreversible". (A la Conferència Episcopal Belga, 18 de maig.)

Renovació religiosa:

—"El Concili Vaticà II ha donat a l'Església els principis bàsics i els mitjans per obrar una sana renovació espiritual. Però, en la mesura que alguns ho han estudiat malament, ho han interpretat malament i ho han aplicat malament pot haver ocasionat trastorns i divisions i, no s'ha pogut evitar un ensorrament religiós. Més que gemegar davant les condicions difícils, hem de posar remei a allò que provoca la debilitat espiritual dels cristians: en altres paraules, treballar per formar i anunciar la fe a tots els nostres contemporanis. I com que l'home no és un individu aïllat, sinó que està immersit en una xarxa d'influències socials que els 'mass media' amplien, cal refer el teixit de la societat." (A la Conferència Episcopal belga, 18 de maig.)

Magisteri

—"Només hi ha un Magisteri, confiat als apòstols units a Pere i els seus successors." (A la Conferència Episcopal belga, 18 de maig.)

Unitat amb Roma

—"La vitalitat de les esglésies particulars es desenvolupa en la mesura que aquestes tenen cura de no replegar-se sobre elles mateixes i eviten distanciar-se del centre de la unitat, Roma." (A Eindhoven, Holanda, l'11 de maig.)

—"La col·legialitat entre vosaltres, afectiva i efectiva, comprèn necessàriament la comunió profunda amb la seu Apostòlica, no solament en forma d'un sentiment d'adhesió, sinó en la participació en la sol·licitud de l'Església universal i en l'adhesió a decisions i orientacions: tots els bisbes han de promoure i defensar la unitat de la fe i la disciplina comuna a la totalitat de l'Església, formar els fidels en l'amor per tot el cos místic de Crist." (A la Conferència Episcopal belga, 18 de maig.)

Nomenaments de bisbes:

—"Sé que entre vosaltres hi ha qui se sent afectat pels nomenaments recents (de nous bisbes). Sento els vostres sofriments, però podeu estar segurs que després d'aquest minució i

ponderat estudi i consulta, he nomenat el qui davant Déu he jutjat més apte." (A Eindhoven, Holanda, l'11 de maig.)

Indissolubilitat del matrimoni:

—"L'Església ha d'afirmar l'exigència de la indissolubilitat del matrimoni, encara que no ignora que molts la consideren un desafiament; però pregunto: ¿no es servi l'home encoratjar-lo a anar cap el fons de la seva capacitat d'estimar?" (Als joves a Luxemburg.)

Moral sexual:

—"En el terreny sexual foren clares les paraules de Jesús sobre la indissolubilitat del matrimoni, la condemna del divorci i de l'adulteri, encara que només fos al fons del cor. Si l'Evangeli afirma això, ¿creieu raonable presentar un Crist laxista en el camp de l'amor conjugal, en l'avortament, en les relacions sexuals abans i després del matrimoni, o en les relacions homosexuals?" (Als joves a Amersfoort, el 14 de maig.)

Un article ponderat i objectiu

“Leonardo Boff, condemnat al silenci”

Amb data 11 de març proppassat, la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe feia públic un document rubricat pel prefecte d'aquest organisme, el cardenal Ratzinger, sobre el llibre “Església: carisma i poder”, del qual n'és autor el franciscà brasiler Leonardo Boff. Tot semblava indicar que amb l'esmentada “notificació” quedava definitivament resolta la controvèrsia suscitada entre el Vaticà i el religiós brasiler arran de les seves avançades posicions teològiques. Però no. La polèmica ha tornat a renèixer en ser coneguda una posterior i inesperada decisió adoptada conjuntament per la Congregació per a la Doctrina de la Fe i la de Religiosos, de la qual també en depèn el pare Boff. L'esmentada decisió, tramesa amb data del 26 d'abril al superior general de l'orde franciscà i comunicada a l'afectat el proppassat 1 de maig, consisteix en una mesura disciplinària per la qual s'obliga a fra Leonardo a servir “un període de respectuos silenci que permeti al pare Boff una seriosa reflexió, així com una abstenició de les seves responsabilitats en la redacció de la “Revista Eclesiàstica Brasileira” i les seves altres activitats com a conferenciant i escriptor”.

“Em resta escoltar i acatar”

Amb aquest obligat silenci, la durada del qual no ha estat precisada per Roma —encara que algunes fonts assenyalen que serà fins el maig del 1986—, la controvèrsia resta closa, almenys durant el temps que es mantingui en vigor la prohibició de pronunciar-se públicament que pesa sobre el polèmic representant brasiler de la Teologia de l'alliberament.

La pel·lícula dels fets que han desembocat en aquesta sorprenent decisió de la S.C. per a la Doctrina de la Fe —des de feia mig segle no s'havia produït un cas semblant— comença el 7 de setembre, quan el cardenal Ratzinger cridà a Roma el franciscà brasiler a fi que expliqués sobre les possibles desviacions existents en el seu llibre “Església: carisma i poder”. El pare Boff, acompanyat per dos cardenals brasilers —Arns i Lorscheider, arquebisbes de Sao Paulo i Fortaleza, respectivament, i els dos també franciscans—, sortí satisfet de l'encontre.

Posteriorment, la S.C. per a la Doctrina de la Fe feia pública la notificació que abans

Molta tinta s'ha vessat sobre els últims esdeveniments entre la Santa Seu i el teòleg brasiler, Leonardo Boff. Els mitjans informatius han desvirtuat el tema que en alguns ha desorientat l'opinió pública i no a afavorit nin-

gú. L'article, “Leonardo Boff, condemnat al silenci” publicat a “Ecclesia”, núm. 2.221, signat per Emilio Zuñeda el considerem ponderat i objectiu. Pel seu valor informatiu el reproduïm íntegrament.

hem al·ludit. En conèixer l'esmentada nota, el pare Boff féu les següents declaracions:

“A través d'aquest document ha parlat amb autoritat la més alta instància doctrinal de l'Església. Com a cristià, frare franciscà i teòleg, haig d'escoltar i acatar. Torno a reafirmar el que ja vaig dir públicament: prefereixo caminar amb l'Església que caminar sol amb la meua teologia. Acullo amb aquest esperit les reserves fetes per la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Noti's que aquestes reserves no qualifiquen, les meves opcions, d'herètiques, cismàtiques o impies, sinó en les paraules del document com a “perilloses per a la sana doctrina de la fe.” Importa ressaltar que l'esmentat do-

document no critica en cap moment la teologia de l'alliberament o es refereix al marxisme o al socialisme com succeïa en la carta a mi adreçada el 15 de maig del 1984.

Reconec que els intents de solució als problemes reals de l'Església, discutits entre els teòlegs, poden ser avaluats i fins i tot rebutjats pel ministeri eclesiàstic. Mentrestant, cal concedir que aquests problemes objectius demanen sempre nous esforços de reflexió per part dels teòlegs en comunió amb la fe de la comunitat eclesial i amb els seus pastors. De totes maneres, la recerca de la veritat és una exigència incoercible de l'esperit humà i encara més de la raó teològica.

Des del punt de vista disciplinària, el document vaticà no preveu cap mesura contra la meua persona i activitat. Per tant no restà interromput el meu treball teològic, que desitjo dur endavant amb serenitat i delit, evidentment, ara amb redoblada atenció a les qüestions enjudiciades per la més alta autoritat de l'Església”.

“Jo no sóc marxista”

Així estaven les coses fins que a primer de maig un rumor que no tardaria a ser confirmat per l'Oficina de Premsa del Vaticà informava de la

mesura disciplinària adoptada contra el teòleg brasiler.

En arribar al seu coneixement la decisió de la S.C. per a la Doctrina de la Fe, Leonardo Boff ha fet gala d'una franciscana obediència acatant la decisió. Abans, tanmateix, d'“entrar en aquest temps de silenci penitencial” ha cregut oportú fer alguns aclariments donant a conèixer una breu nota en la qual, entre altres coses; assenyalava que “les mesures adoptades pel Vaticà no anul·len la necessitat de, en comunió amb el magisteri, continuar l'elaboració d'una autèntica teologia de l'alliberament.” “Jo no sóc marxista” —diu també el franciscà brasiler. I afegeix que com a cristià i com a franciscà: “Estic a favor de les llibertats, de la religió i de la doble lluita per la justícia en direcció a una societat nova”. “L'Evangeli —acaba dient— és destinat a tots sense excepció”, però insisteix que privilegia els pobles perquè ells constitueixen les sofridores majories i són els preferits de Crist i de l'Església” i “en una situació d'opressió com la nostra, la missió de l'Església ha de ser, inequívocament, alliberadora”.

Opinions contrastades

Poques dates abans que es conegués la decisió del Vaticà contra el pare Boff, un altre brasiler, el cardenal Angelo Rossi, feia públic un escrit, era títol personal i independent”, titulat “Veritats, errors i perills de la teologia de l'alliberament”. En l'esmentat document, el cardenal Rossi reconeixia que aquest corrent teològic té el seu origen en la “aporosa misèria” que s'enregistra en el continent americà. Però, admetent fins i tot que la causa sigui justa, apunta el cardenal brasiler, “és equivocat i perillós el camí escollit pels teòlegs per acabar amb aquesta misèria”.

En aquesta línia hi és també el cardenal Araújo Sales, bisbe de Caicó, que l'any passat decidí apartar de les seves classes de teologia de la Universitat Pontifícia de Rio de Janeiro a Clodovis Boff, germà de Leonardo, per entendre que per a les seves lliçons utilitzava “categories de pensament marxista”.

Contrasten amb aquest parer el d'altres cardenals i bisbes brasilers, com els de Fortaleza, Sao Paulo i altres, que consideren Leonardo Boff com un religiós que està en plena comunió i dintre de l'ortodòxia de l'Església.

LES PRESONS. UN TEMA DELICAT, PERÒ URGENT.

QUÈ FEM AMB LES PRESONS?

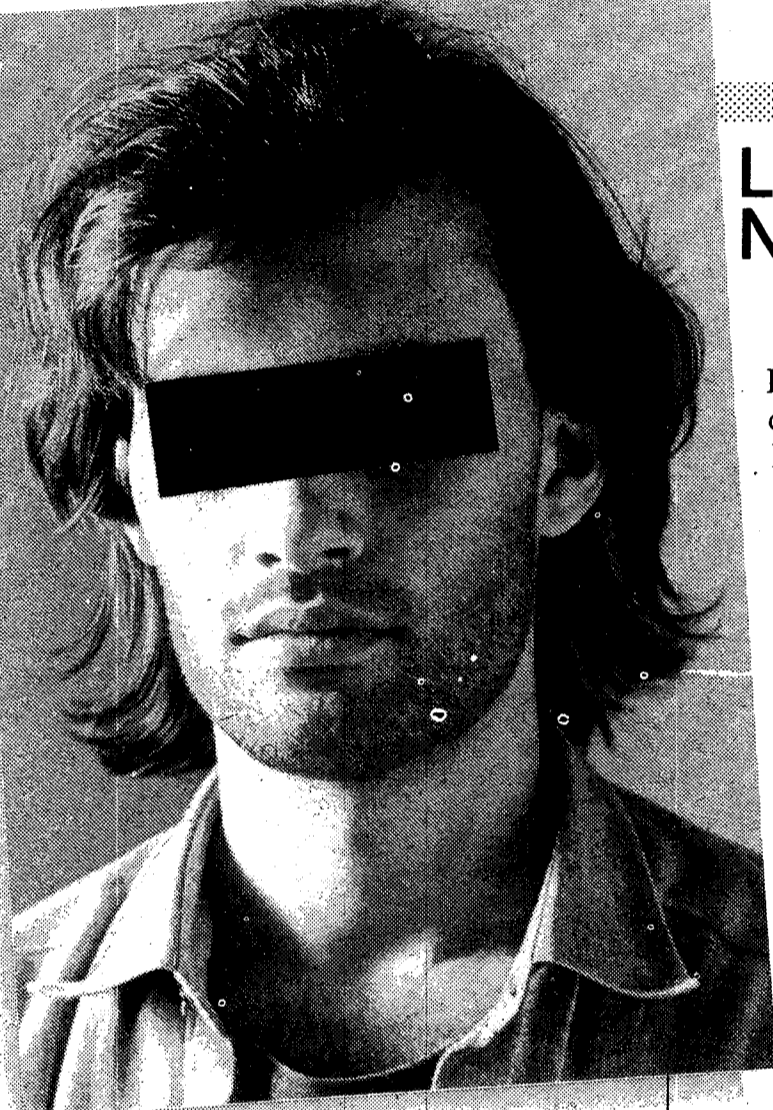
La nostra deficient estructura penitenciària s'ha vist desbordada per l'increment progressiu de la població penal durant els últims anys.

Les actuals presons han quedat antiquades. I tant la seva capacitat com les seves instal·lacions o mitjans són inadequats.

Les condicions de vida en les quals conviuen els reclusos i els funcionaris han arribat als límits i són inacceptables per qualsevol societat avançada. La manca d'espai produeix tensions. Genera violència. I, així, resulta difícil de poder rehabilitar els interns.

NO PODEM ESPERAR MÉS.

Cal posar en marxa solucions. Ara!
És absolutament necessari crear

nous Centres. Més ben dotats. Més segurs. Més amplis. Més humans.

Amb un clar propòsit: ajudar el reclus perquè pugui reintegrar-se a la societat amb les màximes garanties d'èxit.

No podem esperar més. És urgent!

LA "MODEL" NO ÉS EL MODEL.

És evident. La «Model» de Barcelona no pot servir d'exemple com a presó model. Ni de molt.

Els nous Centres que la Generalitat de Catalunya es proposa de construir tindran una capacitat màxima adequada.

El seu disseny serà modern. I el seu aspecte exterior no trencarà l'estètica del paisatge.

Idealment, haurien d'estar ben comunicats, per tal de facilitar el desplaçament de familiars, jutges, advocats, funcionaris, etc.

S'han projectat perquè tinguin més espai.

Unes condicions més humanes. I al mateix temps, perquè siguin més segurs.

Construir nous Centres no vol dir repetir altres «Models».

El Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya demana la comprensió de tots davant la necessitat de crear nous Centres. És el més just.

GENERALITAT DE CATALUNYA
Departament de Justícia

DEMANEM LA TEVA COMPREENSIÓ

GIRONA

Sobre experiències, reflexions o estudis relacionats amb aquestes activitats

El Servei de Colònies crea un Concurs Literari

GIRONA.— El Servei de Colònies de Vacances de Girona ha convocat el primer concurs literari i audiovisual sobre treballs que tractin de les activitats de casals i colònies d'estiu. El concurs tindrà un premi anomenat "Esplai" pel millor treball de 15 a 20 folis escrits a màquina a doble espai, sobre experiències, reflexions o estudis relacionats amb aquestes activitats. El premi està dotat amb 15.000 pessetes.

Hi haurà un altre premi, anomenat "Tectajoc", dotat amb 5.000 pts. pel millor treball de 3 a 5 folis sobre tècniques, jocs, tallers, etc. Per últim, es convoca un tercer pre-

mi anomenat "Estiu" i dotat amb 20.000 pts. pel millor treball audiovisual: diapositives, vídeo, pel·lícula, etc., d'una durada de 15 a 30 minuts sobre colònies, casals o clubs d'esplai. En aquest cas caldrà adjuntar-hi el guió.

Els treballs, inèdits, s'hauran de presentar amb pseudònim i portant en un sobre a part l'adreça i telèfon de l'autor, abans del 15 de setembre. Els treballs es presentaran per triplicat i la proclamació dels guanyadors es farà a la tardor, durant l'Assemblea Diocesana de Casals i Colònies. El jurat està integrat per Mn. Miquel Àngel Ferrés, Joan Forasté, Ferran Pérez,

Francesc Compte, Pere Farnals i Josep Rossell.

Estat de comptes de l'Escola Esplai

L'Escola de l'Esplai del Bisbat ha donat a conèixer l'estat de comptes des dels mesos de gener a maig d'enguany després d'haver celebrat diferents cursos de preparació de monitors i responsables. Els ingressos han pujat a un total de 1.058.060 pessetes mentre les despeses a 1.312.529 pts.

Les pèrdues s'han cobert amb els diners sobrants de l'any passat que sumaren 1.029.906 pts. Així, doncs, el saldo disponible a primers de maig d'enguany era de 775.437 pts.

Les despeses més elevades són les referents a estades de nois en els diferents cursos de perfeccionament,

pagament dels professors, material utilitzat, etc. I el capítol d'ingressos més important fou així mateix el de les matrícules pagades pels participants en els cursos i el de les quantitats abonades per la seva manutenció.

Missatge del Dr. Camprodon en el dia de Corpus

Caritas ha der ser present

a totes les parròquies

GIRONA.— El bisbe de Girona Dr. Jaume Camprodon, escriu al Full Parroquial sobre el què és i significa Caritas i de la necessitat que estigui present a totes les parròquies.

Heus ací el seu missatge: "Tots plegats podem fer molt". És el lema del present diumenge, en el qual celebrem el Dia de la Caritas, Corpus Christi.

Els esforços parcials, quan s'uneixen multipliquen la seva eficàcia. Als cristians ens fa pensar en els grans de blat dispersos que, reunits, formen l'Eucaristia, el Cos de Crist.

La coincidència de Corpus amb el Dia de la Caritas, és ben trobada; perquè sense caritat no hi ha Eucaristia, com tampoc no es dona Eucaristia sense caritat. Una crida a l'altra. Jesucrist és caritat i eucaristia. És eucaristia perquè és caritat. I no és cap joc de paraules.

Així també el cristià. Una parròquia ha de ser comunitat eucarística i comunitat de caritat; com també ha de ser comunitat missionera.

Caritas és l'organisme concebut per impulsar la caritat: crear consciència que la caritat és un element constituïu del deixeble de Jesús i de la comunitat cristiana, coordinar i encarrilar accions, fer descobrir necessitats i promoure campanyes per objectius de major transcendència.

"Caritas" ha de ser a cada parròquia, per reduïda que si-

gui. L'organització dependrà de les característiques de cada lloc; però a cada comunitat cristiana convé que un grup de feligresos, encara que sigui petit, col·labori amb el mossèn en aquesta labor. És una manera de viure la corresponsabilitat eclesial.

Algú pot dir: "És que al poble no hi ha necessitats". Potser no hi ha necessitats materials, que ja és dir, però pot haver-n'hi de morals: persones malaltes, que es troben soles...; i, si més no, hi ha la necessitat de fer girar la mirada i el cor vers la pobresa d'altres llocs, que no podem oblidar.

Sovint es redueix la caritat a l'almoïna i la beneficència. És un concepte molt migrat. La caritat, i per tant "Caritas" té més abast: comprèn l'acció caritativa i també la social.

Caritas diocesana té un ventall d'objectius a cobrir, vers als quals impulsa la nostra generositat: la campanya contra l'atur, la drograddicció, els transeünts, visitadors de malalts, disminuïts físics i mentals, etc.

Enguany ha portat a terme en algunes parròquies, juntament amb el Centre d'Estudis diocesà, un curs de "Formació de voluntaris". Tot impulsat de l'amor que pouem en l'Eucaristia.

Que el lema d'enguany "Tots plegats podem fer molt" vens esperoni a viure la caritat en la comunitat.

Ben vostre.

El Bisbe

L'enviat a les nacions (X)

JERUSALEM I CESAREA

Enviat a anunciar Crist a aquells que no el coneixien, Pau espera que la llavor de l'Evangeli arrelhi suficientment com per assegurar-se la creixença. L'any 57, superades les dificultats que li havien creat alguns vintuts de fora, entén que ha acabat la seva missió a la Galàcia i a les dues riberes.

Les diverses comunitats, precisament perquè ja tenen vida pròpia, han de mostrar el seu agraïment a la Comunitat de Jerusalem, de la qual procedeix l'anunci de l'Evangeli. Com els "dons de les nacions" anunciats pels Profetes, com el tribut que els jueus de la Diàspora rendien al Temple de Jerusalem, els cristians de la gentilitat han de resoldre el problema econòmic d'aquells primers deixebles que, per donar testimoni de Crist i de la Resurrecció, havien renunciat a una vida econòmicament rendible.

Dos representants de cada comunitat portaran l'almoïna acumulada en les col·lectes de molts diumenges. Pau també hi anirà, per a posar la rúbrica a tots aquests anys d'evangelització. Però sap que a ell aquest viatge li pot costar bastant més car: per l'odi de tots aquells que persegueixen l'Església com havien perseguit Jesús i per les incomprendiments dels qui no volen un cristianisme no-jueu.

En un hivern tranquil a la ciutat de Corint, en l'esperança de futures evangelitzacions "fins a l'extrem de la terra" i en el temor d'un possible final tràgic a Jerusalem, Pau dedica a la Comunitat de Roma el seu testament espiritual.

(Hi resumeix —a la Carta als Romans— allò que més profundament ha comprès en tots aquells anys: que l'Evangeli és força de Déu, que salva tots els qui hi creuen: força

necessària per a superar la força del pecat, contra la qual la mateixa Llei de Déu resulta important; força que només reben aquells que, per la fe, la reconeixen com a força de Déu; força que ens dona una pau i una alegria —una intimitat amb Déu—, capaces de dissoldre l'embat de qualsevol tribulació.)

El Llibre dels Fets ens descriu el viatge de Pau a Jerusalem com una reproducció de la Passió de Crist: A Troas hi celebra un Sant Sopar, que mostra la seva eficàcia en la resurrecció d'un noi; a Milete té un discurs de comiat, paral·lel al del quart Evangeli; a Tiri i a Cesarea passa un nou Getsemani, culminat en un "Faci's la voluntat de Déu", que pronuncia tota la comunitat; davant el Sane-drí dona un testimoni, que el mateix Crist li reconeix...

Tanmateix la vida de Pau no havia d'acabar a Jerusalem. La Comunitat de Jaume el posa a prova en allò de: "jueu entre els jueus", però accepta la seva ofrena. El Sane-drí l'hauria condemnat a mort, però l'ha de lluitar a l'autoritat romana, la qual (en un evident abús d'autoritat, creient que en treurà diners) el té dos anys en una presó de Cesarea.

(Probablement dos anys de calabós, sense veure la llum del dia i sense contacte amb persona humana. Dos anys capaços de destruir qualsevol psicologia. Però, com Pau acabava d'escriure, "Déu ho condueix tot per al bé dels qui l'estimen...").

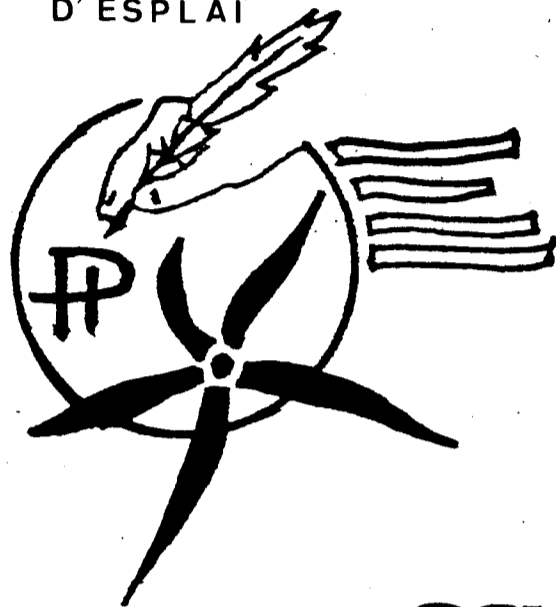
Un canvi de governador i la invocació de la seva ciutadania romana faran que Pau sigui conduït a la Capital de l'Imperi i pugui obrir-se altra vegada a l'esperança d'anunciar Crist en terres més llunyanes.

Jordi Sánchez Bosch

Any Internacional de la Joventut 1985

PREMIS A TREBALLS QUE VERSIN SOBRE CASALS, COLÒNIES O CLUBS D'ESPLAI

servei colònies de vacances caritas diocesana GIRONA

Francesc de Ciurana, 10 - Apartat Correus 145 - Tel. 204980

EN CONVENI AMB LA DIRECCIÓ GENERAL DE JOVENTUT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

BARCELONA

El cardenal Jubany presidí els actes commemoratius

Les Germanes Trinitàries celebraren el seu centenari

BARCELONA.— En la passada festivitat de l'Ascensió del Senyor les Germanes Trinitàries celebraren a Barcelona el primer centenari de la seva fundació i, la seva presència durant més de 90 anys a la Diòcesi i a la ciutat de Barcelona.

Amb aquest motiu presidí una concelebració de l'Eucaristia el cardenal Arquebisbe, Dr. Jubany, qui en l'homilia agrai l'apostolat de les Germanes Trinitàries tant a l'Escola professional com a la Residència per a estudiantes i treballadores i internat per a noies de Protecció de Menors. Les Germanes Trinitàries han assumit a més a més fa poc, el servei a la jove a l'Estació de Sants.

"També avui —digué el Dr. Jubany— arriben a una ciutat com Barcelona joves sense saber a on van, potser a la recerca de treball i es troben amb una realitat molt diferent on encara es continua explotant la dona".

"Una societat consumista com la nostra, afegí, necessita el testimoni de Francisco de Asís Méndez Casariego, el fundador de l'Institut de Germanes Trinitàries i del Porta

Tenen la seva porta sempre oberta a la carretera d'Esplugues a les joves sense llar

Coeli, per descobrir el veritable servei als més necessitats i més pobres".

El pare Méndez Casariego fundà les Germanes Trinitàries a Madrid l'any 1885. Fill d'una família de classe mitjana alta, canonge després d'haver estat capellà del Palau Reial, es dedicà amb les dificultats del seu temps a

atendre tots els vagabunds de tots els barris del Madrid de finals del segle XIX i les noies joves que arribaven a Madrid a la recerca de treball i queien a les xarxes de la prostitució.

"Les coses de Déu, va concloure el cardenal Jubany, es realitzen amb l'es-

forç i les dificultats pròpies de qualsevol obra bona perquè hi brilli solament l'amor de Déu".

Les Germanes Trinitàries que arribaren a Barcelona acompanyades de Francisco de Asís Méndez Casariego en els últims anys del segle passat, tenen actualment la seva Residència a la carretera

d'Esplugues i a més a més, de tenir sempre la porta oberta per a les joves sense llar, atenen les noies que arriben a l'Estació de Sants i, promouen una Residència i una Escola Professional per a la formació integral de la dona.

Joaquín Martín Abad

Ressó del II Congrés de la Federació de Cristians de Catalunya

La convocatòria del segon Congrés General de la Federació de Cristians de Catalunya va ser inspirada en una afirmació contundent del Cardenal Cardijn: "L'apostolat dels laics no ha arribat encara a la seva maduresa, i bon tros li'n falta! Tampoc no dubtem que no ha estat mai absent de la vida de l'Església. I fins i tot en les èpoques més crítiques ha fet meravelles. Però, l'etapa definitiva, aquella en què capellans, frares i laics, estaran tots convençuts que **vida religiosa i vida apostòlica és tot u** —tractis de santificació personal o d'acció sobre i amb els altres—, aquesta etapa, dic, és encara lluny! Quan serà l'hora, marcarà una data gloriosa en la Història de l'Església."

La Federació va creure que aquesta etapa —si més no— podia arribar, ja ara, a fer-se carn i sang dels seus afiliats arreu de Catalunya i va convocar el II Congrés per oposar-los donar un pas endavant en la ruta a emprendre per fer que, vida religiosa i vida apostòlica, fos tot u en la realitat de llurs existències cristianes.

L'objectiu del Congrés no podia limitar-se a la proclamació d'aquesta sola afirmació —tractant-se com es tracta d'una associació de laics cristians aplegats amb l'afany d'estendre el regne de Déu entre les capes de la població de la terra catalana— sinó que calia completar la reflexió amb l'aportació de la dialèctica cristiana adequada i necessària per acompanyar la presència i l'acció individual i col·lectiva dels laics cristians en el món, seguint amb això una altra recomanació del mateix Cardijn: "els laics cristians, si exerceixen un apostolat autèntic, profund, vital, poden i han d'aportar una solució positiva als problemes del món contemporani.

La conveniència de l'acció dels cristians en un món modern, tan tecnificat com inhumà, és predicat amb insistència en el nostre temps, particularment des del Concili Vaticà II ençà, però aquesta presència planteja un interrogant seriós: ¿Què pot aportar a la societat un col·lectiu qualsevol, en el nostre cas els laics cristians organitzats, sense una dialèctica clara i precisa del diagnòstic dels mals i dels principis socials que il·luminen les solucions dels problemes a la mesura humana, en la justícia, en la veritat i en la llibertat?

El treball realitzat pels centenars de congressistes reunits a les sessions de treball i en la sessió final de la festivitat de Sant Josep Obrer a Barcelona, va permetre confirmar la importància decisiva del contingut del pensament social de l'Església.

El Congrés ha volgut donar als militants de la F. de C. de C., en el seu missatge d'esperança adreçat a tots els homes de bona voluntat, un bagatge actualitzat de la doctrina social de l'Església que els permetés d'actuar en el món en coherència amb una dialèctica cristiana

sia per una presència eficaç dels cristians en la vida de la societat dels nostres dies.

I per col·laborar a l'enriquiment del pensament social cristià avui, el Congrés va elaborar unes declaracions de principis sobre els problemes plantejats a la nostra societat: l'alliberament de les persones i dels pobles dels condicionaments dels sistemes econòmic-socials vigents; la conveniència de preservar les persones de l'adaptació acomodaticia als dictats dels poders públics i dels poders dels mitjans de comunicació socials; la necessitat, pel bon ordenament de la societat actual, de promoure la participació dels ciutadans a la vida pública i professional, a la vida familiar i associativa, a la vida cultural, i tot en benefici del bé comú; d'acabar amb la fam de la població mundial per la distribució dels bens produïts i suficients per a tothom; d'acabar amb la por de la guerra i amb la carrera armamentista.

En resum, el Congrés ha volgut donar als militants de la Federació de Cristians de Catalunya, en el seu missatge d'esperança adreçat a tots els homes de bona voluntat i publicat suava a "Catalunya Cristiana", un bagatge actualitzat de la doctrina social de l'Església que els permetés d'actuar en el món en coherència amb una dialèctica cristiana, els principis de la qual no fossin manllevats a ideologies al marge del concepte cristià de la vida i els permetés de ser actors veritables i no comparses en l'escenari del món, papers aquests últims als quals sembla que hi són molt afeccionats alguns cristians del nostre temps.

Josep Bagunyà

TARRAGONA

CARITAS DE TARRAGONA

Cinc casos

que reclamen

una urgent

solució

TARRAGONA.— Són moltes les persones que en la nostra societat i fins i tot ben a prop nostre, estan patint les conseqüències de la INJUSTÍCIA. Aquests problemes reclamen la nostra SOLIDARI-TAT. En nom dels qui pateixen i en ordre de prioritats, els casos més greus d'aquest mes són:

N.º 503.— Senyora vídua, no pot cobrar la pensió per tenir pendents de pagament una sèrie de rebuts. Cal solucionar el problema de fons. Necessita 45.000 ptes.

N.º 504.— Senyor operat de càncer, no cobra res ha de fer el tractament de radioteràpia a Barcelona. Necessita pels desplaçaments de tot el tractament 36.000 ptes.

N.º 507.— Quatre famílies amb infants recent nascuts, han demanat lletets i cotxets.

N.º 505.— Matrimoni amb 4 fills, sense feina i sense cobrar res. Tenen la llum tallada per no poder pagar els rebuts. Deuen 6.180 ptes.

N.º 506.— Senyora gran sense feina ni cap tipus d'ajut. Per solucionar el seu problema ha de pagar uns rebuts pendents i poder sol·licitar la pensió. Li fan falta 48.000 ptes.

En nom de qui reben la vostra generosa ajuda, us donem les **GRÀCIES**. Les aportacions podeu fer-les a: **CARITAS INTERPARROQUIAL**, Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 TARRAGONA.

Diades de Tècniques d'Esplai per formar els monitors

TARRAGONA.— Han començat a celebrar-se les diades tècniques organitzades per l'Escola de l'Esplai de Tarragona que tenen un doble objectiu, és a dir, formar els monitors de centres d'esplai i oferir un ventall de possibilitats per als joves no integrats en cap d'aquests centres. Les diades tècniques són una realització del secretariat interdiocesà de colònies i clubs d'esplai que recull la possibilitat d'oferir, a tots els monitors i persones interessades en l'educació en el lleure, un espai més dins el procés de la formació permanent.

Aquestes diades tècniques, sota el nom d'Enfirall, han començat ja a Tortosa i continuaran aquest mes de juny a Valls, Reus i Tarrago-

na. La "diada de tècniques" consisteix a oferir als monitors nou tècniques concretes per a la seva formació permanent. D'aquestes, n'haurà d'escollir una i treballar-la amb els professors tot el dia, aproximadament durant unes set hores. Es pretén que s'apregui una tècnica molt concreta que després es podrà aplicar al club d'esplai o a la colònia. Normalment, totes les tècniques són pràctiques tot i que alguna necessita una part teòrica.

Per aquestes diades de tècniques s'ha volgut donar un sentit global a cada una de les diades. El centre d'interès

escollit és el de fires i mercats recollint així una vella tradició. A tot això s'ha donat el nom d'Enfirall. El fet d'agrupar les diferents tècniques en un centre d'interès ajuda també a realitzar millor una posada en comú de cada una d'elles i alhora possibilita la realització d'una festa de cloenda, donant-li a la diada un caire festiu.

Les diferents tècniques programades per cada una d'aquestes diades són les següents: música, dansa, cisteria, titelles, maquillatge i disfreses, joguines, jocs, contes i gastronomia. En total, uns 650 alumnes assistiran a

les quatre diades organitzades a Tortosa, Valls, Reus i Tarragona. Els continguts de cada tècnica seran recollits en un llibre on s'explicarà el que s'ha fet i com s'ha fet.

L'Arquebisbe de Tarragona, doctor Ramon Torrella i Cascante ha nomenat els responsables dels arxiprestats de l'Arxidiòcesi. Aquests nomenaments són els següents: Mn. Joaquim Clavé i Casellas, arxiprestat de Tarragona-Centre; Mn. Antoni Bru i Borràs, arxiprestat de Sant Martí de Maldà; Mn. Domènec Cubí i Latorre, arxiprestat de Falset; Mn. Xavier Riba i Iraeta, arxiprestat del Morell; Mn. Àngel Bergadà i Escrivà, arxiprestat de Montblanc; Mn. Josep Marrià Barenys i Capellades, arxiprestat del Vendrell; Mn. Rafael Culleré i Serret, arxiprestat de Les Garrigues i Mn. Antoni Morell i Jansà, arxiprestat de Torredembarra.

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida y Muntaner. Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.

—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

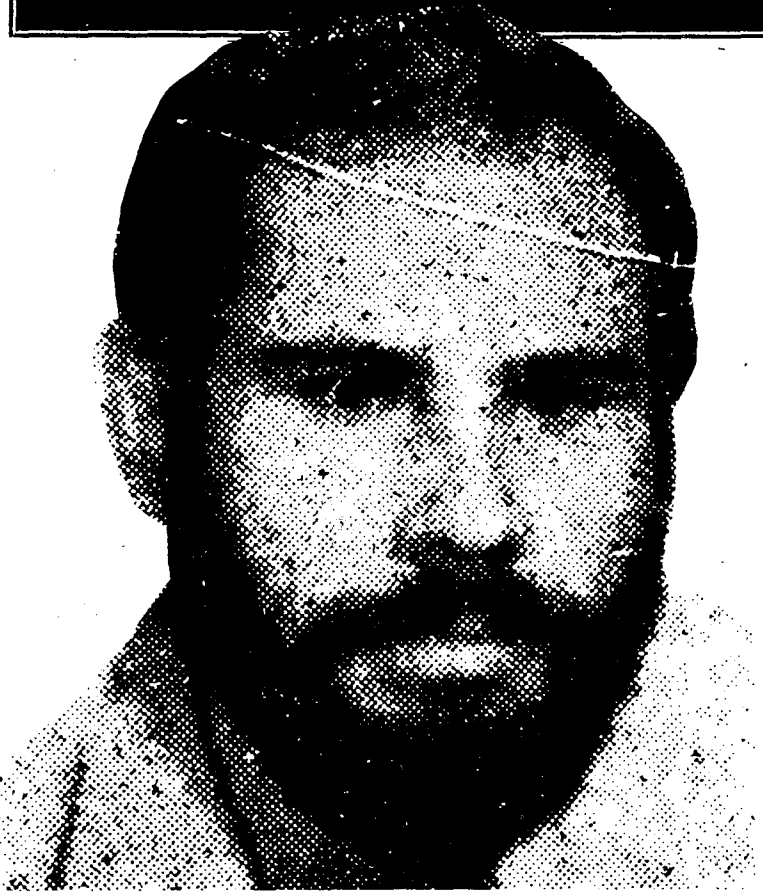

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

SOLSONA

El bergadà mossèn Carles Pubill explica les raons de la seva ordenació:

BERGA.— Mossèn Carles Pubill explica en un emotiu article al Full Diocesà de Solsona les raons que l'han portat a ordenar-se sacerdot. Heus-les ací:

Fa uns dies un grup em va demanar que expliqués una mica per què em feia capellà, cosa no gens fàcil de respondre amb poques paraules. Amb tot vaig intentar fer-ho amb unes breus pinzellades. Més o menys aquesta va ser la meua resposta:

La primera cosa que caldria dir és que, per a mi, el fer-me capellà no és un fet exclusivament personal, sinó que és un fet essencialment comunitari. Jo no me'n faig per a mi, de capellà, sinó per a la comunitat cristiana de la qual formo part i a la qual han d'adreçar-se els meus serveis.

Un cop deixada clara aquesta primera afirmació, caldria dir que la meua decisió no es pot veure com una cosa aïllada, sinó que és un pas en un camí que he anat seguint, amb els seus d'altabaixos, amb les seves llums i les seves foscores. És una resposta a una crida que he cregut anar descobrint al llarg de la meua història personal, una història marcada per molts diversos fets.

Així, per exemple, m'ha marcat el fet de néixer en una família cristiana que viu el seu cristianisme com la cosa més normal del món; m'ha marcat el fet de tenir un germà gran que ha fet aquesta mateixa opció; m'ha marcat el fet d'haver format part d'un moviment de joves que m'ha ajudat a viure i celebrar la fe; m'ha marcat la manca de llibertats del meu

“Jo no me'n faig per a mi, de capellà, sinó per a la comunitat cristiana de la qual formo part”

poble i que, per això mateix, m'ha fet valorar-les molt més.

En fi, aquests fets i molts d'altres que podria posar i que seria llarg d'enumerar m'han portat a descobrir que potser podia fer de la meua vida un servei a tots els homes i d'una manera especial a la comunitat dels seguidors de Jesús. I això tenint present que a la mateixa comunitat n'hi ha d'altres de més ben preparats i amb cor més generós que el meu.

Sé que aquest és un camí difícil, com, per altra banda, ho són tots aquells que el caminen amb una veritable vocació, siguin del tipus que siguin.

Sóc conscient que no em faltaran moments de dubte, de desànim, de foscor. Amb tot accepto tots aquests riscos amb la confiança que tampoc no em faltaran ni la força de Déu, ni el suport de la comunitat per superar-los.

Els joves promouen activitats

SANT GUIM (DE L'ESTACIÓ).— Una bona colla de joves

d'aquest arxiprestat de la Segarra van reunir-se dies enrera als Hostals per tal de posar en comú la fe, la joia i les inquietuds. El lema que presidí la jornada fou: “Pau, desenvolupament i compromís”. Després d'haver participat, i molt activament per cert, en l'Eucaristia, compartiren també un petit refrigeri al Local Social L'Amistat. Tothom se'n tornà cap a casa content i amb ganes de repetir l'experiència. Quan serà?

RIBERA D'ONDARA.— El jove d'una bona part dels poblets que integren aquesta Ribera no vol ser menys que el d'altres llocs, i així l'un promou una sortida conjunta a Mas Loreto i l'altre organitza conferències formatives. Ens diu el cronista que el dia d'aquella sortida el vent furios que feia, prou volia prendre'ls les botifarres dels dits cuites a la brasa, però no pogué res contra el foc vivent d'aquella jovenalla. Dies més tard invitaren Mn. Fermí Manteca perquè els parlés dels problemes del jove dintre el món rural i els expliqués una mica l'experiència que està portant

a terme amb nois i noies que havien estat drogaadictes. Mn. Ramon Barniol, encara, els va parlar també al cap d'un temps sobre la comunicació interpersonal, tan difícil com necessària avui en dia.

Una experiència informativa a Bellpuig

BELLPUIG.— El grup de mitjans de comunicació social d'aquesta parròquia acaba de donar una altra mostra de la seva inquietud: ha posat Full Diocesà-Full Parroquial (formant un tot, una sola publicació, tal com escau) a les llibreries de la població. O sigui que, a més de poder adquirir-lo a l'entrada dels temples i a diverses botigues, en endavant podrà ser adquirit a les llibreries al costat dels altres periòdics i revistes. Creiem que és una bona promoció del setmanari, tot i la modèstia d'aquest. Quan hi ha imaginació i voluntat, s'intenta tot per propagar l'evangeli.

VIC

Ministres extraordinaris de L'Eucaristia a Manresa

MANRESA.— Al Full de Valldaura es pot llegir textualment aquest escrit: “Davant les necessitats del servei parroquial i les limitades possibilitats humanes, el Sr. Bisbe ha designat ministres extraordinaris de l'Eucaristia tres religiosos i quatre seglars de la comunitat de Santa Maria de Valldaura. Cuidaran, especialment, de la comunió i altres serveis als malalts i impedits de la parròquia, i ho faran amb aquella freqüència i assiduitat que el malalt desitgi”. Amb aquesta nota, es presentaren a la comunitat parroquial aquests ministres —religiosos i seglars casats i solters—, que en endavant exerciran aquests ministeris laicals. Per a una millor distribució de les respectives cometes, s'ha dividit la parròquia en quatre sectors. No cal

dir com és notable aquesta notícia, no per la seva novetat, car en alguns altres llocs també s'ha donat, sinó perquè suposa una major participació de religioses i laics en tasques parroquials importants i compromeses, cosa que, en l'època que vivim, cada vegada serà més necessària.

Festa de l'agrupament escolta de Viladordis

VILADORDIS.— L'Agrupament Escolta de la parròquia de Santa Maria de la Salut de Viladordis ha tingut la bona pensada de celebrar, almenys un cop l'any, una trobada de tots els que, d'una manera o altra, han col·laborat

en les tasques de l'agrupament. Entre els actes organitzats, hi havia una mostra de pintura amb paisatges de Viladordis, jocs de barri, marxa pels verals de l'indret, celebració eucarística a l'aire lliure, sessió de diapositives dels campaments fets i un final de festa amb obsequis per a tothom. Algú pot pensar que això també s'ha fet i es fa en altres llocs, i és cert. Però si ho posem ací no és perquè sigui una novetat, sinó per donar a conèixer una activitat d'una parròquia que, perquè és petita, és més meritòria la seva tasca i digna d'estímul, i també perquè ells ens ho han fet saber. No com d'altres llocs, que mai no ens comuniquen res i per això no poden sortir al Full i llavors es lamenten. Un aplaudiment per l'animós jove de Viladordis.

URGELL

"L'any de silenci imposat a Boff facilitarà un període de calma"

El cardenal Tarancón, a la Seu d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— El 19 de maig, a la Seu d'Urgell, el cardenal Vicente Enrique y Tarancón, davant 500 persones, donà una conferència sobre l'"Església avui". Els problemes de l'Església actual, més que en el cos de la conferència, van ser tractats en el curs del col·loqui. El Cardenal exposà la doctrina del Concili Vaticà II sobre els compromisos dels laics en el món, acció que exigeix avui una seriosa formació cristia-

na. Tarancón definí la parròquia com "la comunitat cristiana convocada per Jesucrist per a l'evangelització". Els laics s'han de preparar per a la seva missió apostòlica mitjançant la formació en petits grups d'estudi i reflexió.

Em preguntar-li sobre els atacs d'alguns mitjans de comunicació social als valors cristians i humans de la societat, digué que per la premsa estava assabentat que hi ha

programes de televisió que atempten contra els valors tradicionals. La resposta de l'Església ha de ser la conscienciació dels cristians a fi que no s'inhibeixin i prenguin postures clares.

Sobre si hi ha signes d'involució o fre en l'Església el cardenal Tarancón respongué que el Vaticà no condemnà la teologia de l'alliberament, sinó que precisament amb motiu del document romà "aquesta prengué carta de naturalesa en l'Església". El Vaticà cridà l'atenció sobre l'ús d'algunes anàlisis marxistes en la teologia. "Els teòlegs de l'alliberament van posar molt cor en els seus treballs, digué el conferenciant, i l'any de silenci imposat a Boff facilitarà un període de calma i les aigües tornaran al seu llit". A Boff no se li ha prohibit donar classes com a Küng; el teòleg franciscà sortí molt satisfet de la seva entrevista amb el cardenal Ratzinger i vol romandre en el sí de l'Església. El Papa precisament, digué Tarancón, ha convocat el Sínode Extraordinari de la propera tardor per a escoltar les informacions de l'Església directament dels representants dels bisbes.

Els cristians de la Seu d'Urgell van admirar la senzillesa i la simpatia del cardenal Tarancón. La profunditat del seu pensament i la seva prudència en trobar sempre una sortida airosa ja la coneix tothom pel mitjans de comunicació social.

Antoni Mirabet

El cardenal Tarancón, conversa amb una religiosa després d'haver-se celebrat el col·loqui que seguí a la seva conferència.

Enguany s'escau el 925è aniversari de la seva fundació pels Comtes del Pallars

5.000 devots s'aplegaren

al monestir de Mur

Les banderes de les cinc parròquies de la Pabordia van saludar la senyera de l'església mare i van onejar tota la jornada

TREMP.— Cinc-mil devots van aplegar-se el primer diumenge de maig en l'aplec del Sant Crist de Mur, a la Conca de Tremp, la majoria provinents de l'antiga Pabordia i de la comarca. Enguany s'escau el 925è aniversari de la fundació del monestir pels Comtes del Pallars, i van aplegar-se en la festa les banderes de les cinc parròquies de la Pabordia, estendards que, en emotiva cerimònia, van saludar la senyera de l'església mare i onejaren tota la jornada. El Vicari General del Bisbat, Mn. Ramon Vilardell, presidí la concelebració eucarística amb el rector de la parròquia i Mn. Jesús Castells. La Societat Amics de la Muntanya (SAM), de Tremp, tingué cura dels serveis de megafonia. Actualment la Generalitat de Catalunya realitza obres de restauració en el claustre del monestir de Mur amb un pressupost de 6,5 milions de ptes.

COP D'ULL

El món dóna voltes

La notícia sobre la qual vull donar aquest meu cop d'ull, ve de lluny. Els lectors de Catalunya Cristiana n'han seguit millor que ningú, potser, la gènesi i el procés a causa dels articles de l'amic Francesc Picas Pons, des de la Jonquera.

Jo, que en visc lluny, m'he anat fent la meua composició que us voldria transmetre perquè hi pensem tots. No és pas greu que als cristians ens "passin coses" desagradables, perquè també n'hi van passar a Crist i, doncs, "qui no vulgui pols que no vingui a aquesta era": el que és dolent és que no ens les qüestionem i no en treguem conseqüències correctes.

Resumim-ho: les monges "Franceses" de Figueres van anar suprimint nivells d'ensenyament (per les causes que siguin) i al final, decidiren vendre's a la Generalitat un edifici important dedicat a Preescolar i Bàsica i on s'havien educat generacions de noies empordaneses, en la nostra fe i en la cultura. La Conselleria d'Ensenyament es queda l'immoble per a ins-

tal·lar-hi un col·legi d'aquests que en diuen "públics" pel sol fet que depenen de l'Administració.

Ara, el claustre de professors i l'associació de pares demana de posar a aquest nou centre el nom de "Josep Pallach", personalitat de molt relleu en el camp de la pedagogia com també en el de la política social-catalanista del nostre país, mort fa uns anys. Jo el vaig tractar personalment i us puc assegurar que, si bé era un agnòstic, fou sempre molt respectuós i bon col·laborador amb pedagogs cristians.

A aquesta denominació s'hi oposà, segons diuen els periòdics, "una part de la població" de Figueres. Per què?

Els defensors del projecte s'esquinçaren les vestidures acusant els que s'hi oposaven de "gent amb el rellotge de la història parat" i altres "genialitats". Sabien, de veritat, les raons d'aquella oposició?

Jo no hi vull entrar ni sortir, perquè em manquen dades. Però, em pregunto si els cristians sabrem aprendre algunes lliçons i servir-nos-en per a futures

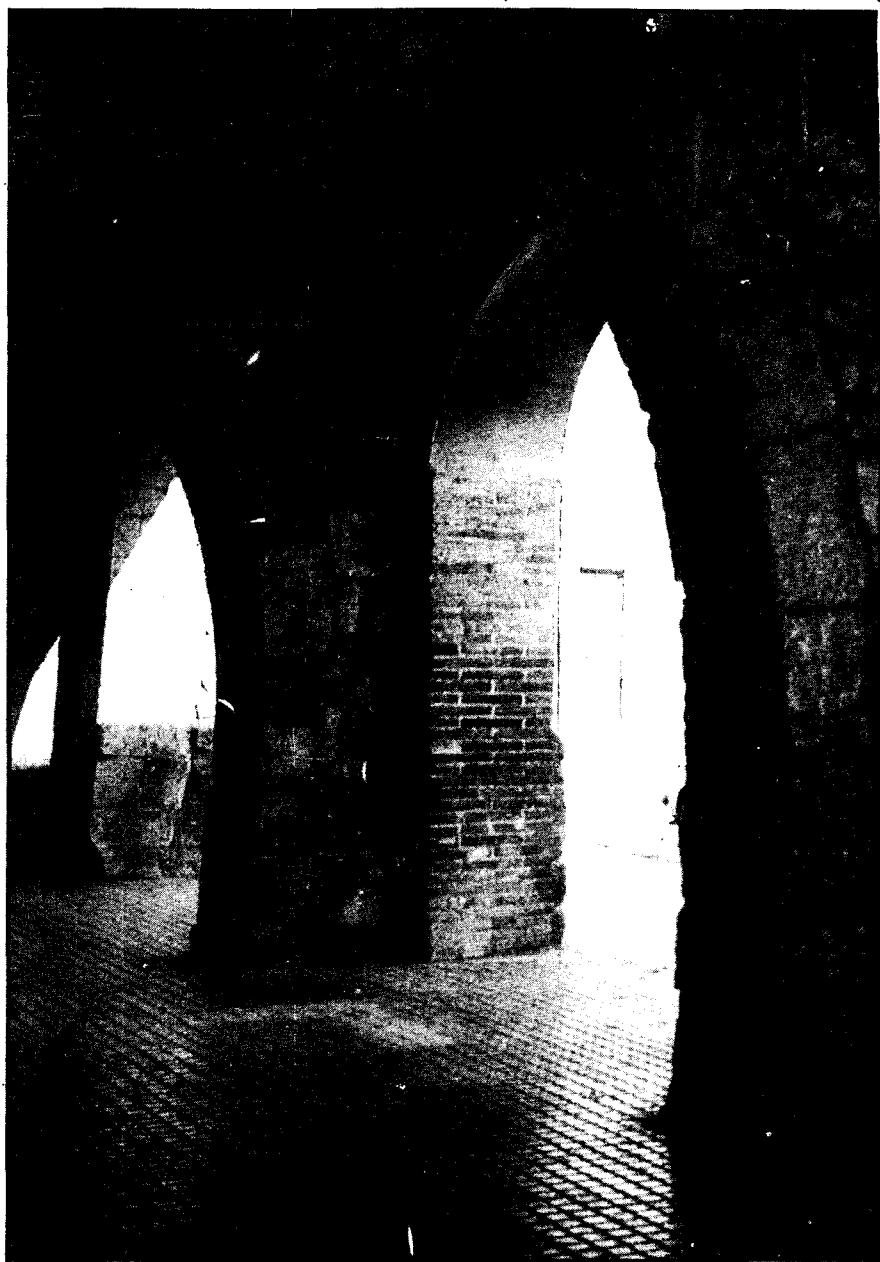
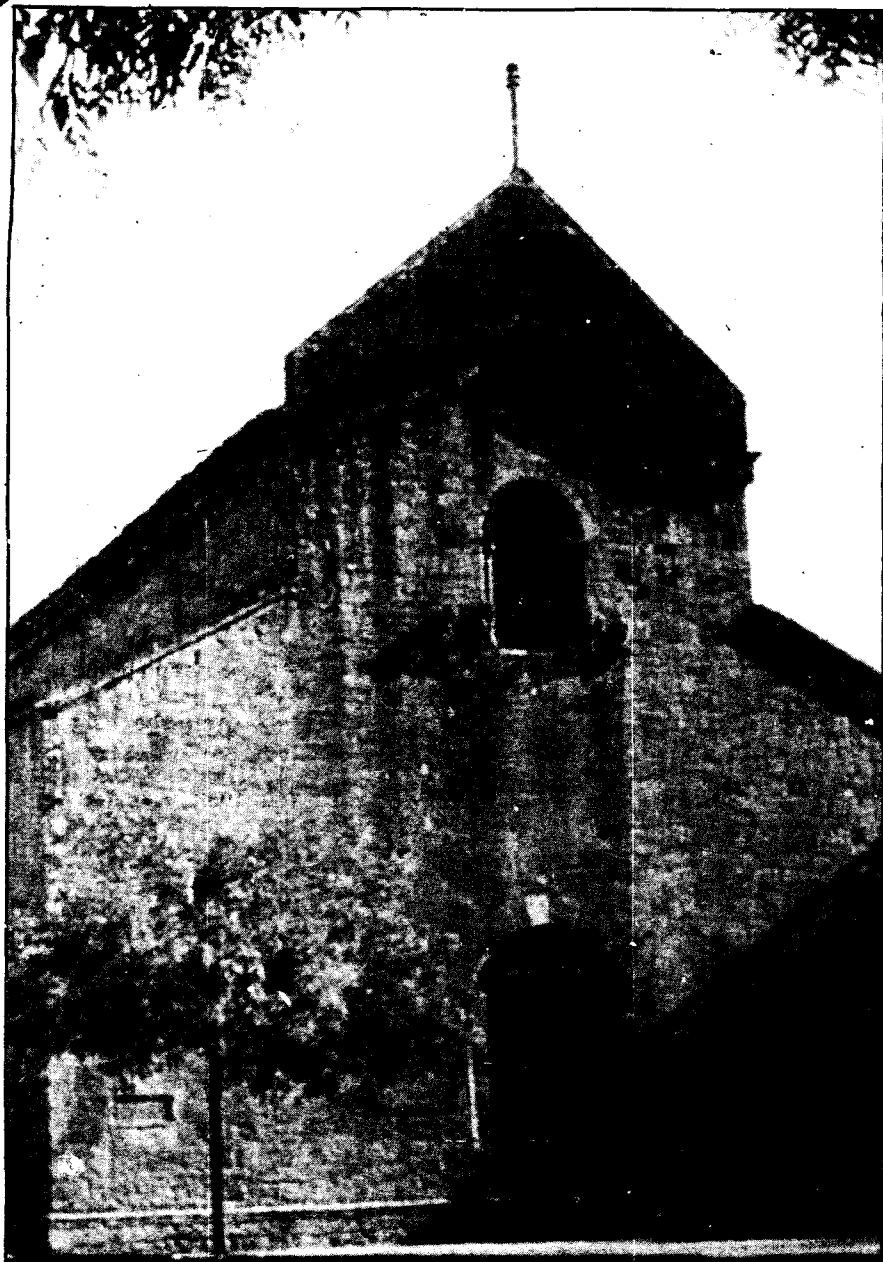
ocasions. Ací van unes preguntes com a reflexió.

La comunitat religiosa i les famílies cristianes de Figueres s'ho van plentejar bé abans de "vendre's" una escola cristiana? En el Conveni de venda de l'edifici hi havia alguna clàusula que obligués la Conselleria d'Ensenyament a conservar nom i símbols? Si fos així, hi hauria molta raó de queixar-se. Si no...

Si es tractés d'un compromís incomplet (cosa que desconec) no caldria oposar-se a cap nom sinó exigir el compliment del "contracte". Si aquest no hi era, no pot ningú queixar-se pel fet que a un centre públic se li doni un nom o altre.

No sé perquè, aquesta història em recorda Boabdil "el Chico", plorant davant dels murs de la Granada musulmana que, en endavant, tindria noms i símbols cristians... Pensem-hi, amics, cristians catalans: el món dóna voltes. Per culpa de quí?

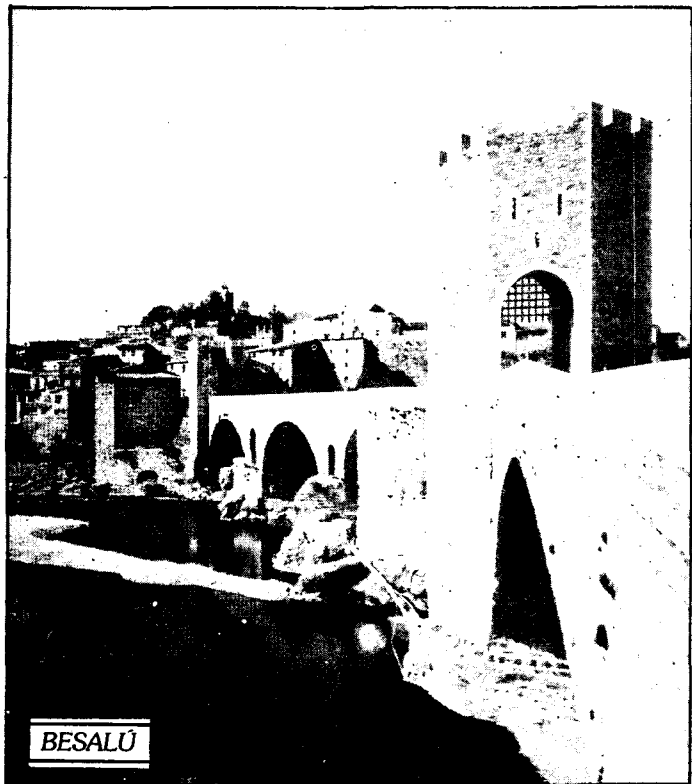
Lluís Badia i Torras

XXIX VIATGE CULTURAL

30 de juny 1985

BESALÚ - BEUDA - BASÍLICA DE PALERA

BESALÚ

Preu 1.700 pessetes, comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Besalú: Nucli medieval declarat "Conjunt Històric i Artístic". Recorregut per la ciutat.

☆☆☆

Beuda: Basílica del Sant Sepulcre de Palera, tres naus amb llurs absis corresponents. Consagrada l'any 1085 i restaurada el 1959. Casa pairal el Noguer de Segueró.

☆☆☆

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

PALERA

Restaurante **Fonda Siqués "Cal Parent"**
Avinguda Lluís Companys, 6-8 - Besalú

Formuleu la vostra inscripció el més ràpidament possible. Per a més informacions telefonau al núm. 215 27 39.

FRANÇA

Més

manifestacions

per la

llibertat

escolar

PARÍS.— A la crida del Comitè del 4 de desembre, al voltant de 2.000 persones es manifestaren la tarda del 21 de maig, en el vestíbul de l'estació de Montparnasse, París, per la defensa de la llibertat escolar: l'indret ha esdevingut simbòlic de la defensa de l'ensenyament privat des del mes de maig del 1984, data en el qual el "Comitè del 4 de desembre de Nantes" havia instal·lat una petita "escola lliure desmuntable" al peu de la torre que domina la plaça. La manifestació, que havia estat autoritzada, es desenvolupà en un ambient de bonhomia però amb fermesa. L'objectiu dels participants era doble: "reanimar la flama del record" al voltant de la placa commemorativa col·locada l'any passat, i també cridar a la mobilització contra els decrets d'aplicació, i les circulars del ministre d'Educació Nacional, M. Chevebement.

Aquestes circulars, es recorda, són especialment sobre el nomenament de mestres i les limitacions de crèdit. La manifestació acabà a les 22.45 de la nit amb una Missa en la qual hi assistiren la meitat dels manifestants.

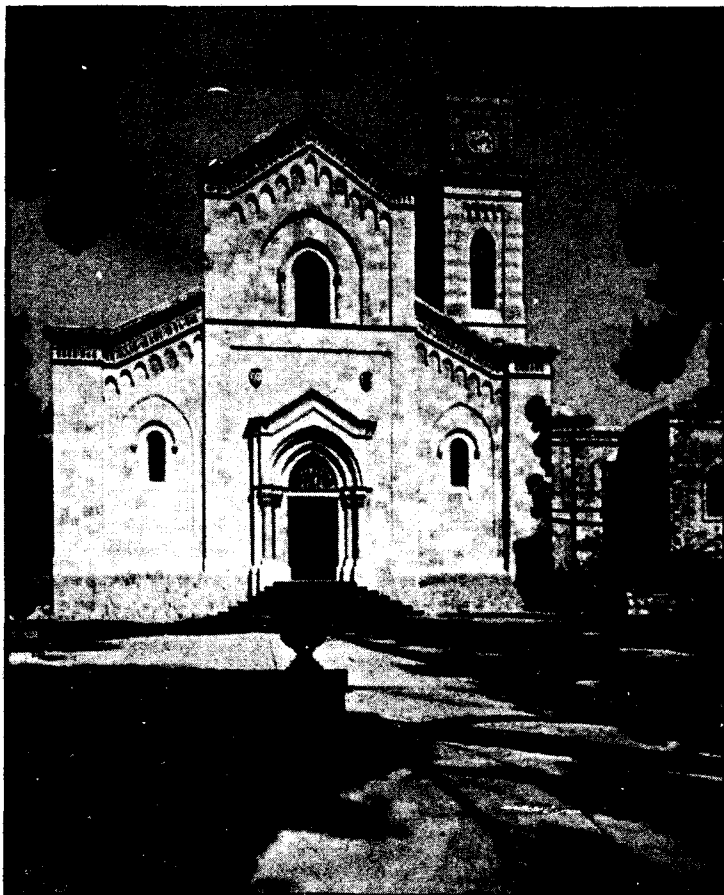
ISRAEL

El cèlebre dominic R. J. Tournay li ha escrit una carta en aquest sentit

S'ha demanat a Simon Peres la reconstrucció d'Emaús

JERUSALEM.— Amwas era abans del juny del 1967, és a dir, abans de la conquesta de la Cisjordània per l'exèrcit israelià durant la Guerra dels Sis Dies, un plaçid poblet de 5.000 habitants —dels quals alguns treballaven per compte del convent de Latroun—. Caigut sense cap ferit en mans de l'exèrcit israelià els primers dies de la guerra, la seva població fou evaquada militarment, i el poble com els veïns Yalu i Beit Nuba foren arrasats pels bulldozer. L'emplaçament s'anomena ara "Park Canadà", perquè el Fons Nacional Jueu d'Israel i del Canadà hi han plantat un bosc i construït una plaça de descans sobre els antics emplaçaments. Fins ara res de nou, perquè el mètode ja havia estat usat amb èxit el 1948 sobre més de 300 poblets àrabs. El que contràriament és nou és que Amwas és l'antic Emmaús bíblic, citat des del segle segon abans de Jesucrist en el Llibre dels Macabeus. És el que ha incitat al pare dominic Raymond Jacques Tournay, antic director de l'Escola Bíblica de Jerusalem i traductor dels Salmos en la Bíblia de Jerusalem, a escriure al primer ministre israelià Simon Peres, "per poder reconstruir algunes cases sobre el lloc d'Amwas".

En la seva carta a Simon Peres, el pare Tournay, actualment professor i director de la Revista Bíblica, escriu: "Sobre el suggeriment del nostre comú amic André Chouraqui, em permeto transmetre-us una informació important referent al poblet d'Amwas (Emmaús), destruït el 1967. He tingut ocasió de trobar a la Trapa de Latroun di-

versos antics pobladors d'Amwas. Estan dalerosos de poder reconstruir algunes cases (...). Aquesta gent acceptaria totes les condicions que els fossin assenyalades per les autoritats, en funció al problema de seguretat per la proximitat de l'eix de carretera Jerusalem-Tel-Aviv. (...) El lloc d'Amwas, ja ho sabeu, és un lloc històric molt important, esmentat en el primer llibre dels Macabeus (3,57; 4,3), l'Evangeli de Lluc (24, 13ss), el Talmud Yerushal-

mi (Shevi'it 8.9.38; Avodah Zarah 85,44d), Flavius Josèphe, et. Fou la pàtria de Juli l'Africà".

I el pare Tournay conclou: "No hi hauria la possibilitat de promoure en aquest lloc la coexistència pacífica entre els Àrabs i els Jueus? Ja hi ha el kibbutz Mevé Horn, on resideix el meu amic Reuben Kagan, i al sud de l'abadia de Latroun, Nevé Shalom, fundat pel meu cofrere dominicà Bruno Hussar".

EQUADOR

El "Bisbe Indi", proposat pel Nobel de la Pau

QUITO.— El bisbe equatorià Leònidas Proano, conegut amb el sobrenom de "bisbe indi", ha estat proposat pel Premi Nobel de la Pau 1985.

Al llarg de la seva carrera, ha defensat amb gran coratge els drets dels indis. Un portaveu d'aquests va demanar al Papa, durant el seu viatge de gener propassat, de substituir monsenyor Proano per un home que tingués un compromís igual. La candidatura del bisbe ha estat oficialment proposada per Adolfo Pérez Esquivel, Premi Nobel de la Pau 1980.

LESOTHO

Els bisbes catòlics han creat una agència de premsa

MASERU.— Els bisbes de Lesotho, han decidit la creació d'una agència de premsa, les sigles de la qual són LECANA (Lesotho Catholic News Agency). La LECANA editarà un butlletí mensual en anglès i francès: les informacions difoses seran recollides en les Comissions i Departaments de la Conferència Episcopal, les congregacions religioses, les parròquies i missions catòliques del país.

Aquesta agència constitueix un servei d'un nou departament erigit al si de la Comissió dels mitjans de comunicació social de la Conferència episcopal de Lesotho. Aquesta comissió també s'ocupa d'altres mitjans: especialment la realització de films i cassetes, així com la producció de programes de ràdio per a l'Església catòlica.

URSS

Amb Gorbatchev empitjora la repressió contra els creients

MOSCOU.— La repressió i l'opressió vers els creients i els pastors de totes les confessions s'ha intensificat a l'URSS el 1984. Així ho explica la secció austríaca de la Societat Internacional pels Drets de l'Home, en una conferència de premsa celebrada recentment. L'esmentada entitat creu que l'adveniment de Gorbachev al front de la Unió Soviètica no canviarà en res aquesta evolució.

La Societat Internacional pels Drets de l'Home, que es diu independent políticament, s'ocupa actualment d'uns 8.000 casos de violació dels drets humans arreu del món, dels quals 600 —particularment en els països de l'Est— han pogut ser resoltos. L'èxit del país o la llibertat vigilada i també el millorament de

condicions de detenció. L'organització s'ha adreçat especialment a la trobada d'experts de la CSCE (Conferència sobre la Seguretat i Cooperació a Europa) que se celebra a Ottawa. L'organització ha demanat que es faci una crítica de la manera com els estats respecten els acords de l'acta final d'Helsinki i del document de la trobada de Madrid.

La S.I.D.H. també preconitza la instauració de diferents institucions: una comissió i un tribunal dels Drets de l'Home pels estats de la CSCE, l'adopció d'una "carta per l'ajut humanitari", així com una declaració sobre el dret de tot ciutadà a controlar el respecte a l'acta final d'Helsinki i unir-s'hi amb aquest objecte.

SUÏSSA

Conseller en edificació parroquial nova funció al si de l'Església

FRIBURG.— Després d'Amèrica del Nord, l'Alemanya Federal i els Països Baixos, heus ací que les Esglésies de Suïssa (catòlica i protestants) reclamen el servei d'un nou personatge; el conseller en edificació parroquial (C.e.p.). Laic o eclesiàstic, aquesta persona té per missió ajudar les parròquies, comunitats, grups, o conductors espirituals amb dificultats, especialment en les següents situacions: dificultats de proveir un lloc, redefinició del compromís de la parròquia, dels seus responsables en el moment de canvi de conductor espiritual, crisi d'identitat de la parròquia, problemes d'organització.

Fidel al principi del sacerdoci uni-

versal dels creients, aquest nou ministeri fou introduït en un principi a la Suïssa alemanya des del 1980, on una primera promoció de "Gemeindeberater" s'ha format a instàncies de l'Església reformada de Berna.

Una segona promoció d'una vintena de persones, de les quals sis són francòfones, començà a finals de l'any passat amb un llarg procés de formació que durarà fins el 1987. Es tracta d'una veritable especialització professional que vol una preparació seriosa, amb moltes setmanes de recerca i d'intercanvis sobre situacions concretes i nombroses sessions de supervisió, abans d'obtenir el diploma corresponent.

LA DIPUTACIÓ VETLLA LA RECUPERACIÓ DEL PA ARTÍSTIC DE CATALU

Aquesta tasca ha de permetre que puguem lliurar els monuments del nostre passat a les generacions futures, amb tota la seva bellesa i esplendor. La tasca realitzada s'ha fet pensant en l'ús futur, aportant-hi unes dosis importants de creativitat.

Els treballs de conservació d'uns monuments, lligats al passat, mantenen la consciència col·lectiva de la nostra identitat. És la revitalització de les arrels d'un poble que ve de lluny i té davant seu un futur ple d'esperança que es va forjant a través del treball diari. El patrimoni arquitectònic és un record viu del nostre passat, de la nostra història llunyana i propera.

La Diputació de Barcelona duu a terme una activitat important en el camp de la protecció del patrimoni arquitectònic des de fa més d'un segle. Primerament ho va fer assignant-hi unes quantitats concretes i a partir de l'any 1915 mitjançant l'actuació del seu Servei de Catalogació

i Conservació de Monuments, creat per l'Institut d'Estudis Catalans per encàrrec de la Corporació.

Va ser el primer de l'Estat del seu gènere i fou dirigit durant trenta-sis anys per l'arquitecte Jeroni Martorell. Quan la Diputació formà part de la Mancomunitat de Catalunya i, més tard, en què va pendre la denominació de Secció de Monuments com a organisme de la Generalitat, el seu àmbit d'actuació es va estendre a tot el país. A partir del 1939, tornà a actuar al territori de la Diputació barcelonina.

L'any 1980, s'acordà reestructurar el Servei per aconseguir-ne una major eficàcia. El 4 de maig del 1981, prengué possessió el nou cap, Antoni González. La nova etapa s'ha caracteritzat pel desig de transformar els criteris i conceptes teòrics sobre intervenció en el patrimoni arquitectònic i del paper de l'Administració en aquesta matèria.

El responsable d'aquesta nova etapa del Servei entenen la restaura-

El Servei de Catalogació i Conservació de Monuments de la Diputació de Barcelona porta a terme una important tasca de recuperació del patrimoni artístic del nostre país, entre el qual figuren obres de l'Església de gran interès. Es tracta d'un llegat dispers, poc conegut, però d'una indubtable vàlua que és l'aportació de Catalunya a la cultura universal.

ció com la revitalització d'un element arquitectònic mitjançant els recursos de la cultura contemporània a fi d'assegurar la seva utilitat per a la col·lectivitat.

Creuen que l'anàlisi històrica —documental i arqueològica— té un paper important en la intervenció en el patrimoni arquitectònic, com a fi en si mateixa, en tant que permet de conèixer la història de l'element i per extensió del país.

Per ells, l'arqueologia és una eina imprescindible i irrenunciable per als treballs d'intervenció en el patrimoni antic, com a metodologia científica en mans dels professionals.

Reivindiquen el paper de la me-

todologia pròpia de l'arquitectura en el planteig dels problemes i la proposició de les solucions i creuen que la reutilització del nostre patrimoni ha de ser en benefici dels interessos reals de la col·lectivitat.

El nou equip del Servei de Conservació i Catalogació de Monuments ha volgut fugir de la taxidèrmia monumental sovint reivindicada i tantes vegades practicada fins ara.

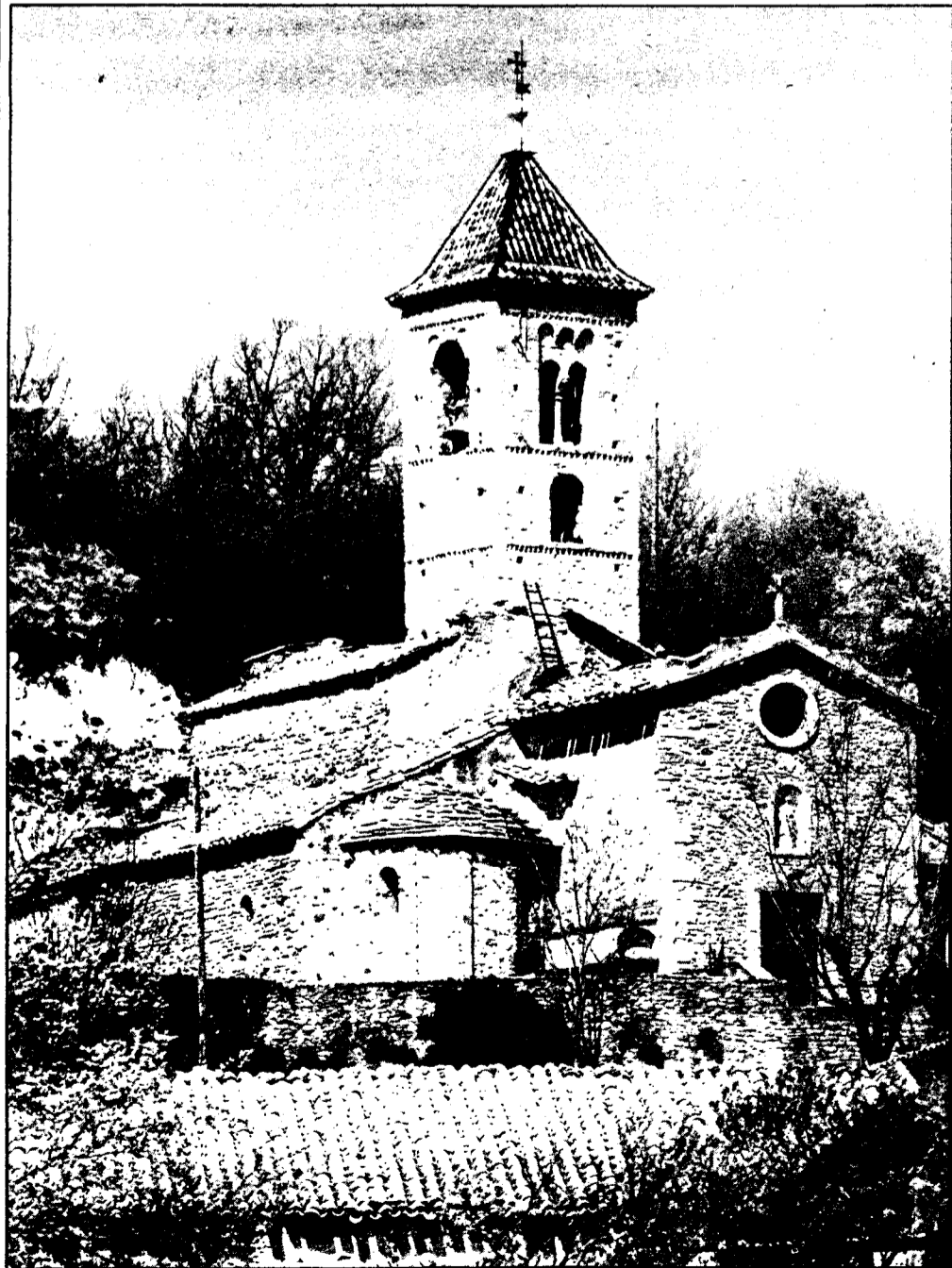
Està fora del nostre abast exposar d'una manera detallada totes les actuacions del Servei. Hem volgut, però, recollir-ne algunes que hem considerat d'interès. La tasca d'elecció no ha estat fàcil. Ens hem decidit,

finalment, per l'església de Sant Vicenç de Malla, el Monestir de Sant Llorenç i l'església de Santa Càndida d'Orpí.

Sant Vicenç de Malla: restauració del campanar

Malla és un municipi de la comarca d'Osona amb una població molt dispersa. L'església és situada en un petit nucli de cases, sota un turó. L'accés és per la carretera de Barcelona a Vic, la N-152, poc després de l'encreuament amb la de Manresa.

L'església compta amb tres naus

El 17 d'abril del 1983 les campanes tornaren a repicar en l'església de Sant Vicenç de Malla.

A PER TRIMONI NYA

tres absis a la capçalera, amb campanar de base quadrada sobre una nau lateral. Data del segle X, tot i que l'estructura actual és bàsicament dels segles XI i XII, amb transformacions importants dels segles XVI i XVII.

El campanar és del segle XII, amb una coberta del segle XVII. Va ser restaurat entre 1982 i 1983. La propietat és del Bisbat de Vic.

La intervenció que s'ha fet a l'església de Sant Vicenç de Malla ha estat la restauració del campanar (1982-1983) i la recerca històrica, que ha suposat una investigació documental i arqueològica, amb excavació en extensió de tot el temple. La intervenció arquitectònica ha consistit a consolidar les voltes i refer totes les cobertes.

Els pagesos de Malla no sentien el codi acústic que els anunciava les hores des de l'any 1977 en què s'encerrocà una capella de la façana de migdia i es reféu el mur de la nau.

Llavors s'escataren també les parets interiors i es guarní la nau lateral de migdia amb unes pintures de Ramon Llovet i Tomas Bel, que recorden la vista a Malla del filòsof francès Lanza de Vasto. Se suspengueren les obres que es feien al campanar per pagar els pintors. Les campanes, ja desmuntades perquè s'havia de reparar els suports, restaren inutilitzades.

Va ser el primer ajuntament democràtic, presidit per Joan Redorta, el que aconseguí de la Diputació poder endegar les obres per consolidar, rehabilitar i posar ordre a l'edifici. La restauració s'inicià l'any 1982, quan n'era el rector Xavier Fradera.

S'han fet també, simultàniament a la intervenció al campanar, les obres de rehabilitació i restauració de tot l'edifici i les de construcció del nou cementiri municipal en el seu entorn immediat.

El 17 d'abril del 1983 va ser una data important per aquesta localitat de la comarca d'Osona. El president de la Diputació inaugurà la restauració del campanar. Les campanes de Sant Vicenç de Malla tornaren a repicar. El poble de Malla li regalà un pergami amb un text redactat pel Servei, en el qual es resumia la història i els criteris de la intervenció. El text era aquest: "Aquest campanar va ser construït el segle XII al damunt de la nau lateral de l'església del segle XI. Durant el segle XVII va ser reformat per permetre la col·locació de campanes més grans i aprofitaren l'ocasió per refer la coberta. El resultat va ser un bell conjunt, suma d'arquitectures diverses. A poc a poc, s'havia anat malmetent. Els murs de pedres eren bruts, l'estructura de la coberta s'havia envellit, les teules havien caigut o estaven trencades. Les campanes petites foren desmuntades el 1977 i les grans, per por que no caiguessin, no s'havien tocat més. El campanar era mut i era difícil arribar-hi a dalt. La fe del poble de Malla, l'empenta del seu ajuntament democràtic, l'ajut de la Diputació de Barcelona, la il·lusió dels tècnics i la perícia dels treballadors, tot plegat ha permès que el campanar sigui de nou, avui, el suport de sonores campanes i talata de la Plana per a gaudi de tothom".

Monestir de Sant Llorenç: recuperació arquitectònica del conjunt

El vell monestir de Sant Llorenç prop Bagà està situat a la comarca del Berguedà, al municipi de Guardiola de Berguedà.

El monestir, és documentat des de l'any 898. El 983 se celebrà la consagració d'una gran església. La

El vell monestir de Sant Llorenç prop Bagà és documentat des de l'any 898.

part que se'n conserva és obra dels segles XI i XII. El campanar és del segle XV. L'església és de tres naus coberta de voltes de pedra. Hi ha un espai inferior a manera de cripta i un campanar.

L'església manté encara un cert ús litúrgic: casaments, festa major, etc. També s'utilitza com a sala de concerts, especialment al mes d'agost quan s'hi celebren les "Nits musicals". Les restes monacals no tenen ús i el casal modern té habilitada una planta per a casa de colònies.

El monestir és propietat del bisbe de Solsona i l'administra mossèn Enric Bartrina.

La intervenció del Servei de Catalogació i Conservació de Monuments s'ha centrat en aquest cas en la recuperació arquitectònica del conjunt en funció del nou ús i de les restes arqueològiques.

En una primera fase, s'ha treballat en l'edifici de l'església corregint problemes estàtics de les voltes, referent les cobertes i capçant el campanar, recuperant les grans finestres cegades.

Aquest vell monestir de Sant Llorenç prop Bagà, que inicialment

era destinat a seminari d'estiu, ha esdevingut, per determinació del Bisbat, casa de colònies i residència temporal de grups.

Església de Santa Cànida d'Orpí: la primera excavació arqueològica

L'església i el poblat de Santa Cànida d'Orpí es localitzen al municipi d'Orpí, a la comarca de l'Anoia. La seva situació geogràfica és òptima per al desenvolupament agrícola i, per tant, per a l'assentament rural.

L'església de Santa Cànida és una aula de planta rectangular amb absis pentagonal, amb unes parets d'1,60 m. de mitjana.

El tipus d'intervenció arquitectònica que s'hi ha fet consisteix en el desmuntatge i consolidació de la coberta. Quant a la recerca històrica, s'ha realitzat una investigació documental i arqueològica realment important. L'església ha estat l'escenari de la primera excavació arqueològica que va promoure el Servei. La in-

vestigació es limità, en una primera fase, a la realització d'algunes cales exploratòries a l'àrea interior de l'edifici.

Els resultats de les investigacions han clarificat d'una manera extraordinària les diverses fases constructives del temple, i sobre l'indret al llarg de diverses èpoques.

D'altra banda, l'estudi realitzat arriba a la conclusió que les característiques formals d'aquest edifici queden fortament condicionades per la geografia del lloc on està emplaçat i per circumstàncies històriques concretes lligades als esdeveniments polítics, religiosos i socioeconòmics. Té un pes especial, dintre aquests fets, la conjuntura favorable del senyoriu d'Orpí, relacionat amb famílies nobles de gran influència política, econòmica i social, les quals manifesten la seva preeminència social mitjançant signes d'ostentació, com pot ser aquesta construcció amb trets més o menys sumptuosos, però força significatius si pensem que es tracta d'una església rural.

Tomàs Puntí

L'església de Santa Cànida d'Orpí fou l'escenari de la primera excavació arqueològica del Servei.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

TÈCNIC
en mètodes i temps, àmplia experiència. (Contracte mercantil).

ADMINISTRATIU
Polivalent.
Inem 46.100.146.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material
clínic. INEM.- 37.711.767

AUXILIAR administrativa
pels matins. INEM
36.980.189.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

DIBUIXANT GRÀFIC ORIGINALISTA
Selecció de color amb experiència. Contracte mercantil.

CAP
de vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

REPARADOR maquinària elèctrica i petits electrodomèstics. INEM
37.595.556.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

ACOMPANYANT
vells o malalts, per dissabtes i diumenges (Contracte mercantil).

GERENT,
director comercial i exportació tèxtil o alimentació.
Contracte mercantil.

Varis

SRTA.
auxiliar en clínica agost suplència. Tel. 321 39 76 nit.

LLICENCIAT
història. Busca col·legi per donar classes o editorial. Coneixements d'anglès.
Tel. 249 04 47.

SRTA.
acompanyaria a Senyora a Zona Pedralbes, Tres Torres o en un lloc d'estiu platja. Del 5 al 28 d'agost. Educada i catòlica responsable. Truqueu al T. 321 39 76 a partir de 9 nit.

BUSQUEM JOVE
amb esperit d'apostolat per col·laborar en la promoció d'una cooperativa de treball juvenil. Contracte mercantil. Escriuiu a l'apartat de correus 32063 (Barcelona). Amb historial d'activitats.

ES VEN
xalet a Valgorguina. Tel. 209 71 47.

MONGAT-TIANA
llogaria casa moblada d'estiu 300 metres, preu raonable us interessa. T. 718 03 48. Un menjador de 32 m². Bona vista.

COMPRO remolc per camping i enganxador de segona mà. O canvi per tenda en bon estat.
T. 319 85 10 Eulàlia de 8 a 10 vespres.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

CAPS DE SETMANA
Pot passar-los a l'entorn del Monestir de Poblet. Lloc molt tranquil on pot disfrutar d'un veritable descans. Piscina, tennis, parc infantil, petanca. Lloguem apartaments. Habitacions dobles amb cuina. Preus econòmics. Informes: Balneari Villa Engracia. Telf. (977) 31 09 86 i 87 03 08.

VACANCES
Pot passar-les a l'entorn del Monestir de Poblet. Piscina, tennis, petanca i parc infantil. Lloguem apartaments. Habitacions dobles amb cuina. Preus econòmics. Informes: Balneari Villa Engracia. Telf. (977) 31 09 86 i 87 03 08.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries.
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

A BARCELONA

Es ven pis modern 70 m², 2 cambres, bany i cuina. Prop. Pl. Universitat. Garatge (al mateix edifici al soterrani). Calefacció individual. Bonic i barat! És un àtic. Tel. 253 80 67.

FINQUES GUAN-TER
(A.P.I.)

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai blanc entre cada paraula, i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LINIA

	50 ptes.
	100 ptes.
	150 ptes.
	200 ptes.
	250 ptes.
	300 ptes.
	350 ptes.

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

MES

SETMANES

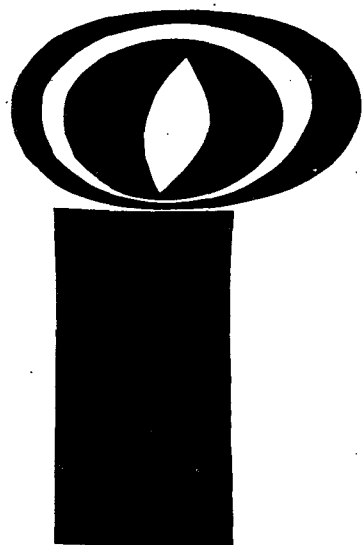
Calculeu l'import que hauréu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o guip de pagament a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7.

LLIBRERIAS ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORQ Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Dura i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTIC (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VyP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPREMTA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
LLIBRERIA BLANQUERNA Diagonal, 450
LLIBRERIA SAN MIQUEL Roger de Llúria, 100
LLIBRERIA ATLANTIDA Rambla Hospital, 2 (Vic)
I també a CATALUNYA CRISTIANA

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE X DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions: Catalina Terrats

Evangelista Sant Marc

POSARÉ ENEMISTAT ENTRE TU I LA DONA, ENTRE EL TEU LLINATGE I EL SEU

Segons la Bíblia, l'origen del mal és un misteri que l'home no podrà mai arribar a escatir. L'únic que n'experimenta són les seves conseqüències: por de Déu, vergonya de la pròpia nuesa, necessitat d'autojustificació, alteració profunda de les relacions humanes, tendència a defugir les responsabilitats pròpies. Això ha estat el que ha anat sembrant la història humana de mal, d'odi, de venjança, de mort, en últim terme, de pecat. Malgrat aquesta derrota de l'home des dels inicis, hi ha un altra força que ha actuat també des del començament, la victòria de la qual ja s'entreveu al cor mateix de la derrota: De la mateixa descendència de la dona naixerà aquell qui està destinat a vèncer finalment la força del mal i totes les seves conseqüències.

Lectura del llibre del Gènesi (3:9-15)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre el Senyor-Déu el cridà i li digué: "¿On ets?" Ell li respongué: "He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat". Li digué el Senyor-Déu: "¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?" L'home li digué: "La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i m'he menjat". El Senyor-Déu digué a la dona: "¿Per què ho has fet, això?" Ella li respongué: "És que la serp m'ha enganyat". El Senyor-Déu digué a la serp: "Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló".

SÓN PROPIS DEL SENYOR L'AMOR FIDEL I LA REDEMPCIÓ GENEROSA

La condició pecadora de l'home fa que aquest sovint se senti lluny de Déu, com ficat dins d'un abisme. Però si bé és cert que la culpa l'allunya de Déu, té encara una certesa molt més gran: la seva Paraula. I aquesta Paraula li parla de misericòrdia, de perdó, d'amor fidel i incondicional. Recolzats en aquesta paraula, podem cantar plens de confiança i agraïment, la certesa de la nostra redempció.

Salm 129: 1-2,3-4, 5bc-7a, 7bc-8 (R.: 7bc)

Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.

R. Sóm del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.

Si tinguéssiu en compte les culpes,
¿qui es podria sostenir?
Però és molt vostre perdonar,
i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor,
la meua ànima hi confia.
Espera el Senyor la meua ànima,
més que els sentinelles el matí.
Que esperin el matí els sentinelles,
Israel espera en el Senyor. R.

Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.
És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes. R.

Optem per Déu!

Per poc que reflexionem sobre la realitat que ens envolta, que observem les reaccions humanes o que penetrem una mica dins de nosaltres mateixos, descobrirem, al primer cop d'ull, dues forces que lluiten entre si, dues tendències fortes que estiren cada una cap al seu costat i pretenen autoafirmar-se, arribar al domini de l'una sobre l'altra.

Així ha estat des de l'inici de la història humana. Des de sempre l'home s'ha trobat enfrontat entre dues forces, el BÉ i el MAL. I no obstant això, experimentar aquesta divisió sempre sorprèn, ve de nou, deixa l'home decebut i mancat de confiança en ell mateix.

Al llarg de la història els homes han volgut donar mil explicacions a aquesta realitat misteriosa però ben real i ben present en el món; totes parcials, limitades. Per a nosaltres, cristians, Jesús ha estat el qui ha obert un camí, l'únic que fa possible interpretar positivament la vida de l'home en totes les seves dimensions, perquè la seva doctrina ens ensenya a integrar aquestes dues forces, ens ajuda a trobar la unitat interior que anhelem.

En realitat, Jesús no s'entreté a explicar d'on ve el bé i el mal, però amb les seves obres ens manifesta qui és Déu. Per a Ell només hi ha un pecat imperdonable: el d'atribuir les seves obres a un altre poder que no sigui el de l'Esperit de Déu, que és el bé per essència. DÉU ÉS EL MÉS FORT, per tant, el bé ha de triomfar sobre el mal. Aquest és el nucli central del missatge evangèlic i això és el que anuncia Jesús amb la seva vida, amb les seves paraules i els seus miracles: "Si és per l'Esperit de Déu que jo expulso els dimonis, vol dir que he arribat ja a vosaltres el Regne de Déu". És aquest l'únic poder que venç el mal.

L'únic que Jesús exigeix als seus deixebles és una actitud de fe, de confiança total, els demana que recolzin la

vida en l'únic poder que pot salvar. La seva força, L'AMOR, va vencent totes les resistències interiors, i només per l'amor que ell vessa constantment en l'home, aquest pot obrir-se, pot abandonar el seu egoisme, la seva auto-suficiència, el seu engany. Obrir-se a l'Esperit de Déu, obrir la vida a una nova dimensió, depassar les pròpies fronteres, eixamplar els límits estrets de l'existència centrada en un mateix... Això és fer triomfar el bé.

El Regne de Déu demana una opció clara i definida. O Déu ho és tot per a l'home o no és res. No pot haver-hi mitges tintes perquè a la llarga la balança es decantarà cap a una banda o cap a una altra. El camí que proposa Jesús és en aquest sentit contundent i radical, un sí sense condicions.

De fet, l'Evangeli d'avui ens proposa una reflexió sobre la fe: En definitiva, de qui ens fíem? Quin pes té la fe en la nostra vida? Què és per nosaltres la fe? Una fórmula màgica, uns costums heretats per tradició, un convencionalisme social, complir unes lleis per quedar-me tranquil·la? ¿O bé una opció lliure, una adhesió de tota la nostra vida a un do que hem rebut, la resposta a una interpel·lació personal de Déu?

Perquè és aquesta relació personal amb Déu la que crea uns vincles molt més estrets i més forts encara que els que dona la família de carn i sang aquest és el camí per anar esdevenint família de Déu, germans de Jesús.

Quan l'home a poc a poc es deixa modelar per l'amor de Déu, quan l'Esperit reproduïx en ell els mateixos trets de Jesús, quan la Vida corre lliure dintre seu, llavors tot es va unificant, va prenent més coherència. Llavors pot experimentar que son dites per a ell les paraules de Jesús: "Aquests són la meua mare i els meus familiars".

Catalina Terrats

LA VIDA QUE VIVIM DINS NOSTRE ES VA RENOVELLANT CADA DIA

Esperar no és creure en una felicitat que està més enllà, llunyana, i que ens arribarà un dia d'improvís; és, al contrari, tenir la certesa que aquesta felicitat ja la vivim a partir del moment en què Jesús, el Senyor ressuscitat, ens ha donat el seu Esperit. Sant Pau ens dona aquesta concepció dinàmica de l'esperança: "Sí, però encara no", tensió que ens fa capaços de suportar sofriments, febleses, contrarietats, totes les limitacions adherents a la nostra carn i sang, certs que l'Esperit va bastint en nosaltres, des d'ara, un temple que durarà per sempre. És això el que fa brollar de dins nostre una desbordant acció de gràcies.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (4:13-5:1)

Germans, l'Escriptura diu: "Em sento ple de fe, i per això he parlat". Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovellant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

UN REGNE DIVIDIT NO POT PAS DURAR

El tema essencial d'aquest Evangeli és el combat entre l'esperit del bé i el del mal. La presència de Jesús en el món expulsant els dimonis pel poder de l'Esperit de Déu, és el signe que des d'aquest moment i ja per sempre, el bé tindrà més força que el mal. L'Esperit Sant té el poder de construir un món nou. Negar això és cometre un pecat imperdonable, perquè és excloure's voluntàriament de l'acció de Déu que vol fer present en el món i en cada home el seu Regne.

També l'home pren part en aquest combat optant pel bé o pel mal.

Optar per Déu és decidir-se a escoltar la seva Paraula i posar-la en pràctica, encara que aquest compromís exigeixi unes ruptures fortes però que el deixen més lliure per al Regne.

Evangeli segons sant Marc (3:20-36)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït de Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: "¿Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un realme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions, ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per pendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat". Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne.

Després arriba la seva mare amb els seus familiars i, de fora estant, el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: "La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure". Ell els respon: "¿Qui són la meua mare i els meus parents?" Llavors mirant els qui seien tot al voltant, diu: "Aquests són la meua mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meua parenta, la meua mare".

CALENDARI

Diumenge, 9 de juny. X del temps ordinari. Sant Efrén, doctor; sants Prínceps i Fel·lià, màrtirs i santa Pelàgia, verge màrtir.

El sol surt a les 4,17 i es pon a les 7,23 (hora solar).

Festa major a Esparreguera, Polinyà i Viladecavalls.

Dilluns, 10 de juny. Sant Maurici, màrtir. Sant Crispul i sant Restitut, màrtirs.

Dimarts, 11 de juny. Sant Bernabé, apòstol i santa Aleidis (o Alfia), verge.

Dimecres, 12 de juny. Sant Joan de Sahagún, confessor; sant Onofre, Anacoreta i sant Nabor, màrtir.

Dijous, 13 de juny. Sant Antoni de Pàdua, franciscà i doctor. Santa Aquilina, verge màrtir.

Festa major a Bellver de Cerdanya.

Fira a Sant Celoni i Tírvia.

Divendres, 14 de juny. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Eli-seu, profeta; sant Fel·lix i sant Rufí, màrtirs. Santa Digna, verge màrtir.

Dissabte, 15 de juny. El Puríssim Cor de Maria. Santa M.ª Miquela dels Santíssim Sagrament, fundadora i sant Bernat de Menthon, fundador.

Fira a Calonge.

☆☆☆

Un poble vell

Units per un treball dut a terme amb personalitat pròpia i en "confraria", som un Poble que creix aplegant forces. Units, doncs, per un mateix art en pedra picada que ens expressa i configura, som un Poble amb una clara identitat...

Perque és una la nostra Pàtria, és també, una la nostra història, una i antiga la nostra fesonomia.

M. Regina Goberna

L'ESGLÉSIA CELEBRA

9 de juny. Diumenge de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 3,9-15, S 129, segona 2C 4,13-5,1, tercera Mc 3,20-35.

10 de juny. Dilluns de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 1,1-7, S 33, segona Mt 5,1-12.

11 de juny. Dimarts. Sant Bernabé, apòstol. Lectures: Primera, Fets 11,21b-26; 13,1-3, S 97, segona Mt 10,7-13.

12 de juny. Dimecres de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 3,4-11, S98, segona Mt 5,17-19.

13 de juny. Dijous de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 3,15-4,1.3-6, S 84, segona Mt 5,20-26.

14 de juny. Divendres Sagrat Cor de Jesús. Lectures: Primera, Os 11,1b.3-4.8c-9, Is 12,2-6, segona Ef 3,8-12, tercera Jo 19,31-37.

15 de juny. Dissabte de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 5,14-21, S 102, segona Mt 5,33-37.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Pietat popular i lletraferits

No és gens entenimentada la persona cristiana que deixa passar el temps preciós de la seva vida fixant-se somnis de vida espiritual que mai no acomplirà perquè corresponen a un ésser diferent del seu, més aviat d'un ésser paradisiac que no pas limitat i temporal. La vanitat paralitzadora pot haver-nos conduït al menyspreu d'aquelles pràctiques cristianes normals i populars —visita al Santíssim sagrament, rosari i d'altres— perquè, com que ens creiem semidéus, —sereu com déus!— ens afegirem que algun dia pujarem de cop cel amunt per l'escala de Jacob sense encara no haver posat mai el peu ni al primer graó.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

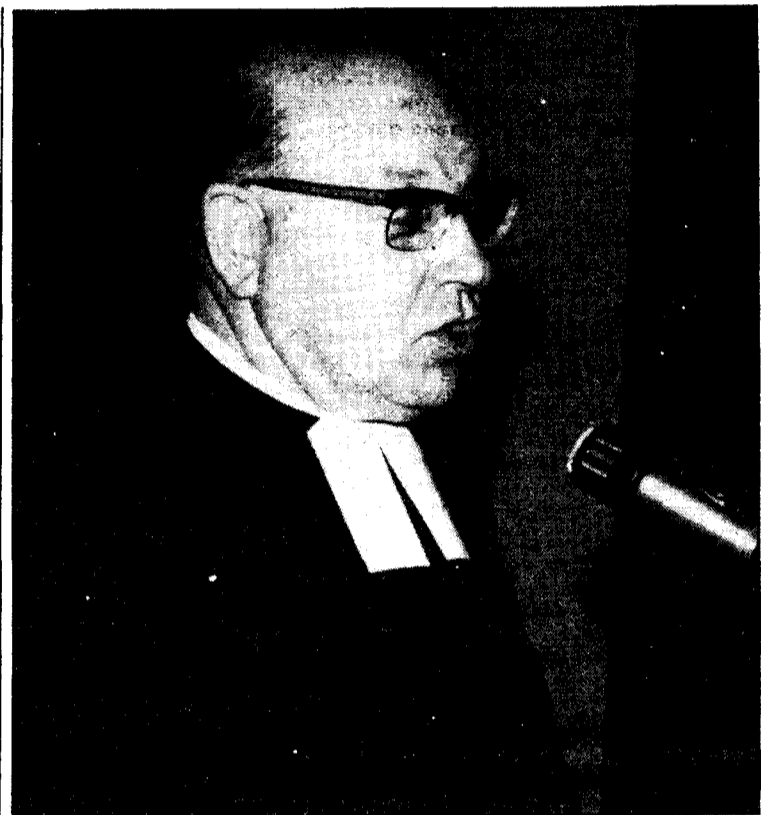
En el petit cementiri del col·legi de Sant Josep, a Cambrils, prop d'uns xiprers, en l'aire tebi de la primavera tarragonina, restaran per sempre les despulles del germà Carles, religiós benigne i estimat de tothom.

Adeu al germà Carles
(Joan Casadesús i Sadurní)

Acaba de deixar-nos un germà en la fe, exemplar, que morí sobtadament als 76 anys el proppassat divendres 10 de maig a Barcelona.

La cerimònia del sepeli i de la celebració de l'Eucaristia fou una veritable manifestació de condol i d'afecte vers aquell home que visqué lliurat a la seva vocació de pedagog i a la vegada a la formació cristiana dels seus alumnes. Bona prova en fou la nombrosa assistència de germans de La Salle, familiars, professors, alumnes, ex-alumnes i pares que volgueren retre al seu testimoni emocionat al bondadós amic que ens deixava per anar a la casa del Pare.

Amb motiu dels seus 25 anys de professió religiosa en el seu institut, escollí uns versos del germà Ramon Nonat que donen a entendre l'afany espiritual que, des de ben jove, el seu cor copsava.

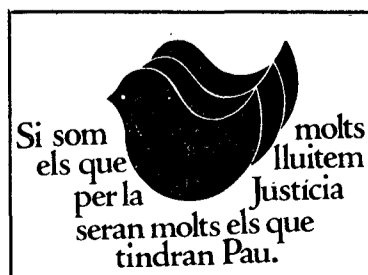
Mon testament

Ja só vostre, sant Joan de La Salle, / de mon cor us he fet presentalla / i de tot quan jo tinc i jo sé. / Vull ser apòstol com vos de la infància. / Vull lluitar contra tota ignorància / contra el vici i l'error mentider. / Dóna'm torça i constància, Maria, / que sinó també m'estimbaria / en l'abim falaguer de tot mal. / Fes que abans tombi mort a tos braços / encisat pels castíssims abraços / i al calor de ton Cor maternal.

És adient deixar constància del traspàs del germà Carles per tal com havia exercit el seu magisteri, a més de Barcelona, en altres ciutats de Catalunya com Berga, Campdevànol, Manlleu, Cambrils, la Seu d'Urgell, Caçà de la Selva, Manresa i fins i tot al veí país de França.

A tot arreu fou estimat.

Pietat Campmajó

Catalana de Gas
INFORMA
ALS CENTRES D'ENSENYAMENT

Resultat del Vè. Concurs «El Gas Canalitzat» organitzat per Catalana de Gas y Electricidad, S.A.

El jurat, format pels membres del Reial Cercle Artístic - Institut Barcelonès d'Art, Sr. Eduard Vial i Hugas, pintor i Secretari del Cercle, Sra. M. Teresa Salvà i Sarraís, pintora i Bibliotecària de l'Entitat, i el Sr. Juli Pérez-Ripoll, escultor i soci del Cercle, així com per Montse Glòria Sánchez, que actua com a Secretari i en representació de l'empresa organitzadora del Concurs per a premiar els millors treballs relacionats amb el tema «el gas canalitzat», ha decidit atorgar els premis següents:

PREMI 8è. D'ENSENYAMENT GENERAL BÀSIC

ANNA M.ª CANTARONE. Escuela Miguel de Cervantes. BARCELONA

PREMI BATXILLERAT UNIFICAT POLIVALENT I FORMACIÓ PROFESSIONAL

CARLA MARISTANY. Escuela Sagrado Corazón de Sarriá. BARCELONA

ACCÉSITS

FRANCISCO ROMERO. Universidad Laboral de Sevilla - IGNASI J. CASTAÑO y ALBINO SANTOS. Escola L'Esperança - MAITE SAN MARTÍN. Centre Escolar Valldaura - M.^a DEL MAR ECHEGARAY. Col·legi Jesús y Maria - CARMEN COSTA. Institut Joan Maragall. BADALONA - SEBASTIA MONÉS y DAVID LECHA. Escola Betúlia. BADALONA - MARTA LAHUERTA. Misioneras Siervas de San José - OSCAR PALENCIA. Miguel de Cervantes.

PREMI ESCOLES

ESCUELA MIGUEL DE CERVANTES Y ESCUELA SAGRADO CORAZON DE SARRIA

El lliurament de premis tindrà lloc el dijous dia 13 de juny, a les 6 de la tarda, a la Sala d'Artes de l'Exposició Permanent de CATALANA DE GAS on hi haurà exposada, del 4 al 20 de juny inclusius, una mostra dels dibuixos presentats.

Barcelona, 31 de maig de 1985

Catalana de Gas
y Electricidad, S.A.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Mitjancer d'una nova aliança

El Crist és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera (v. 15a). Jesucrist està al mig dels dos testaments, les dues aliances de Déu amb la humanitat. Partint de la creació de la humanitat i dels orígens d'Israel, Jesús és la coronació de l'Antic Testament. Tot el que s'havia dit i fet en aquella tongada de temps de la història de salvació, era figura i preparació del que havia de venir. I el que havia de venir és el que realitza Jesús, el Crist, car ell és precisament el qui tothom esperava que vingués. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès (v. 15b). Vits en canvi des de la nostra perspectiva, Jesús és alhora el principi i fonament sobre el qual s'assent el Nou Testament, i també la seva realització perfecta. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat (v. 11b). Ell és, doncs, el pont entre els dos testaments. Aquell qui fa entrar en comunió les dues comunitats: la sinagoga i l'església. La comunitat de la figuració i de l'expectativa, que s'aplegava entorn del temple de Jerusalem —el tabernacle fet per mans d'homes— i la comunitat de la realització —l'Ekklesia— que s'aplega definitivament en el santuari del cel, viscut ja ací en realitat i en promesa en el cos místic del Crist, el Crist total, el que havent estat mort, ha ressuscitat i ha reunit en

Gran sacerdot del món renovat

(He 9:11-15)

ell, per la força de l'Esperit, tots els fills de Déu dispersos pel temps i per l'espai. Per això, Jesús, el Fill de Déu fet home, més que el pont d'unió de la humanitat, és el gran constructor del meravellós pont que uneix definitivament Déu i els homes. És el "Pontífex": Crist ha vingut com a gran sacerdot —pontífex— del món renovat que ara comença (v. 11a).

La sang de Crist, redempció nostra

El gran dia de l'Expiació, cada any, el gran sacerdot entrava al "sant dels sants" o santíssim, l'estança més recòndita i santa del temple de Jerusalem. Era portador de la sang de les víctimes immolades en expiació dels pecats de tots: els del poble i els d'ell mateix. Així es volia significar l'esforç de l'home per aconseguir la purificació dels seus pecats i la gran bondat de Déu que acollia la bona voluntat del poble. Tot quedava però en una purificació merament externa i

legal. Serà Jesús, el primer i únic que, travessant la història, entrarà fins al mig del cel, allà on hi ha la realitat plena de Déu, i oferirà, no la sang de víctimes estranyes, sinó la seva pròpia sang de fill estimadíssim del Pare, i ens redimirà per sempre. Ja no caldrà, com en el culte de l'Antic Testament, repetir cada any el sacrifici d'expiació. Jesús no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre (v. 12).

L'eucaristia, ferment del món nou

Hauríem de tenir ben clar que el misteri de Crist és un poderós dinamisme de renovació. Els cristians venim de lluny, és cert, i hem de tenir molt present la nostra tradició com a poble de Déu —la tradició antiga i nova—, però no som un poble cansat, nostàlgic, que s'atura i s'instal·la en el tombant que sigui de la història. L'Esperit de Jesús no ens permet aturar-

nos. Hem de tirar endavant. Com els deixebles d'Emaús, que després de caminar amb l'Amic i de seure a taula amb ell, se'gueixen el camí, i refent-lo precisament. Tot el que sigui mort, ombra del passat, cal que ho abandonem. Jesús ens ha purificat amb la seva sang perquè puguem donar culte al Déu viu (v. 14b). És una de les urgències que comporta la celebració de l'eucaristia. Mirar cara a cara el món present, alçar els ulls i les mans cap al futur. Per salvar el món i santificar el futur. I no sols en un estricte sentit espiritualista, absent, sinó arrelat en la nostra història, la nostra cultura, la nostra gent. Hem de ser ferments del món nou. Que no té res a veure amb les piruetes més o menys atrevides de les modes. Sinó en la realització del projecte de salvació de Déu. "Recedant vètera: nova sint omnia!", que cantem amb l'himne de Corpus: "Que es facin enrera les coses passades i que tot sigui nou!" I afegeix: "els cors, les paraules i les obres". Combregar amb el cos i la sang de Crist és un compromís de modernitat, de "re-creació" del món i de la humanitat segons el disseny de Déu i la salvació de Jesucrist. Tot ben al contrari de replegar-nos a les sagristies. Essent aliment que ens fa forts i ens empeny constantment a renovar-nos —a viure per sempre—, la comunió amb el cos i la sang de Crist, realment present en l'eucaristia, ens hauria de fer peoners de la construcció del veritable món nou que tant necessita la humanitat.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

19 - El descobriment de la radioactivitat

En ordre a fer pensar que l'àtom tenia una estructura complexa va influir en la mentalitat dels físics, molt més encara que la troballa de l'electró feta per Thomson el 1897, el descobriment de la radioactivitat que demostrava que l'àtom es pot descompondre. Avui en parlarem:

Röntgen i Becquerel

El tub de Crookes que havia mostrat l'existència dels raigs catòdics i dels raigs canals, encara va donar el 1895 una altra novetat a la ciència. El físic alemany Wilhelm Röntgen (1845-1923), estudiant la luminescència produïda pels raigs catòdics en el vidre del tub, es va trobar amb la sorpresa que un full recobert de platinocianur de bari que tenia en el seu laboratori mostrava fluorescència cada vegada que feia passar corrent pel tub de Crookes, encara que li posés al davant un cartró i fins i tot si el col·locava darrera la porta. Què passava? El xoc dels electrons amb el vidre produïa unes radiacions molt penetrants capaces de produir aquella fluorescència i també d'impressionar plaques fotogràfiques encara que estiguessin tapades. Röntgen les anomenà "raigs X" i per aquest nom es coneixen encara avui més que no pas "raigs Röntgen". Actualment se sap que

són ones electromagnètiques molt intenses, més que les de la llum.

El francès Antoine Henri Becquerel (1852-1908) estava estudiant el fenomen anomenat fluorescència que presenten certs minerals, que sota l'acció de raigs ultraviolats emeten llum, i se li ocorregué pensar, en assabentar-se de la troballa de Röntgen, que potser també emetien aquells raigs. Va posar sobre una placa fotogràfica embolicada amb paper negre un compost d'urani que era fluorescent, i efectivament la placa fotogràfica quedà impressionada. Va pensar que era pel que ell havia pensat, però poc després es trobà amb plaques velades que havia posat al costat d'aquell mineral d'urani sense haver-li fet fer fluorescència. Això és diferent: L'urani produeix raigs X, o semblants, encara que no se li faci produir fluorescència!

Els esposos Curie

Manya Sklodowska (1867-1934) va néixer a Varsòvia, ciutat de la zona de Polònia ocupada aleshores pels russos, que no fomentaven l'educació dels polonesos i fins prohibien a les dones assistir a la universitat. Però Manya (=Maria, en polonès), que tenia molt d'afany de saber i que estudiava química pel seu compte, treballant de

tutora-institutriu va aconseguir estalvis suficients per enviar una germana a estudiar a París i després, als 24 anys, fer-ho també ella a la Sorbona. A París vivia en unes golfes i per guanyar-se el pa i els estudis es va col·locar de dona de fer feines pels laboratoris de la facultat. Al cap de tres anys conegué Pierre Curie (1856-1906), físic que, amb son germà Paul-Jacques, havia descobert el fenomen de la piezoelectricitat, i que estudiava la variació amb la temperatura dels materials ferromagnètics, i una i altre es van sentir atrets per l'afinitat de caràcter i per la convergència de l'ideal científic. Al cap d'un any i mig d'haver-se conegut s'uniren en matrimoni. Manya Sklodowska esdevé Marie Curie.

Feia només un any que eren casats quan Becquerel els assabentà de la seva troballa. De seguit s'hi interessaren. Amb l'electròmetre, basat en la piezoelectricitat descoberta pels germans Curie, poden mesurar amb molta exactitud la ionització produïda per les radiacions de l'urani. Marie descobreix que el tori també és radioactiu. Comproven que la pechblenda (mineral d'urani) en certs punts presenta més radioactivitat que l'urani aïllat. Caldrà fer anàlisis meticuloses per veure què hi passa.

Necessiten un laboratori i l'Escola de Física els cedeix un

soterrani on desen les màquines velles. És en aquest antre humit on es faran importants descobriments. Demanen al govern austriac que els faciliti mineral de pechblenda de les mines de Joachimsthal (Bohèmia). Al cap de poc els n'arriba una tona. Han hagut de pagar els ports i s'han quedat a zero. Però comencen la tasca amb il·lusió: dies i dies es passen fent aquell mineral, remenant, separant, analitzant... amb uns vapors sufocants que els irriteren la gola. De la tona han extret 50 kg de metall, que hauran de destriar. Noves anàlisis i pel juliol de 1898 anuncien que n'han aïllat 0,1 mg d'un nou element, que anomenen "poloni" en honor de la pàtria de Marie: és unes 5000 vegades més radioactiu que l'urani! Però el poloni no ho explica tot, i noves tones de mineral van arribant al laboratori. I al cap de 45 mesos d'analitzar pechblenda poden anunciar que encara hi han trobat un altre element: el "radi"; n'han aïllat un clorur: una mica de pols blanca, com sal de cuina, un xic luminescent, però dos milions de vegades més radioactiu que l'urani. La descoberta els fa famosos. A l'any següent, el 1903, reben amb Becquerel el premi Nobel de Física.

Això els fa millorar de situació: poden muntar un laboratori en regla. Pierre és nomenat acadèmic de França i li conce-

deixen el 1905 la càtedra de física de la Sorbona. Tenen dues filletes. La vida els somriu. Però el 19 d'abril de 1906 en sortint de la facultat el nostre catedràtic rellisca amb tanta mala sort que va a parar sota les rodes d'un carro de transport, que duïa sis tones de càrrega i la mort és instantània. El dolor de Marie supera tota ponderació. Però és una dona forta i no es deixa abatere. A la Sorbona li concedeixen la càtedra que Pierre ha deixat vacant. És la primera dona que hi fa de catedràtic. I continua també treballant de ferm al laboratori i investigant. Vol conservar ben alt el nom del seu marit. L'any 1911 obté el premi Nobel de Química; és l'única persona que n'ha obtingut dos. Acaba fundant el gran "Institut du Radium". Però una greu malaltia l'està rosegant ja fa temps: la leucèmia, produïda probablement per la seva perllongada exposició a les radiacions, quan en desconeixia el perill. El radi que l'ha portada a la fama la porta també a la mort: el 4 de juliol de 1934. ret l'ànima al Creador amb una fi tan cristiana com cristiana havia estat la seva vida.

I com calia interpretar la radioactivitat de l'urani, del tori, del poloni i del radi? Ja en parlarem.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Els cristians, a l'exili

LÍBAN: MORT I DESTRUCCIÓ

És una situació difícil, realment complexa. La majoria de ciutadans dels països occidentals no entenen què passa al Líban. Només saben que el país viu immers en un drama i que el bany de sang és continu. Les xifres parlen per elles mateixes. Durant els mesos de març i abril, 10.747 famílies han hagut de marxar dels seus pobles i ciutats, 9.395 cases han estat saquejades, 8.402 cremades, 82 esglésies han estat robades, cremades o destruïdes així com 24 escoles i 17 convents o cases religioses. S'han comptabilitzat 205 morts, 402 ferits i centenars de desapareguts, entre els quals hi ha un nombre important d'infants i de persones grans.

El Cardenal Khoraiche, patriarca maronita, ha fet després d'entrevistar-se amb el Papa, unes declaracions a "La Croix" que pel seu interès reproduïm. Hi fa una anàlisi de la situació d'un país d'on han hagut de marxar molts cristians.

¿Quin és el sentit de la vostra trobada amb Joan Pau II per l'esbós d'una solució a la tragèdia del Líban?

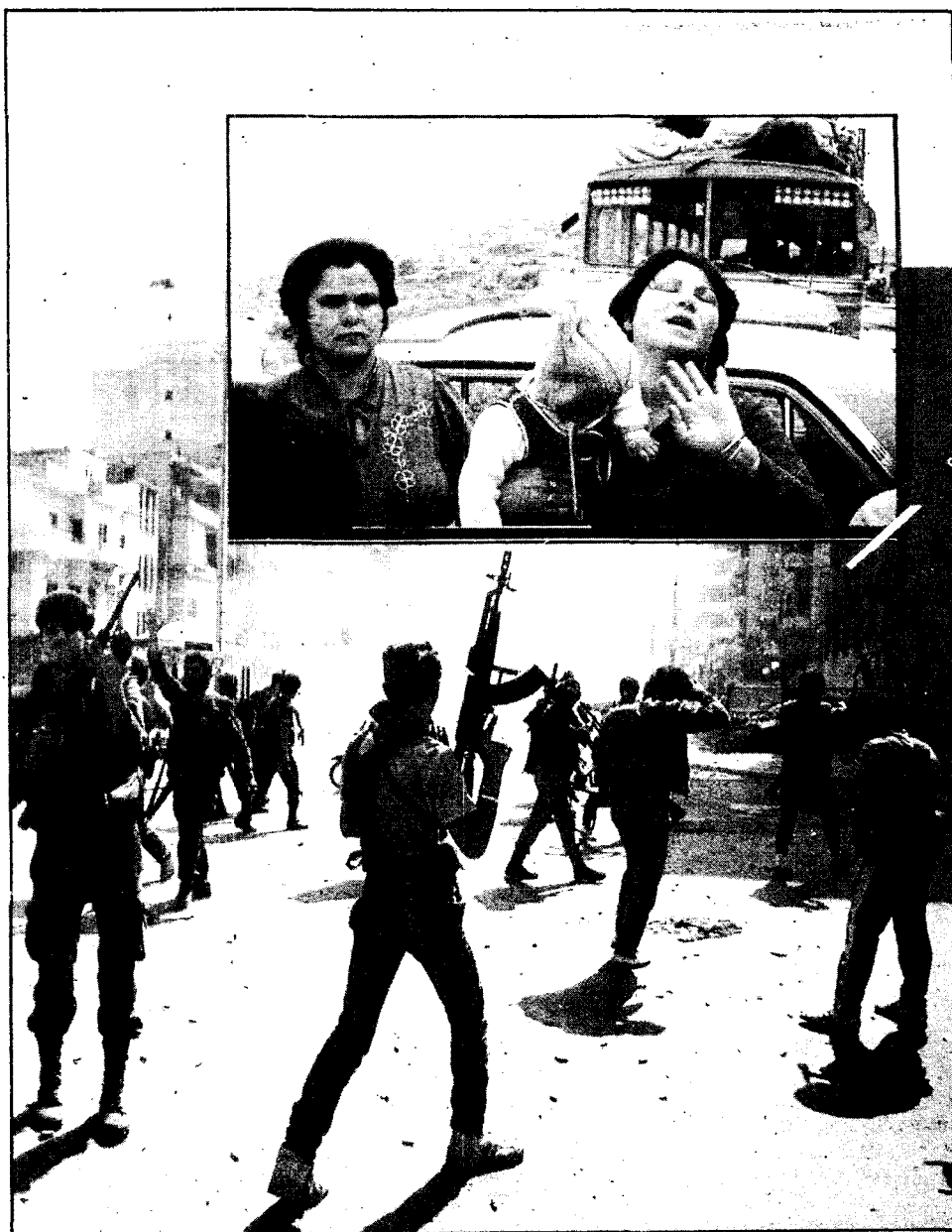
Vista la funció de l'Església maronita en el context dels cristians del Líban i de l'Orient i, la gravetat dels esdeveniments que amenacen l'eliminació, fins i tot, l'exterminació de les comunitats cristianes, és natural que el patriarca d'aquesta Església maronita vingui a donar, prop del Cap de l'Església universal, encoratjament i suport. En un principi, gràcies a la Santa Seu, els errors sobre el veritable sentit de la presència cristiana al Líban poden ser esmenats.

Una gran campanya de desinformació contra aquesta assis-

tència, ha deformat el judici de l'opinió internacional. Ja és hora que la veritat sigui proclamada. Per altra banda, la Santa Seu és una tribuna per proclamar la veritat i les reivindicacions de justícia, entre les nacions i la comunitat internacional.

Es tracta de dissipar l'angoixa que hi ha en els cors, de salvar aquesta prova de gran civilització que fou, fins ara el Líban, ja que l'era del robot té el risc de deshumanitzar la societat. L'era del petroli és ja la culpable de tot això. En fi, he vingut a donar al món la seguretat sense reserva del perquè els cristians del Líban falsament incriminats, puguin voler viure lliurement la seva fe, i exercir plenament els drets seculars d'estar allí i de ser qui són. Ja que

Les milícies druses i xrites llancen furibundament atac al sud del Líban. Els cristians han de fugir cap a d'altres terres.

no han vingut en aquesta terra per decisió política, o per una potència, ni per una victòria sobre algun enemic, sinó en un camí de fe i de civilització. Volen assegurar lleialment les seves obligacions en el respecte dels drets i de les aspiracions d'altres grups socio-religiosos.

¿Què espera de la societat internacional?

Esperem que es conegui, reconegui i proclami aquesta veritat de la qual he parlat, se sàpiga el què és la guerra dels altres, directament o no que es manté

horrorosa des de fa deu anys, sobre el sòl libanès. Si fossin lliures, musulmans i cristians no s'enfrontarien, sinó que resoldrien ràpidament els seus problemes de cohabitació, com ja ho demostraren en el passat. Les amistats islamo-cristianes que el telèfon tracta d'encetar o mantenir, malgrat les bombes i els tancaments que divideixen la capital en dues, podrien commoure els més insensibles, per les nombroses famílies musulmanes i cristianes que aspiren a retrobar-se. Malauradament, aquest món és poc sensible a l'amistat.

Esperem de la comunitat internacional que faci ús del seu poder, gosaria dir de la seva autoritat, que posés fi a tantes atrocitats, que no són més que una ofensa a la civilització.

Demanem que es posin en marxa les resolucions de la ONU, però en l'esperit de la ONU, perquè la retirada de tropes no doni ocasió a crear una vida de jungla inhumana. Cal una intervenció urgent de pacificació, fer cessar les hostilitats, per acabar al més aviat possible amb tants assassinats.

G. M.

Les veus dels Escolans de Montserrat a Terra Santa

Un bon dia de l'hivern passat, el director de música de l'Escolania inicià l'assaig dels nois tot fent cantar el salm 121, que comença: "Quina alegria quan em van dir: Anem a la Casa del Senyor". Després d'una senzilla prova, el director preguntà als cantors per què havia fet assajar aquell salm. Van seguir unes respostes insegures, vagues; cap no encaixava bé amb el que havien dit en el salm... Al cap d'una estona, una veu exclamà, segura, com qui troba el desllorigador d'un nus: —"És que anem a Terra Santa". Això sí que encaixava bé amb el que havien cantat. Hi hagué entre aquells nois una explosió de joia. Era realment això: l'Escolania dintre d'uns mesos aniria a Terra Santa, la mateixa terra de Jesús on s'inicià el Misteri de la Salvació.

L'Escolania de Montserrat, que aquests darrers anys a donat concerts a diferents ciutats europees i ha arribat fins al Japó, realitza els dies 5 al 13 del present mes de juny sortida artística a Israel, amb l'actuació a les tres ciutats més importants d'aquell país: Jerusalem, Tel Aviv i Haifa. Els sis concerts s'inscriuen en el

Festival de Música d'Israel, que se celebren tots els anys. És notòria l'afició i l'atenció que els israelians presten a tota exhibició musical.

El primer concert el dijous, dia 6 al Teatre de Jerusalem. A la mateixa Ciutat Santa actuaran els nostres cantaires, el dia següent, a l'església dels Beneditins alemanys de la Dormició de la Mare de Déu. En aquesta ciutat hi ha prevista una visita al Patriarca ortodox, en la qual els cantors executaran alguna peça en llengua grega. El dia 8, dissabte, tindrà lloc el segon concert a l'esmentat Teatre de Jerusalem. A Tel Aviv hi ha programats dos concerts, els dies 10 i 13, i a Haifa, el dimarts, dia 11.

És conegut i notori l'ample ventall de gèneres que conreua l'Escolania del Monestir. Per això la varietat dels programes va des de la més pura polifonia clàssica fins al cant popular. La música de l'Escola espanyola del segle XVI estarà representada pels grans compositors, com Morales, Escobar i Victòria. Al seu costat es podran sentir els autors de l'Escola montserratina, començant pel "Llibre vermell" (se-

gle XIV) i continuant pels mestres de la mateixa Escolania del segle XVIII: Cererols, López, Julià, Casanovas i Viola. La segona part dels programes és a base d'autors coneguts, com Schubert, Mendelssohn, Brahms, Britten i Poulenc; així com d'autors catalans, com Pau Casals, Francesc Civil, Antoni Pérez Moya i del mateix director actual de l'Escolania, el pare Ireneu Segarra.

Els trenta-quatre cantors aprofitaran l'estada al país, que tant interès guarda sota el punt de vista religiós i històric, per visitar els principals Llocs Sants de Jerusalem, Betlem, el Carmel i Nazaret; els indrets de la Mar Morta, Llac de Genesaret amb els seus encontorns, les ruïnes de Massada i de Qumran, com també alguna de les moltes institucions musicals, ja que una de les finalitats

d'aquestes sortides és també la formació integral dels nois.

Aquesta sortida, projectada ja de temps i que a la fi es pot realitzar gràcies a l'aportació i el treball de molts, tant per la part de l'Estat d'Israel, com per la part de Catalunya, creiem que serà quelcom excepcional dintre la sèrie de sortides que ha realitzat l'Escolania de Montserrat aquests darrers anys; i ho diem, per l'experiència que han fet bastants grups catalans en visitar la Terra de Jesús, de Maria, dels Apòstols i Profetes. Ja que tot i que avui abunden les sortides per terres desconegudes, la visita a Terra Santa esdevé per la majoria un viatge fora de sèrie. El cristià que va, amb esperit de fe, a aquella terra, entra en una casa que li és coneguda ja des de la infantesa: els noms de les seves ciutats i viles, els fets esdevinguts en ella li són de temps ja coneguts. És la terra que pertany a molts: tots els qui professen una fe en un sol Déu i Pare de tots, i més concretament per als qui creuen en la manifestació del Fill, que la va escollir per acomplir el seu misteri d'amor.

Josep Enric Izard

El delit dels 5.000 joves en l'Aplec de l'Esperit de Poblet

"Joves. Crist us ha donat el seu esperit", es repetia com a compromís en el gran "Aplec de l'Esperit", de Poblet. Tot fa pensar que els cinc mil joves reunits al redós de l'abadia cistercenca són una prova de la veracitat d'aquelles paraules, perquè la utopia de "participació, desenvolupament i pau" que foren les motivacions de l'aplec, es poden dur a terme en el marc de tot un procés de reflexió, pregària i festa, iniciat per la Pasqua de Resurrecció.

Es el començament d'un camí tot just encetat. Després vindran els treballs de cada grup i la capacitat de perseverar en les consignes d'aquell cap de setmana a Poblet. El marc de l'Any Internacional del Jove ha estat l'aveniment oportuna i tant de bo restés fixat en un hipotètic llibre "Guinness" de rècords motivats per uns ideals fermes com són la vida, l'amor, la fraternitat i la resurrecció.

L'inici, fent justícia, ha estat clamorós i entusiasta: cinc mil joves —nois i noies— disposats que doni fruit la llavor sembrada en la reflexió, en la vetlla de pregària, en el treball en grups i en tot el que es va fer durant aquelles jornades del maig 1985 a Poblet.

Llarga cua fins al monestir

La iniciativa de l'Aplec de l'Esperit a Poblet sorgí l'any passat al Miracle de Solsona, si bé, com ha dit Fortià Rovira, responsable de la trobada a Poblet, "no es pot fer una comparació, car son dues realitats diferents". La d'aquí ha estat un idea sorgida dels delegats de joves dels bisbats de Catalunya i les Illes, com també d'una vintena llarga d'entitats, serveis i moviments juvenils d'Església.

L'Aplec de l'Esperit de Poblet havia començat el dissabte de la Pentecosta a les ciutats d'acolliment, com Martorell, Valls, Reus, Lleida, Les Borges Blanques, Tàrraga i Vilanova i La Geltrú, per als joves de les comarques de tot Catalunya. Així es va poder arribar a Poblet amb els "cartells" de les conclusions respectives, ja

preparats. Després de posar en comú tota aquesta tasca, el tren especial de Barcelona, els autocars i cotxes individuals es posaren en marxa. Tothom dula en el cor la il·lusió, per compartir-la durant dos dies i una nit. Cal dir que la nit es presta a parlar, reflexionar i dialogar en la intimitat de la fosca.

Premeditadament l'arribada dels grups es féu des de l'Espluga i Vombodí a peu. Una llarga corrua fins a Poblet de joves, motxilles i tendes de variats colors donaven un to impressionat i bonic.

Contemplació i festa

A les nou del vespre les campanes del monestir convidaven a la plaça els acampats per començar la Vetlla de pregària que havia preparat el grup juvenil de "Teatre del Casal Claret" i el grup de pregària de la parròquia de Santa Maria del Mar, de Barcelona. L'organització fins l'últim detall, la participació joiosa a tots nivells i l'agilitat general va fer possible la magna trobada de joves i començar a percebre els seus resultats: l'Esperit de Crist es feia present, o, com digué monsenyor Torrella, "els joves cristians desitgen ser els protagonistes d'aquesta vetlla". Ho vàrem ser.

L'endemà, diumenge de Pentecosta, durant tot el matí, hi havia cinquanta set "racons de reflexió i intercanvi", dirigits per nombrosos teòlegs, sociòlegs i pastoralistes que desenvolupaven variadíssims temes que anaven des de "Etiòpia ara" fins a "Desarmament, parlem-ne!", passant per la "Teologia de l'allibe-

Més que una nit de pas

"Heu plantat les vostres tendes per a una nit de pas".

rament" i "Alcoholisme i drogadicció", i molts d'altres de prou interès. Tots ells eren "racons" atractius per a un jove que vol saber què està passant pel món i poder després parlar-ne amb coneixement de causa. Cada noi i noia podia elegir lliurement el "racó", és a dir, el tema que més l'interessava. Tots ells molt participants, en grups limitats on podien intervenir en la conversa i exposar experiències personals.

En l'"Aplec de l'Esperit" de Poblet no mancà la festa acolorida. Els castellers de Valls i Tarragona enarbolaren torres huma-

nes davant la façana del monestir, amb grans pinyes al dessota que simbolitzaven l'esperit d'unió i compartiment de la jornada.

L'Aplec culminà amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella, els bisbes de Solsona, Miquel Moncadas, i de Menorca, Antoni Deig, l'abat de la comunitat cistercenca, Maur Esteva, així com de delegats episcopals i consiliaris de les diverses diòcesis de Catalunya i les Illes. El cant fou magistralment dirigit pel mestre

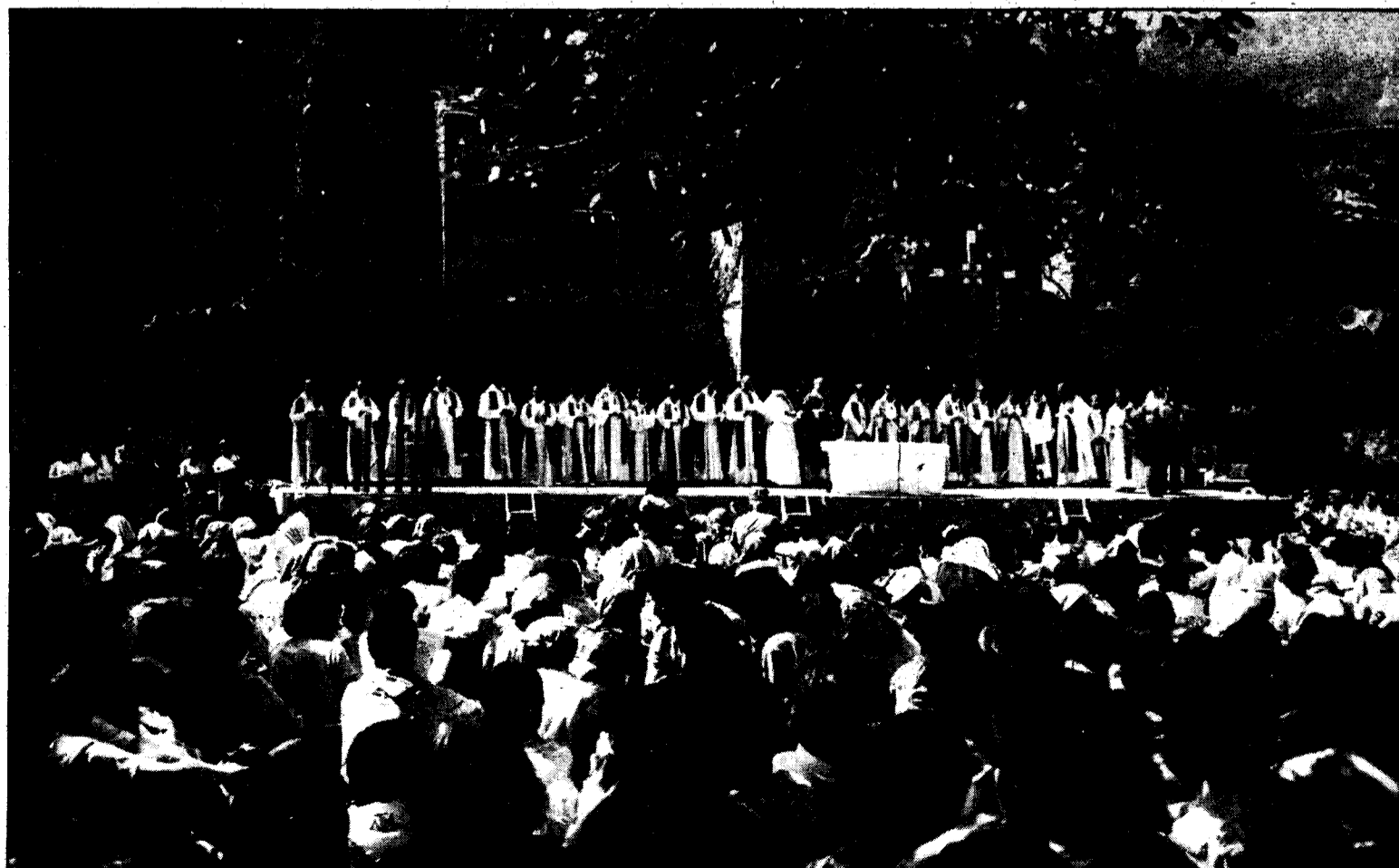
Lluís Virgili. Cal dir que en el decurs de la celebració es va rompre el silenci en aplaudiments improvisats diverses vegades, senyal evident que la missa la vivíem amb força intensitat. Al final de l'Eucaristia es llegí un missatge del papa Joan Pau II, adreçat a tot el jovent reunit a Poblet.

No s'acaba a Poblet

En les ofrenes, els joves representats de tots els llocs de Catalunya feien arribar el desig que Poblet fos el començament d'una tasca que va quedar a les mans dels grups per treballar en cada una de les viles i pobles respectius. Aquesta havia estat la finalitat de l'Aplec: la continuïtat, car "tot això es fa més amb obres que amb paraules", digué monsenyor Torrella. Per primera vegada, ha fet notar algun observador, gent de tots els signes va acudir a la crida i de tots els signes han d'ésser els fruits posteriors, sempre amb un denominador comú: l'Esperit de Déu.

La concentració de jovent, els monjos de l'abadia que hi restaren pegant, els camps daurats de xeixa per la sega, tot això no era cap "miracle". Gràcies a Déu és un esdeveniment que perdurarà en la memòria i en la història dels nostres pobles i del nostre país. Ho expressa bellament la contraportada del "Llibret-guia" de l'Aplec de l'Esperit: "Heu plantat les vostres tendes per una nit de pas; heu vetllat i heu pregat. Heu fet festa a aquesta terra. Crist us envia per camins nous i oberts. Mireu el món amb la mateixa mirada de Déu".

L'èxit de "l'Aplec de l'Esperit-85" s'inicia en el Camp de Tarragona a Poblet. Que perduri en nosaltres, els joves, traspasant els anys, amb la feina de cada dia.

"Aquí us heu aplegat per dir-vos els uns als altres tota la fe".

El nostre cristianisme sota

la dominació àrab

Quan els àrabs van venir a Catalunya, el segle VIII, el procés d'assimilació del cristianisme estava molt avançat en moltes contrades. Però encara, no tota la població havia estat cristianitzada ni tampoc l'Església estava prou unificada sota la direcció dels seus bisbes per a poder sentir-se forta i encarar-se a les influències religioses i culturals dels invasors. No ens ha de sorprendre doncs, que a la Catalunya Nova, València i les Illes, la religió i la llengua dels nousvinguts prosperessin. Si a la Catalunya Vella els sarraïns tingueren una influència relativa fou perquè la seva presència no es perllongà gaire temps —uns vuitanta anys—, i no donà temps que la cultura islàmica arrelés.

La nova situació

En dominar un nou territori, els musulmans convidaven la població indígena fer-se mahometans, però no eren perseguits per raó de llurs creences religioses. Es van fer molts acords entre els hispano-gots i els àrabs. Coneixem el text del conveni pactat entre 'Abd al-'Aziz i el duc visigot Tudmir datat el 713, el qual devia ser més o menys semblant al d'altres estipulacions. Entre altres coses, diu: "...no seran violentats en llur religió, ni cremades ni robades llurs esglésies. Que no serà —Tudmir— desposseït el seu senyoriu, mentre es mantingui lleial i sincer i compleixi les estipulacions."

Molts prelatos hispanos seguien dirigint les seves diòcesis

perquè els musulmans entraren pacíficament en aquelles ciutats, com Eusend que havia estat als concilis de Toledo celebrats els anys 688 y 693, era bisbe de Lleida en entrar els àrabs, el 713. Si més no, la tolerància no va impedir que, els mahometans s'apoderessin d'algunes catedrals i les transformessin en mesquites, tal com esdevingué amb la basílica paleocristiana de Barcelona i la seu de Girona.

Els cristians sotmesos havien d'abstenir-se de la predicació i l'ensenyament religiós amb caràcter públic, i sobretot, de fer prosèlits entre els mahometans. Nogensmenys, moltes regles generals donades en sentit d'exclusivitat religiosa per la legislació musulmàtica no foren observades al peu de la lletra, on el culte cristià era més lliure. En temps normals i pacífics, és permetia als cristians de concórrer als seus temples públicament i d'ésser convocats als oficis divins al toc de les campanes. Es tolerava als lectors i salmistes d'alçar les veus des de la trona i des del cor, se'ls deixava de conduir els difunts pels carrers amb la creu alçada, àdhuc, la vida monàstica seguí normalment.

No cal dir, que l'Església visigòtica va perdre influència política i social amb les invasions sarraïnes. Paradoxament, tingué de primer antuvi més independència que amb els visigots per tal com s'hi produí la separació de poder i desaparegué la precedent interpenetració de les jerarquies política i eclesiàstica. Tant l'elecció dels bisbes com la convocària dels concilis foren ja afers dels mateixos catòlics, i només en casos excepcionals i greus els emirs es permetien al-

guna intervenció. Un exemple d'aquest intervencionisme escausser fou com 'Ali ibn Mègahid reietó de Dènia i Mallorca, posà totes les esglésies mossàrabs dels seus territoris sota la jurisdicció del bisbat barceloní, el 1050.

Algunes diòcesis desaparegueren, tal com esdevingué a Xàtiva, Tortosa, Dènia, Egara, Empúries, Ausona, Lleida, Tarragona i Eina. D'altres, restaren desamparades temporalment perquè obligats per les circumstàncies excepcionals, els bisbes fugiren a les contrades del nord. Reixiren aviat les seus d'Eina, Urgell i Elx. Sembla que els barcelonins pogueren bastir nous temples damunt el sòl de velles esglésies enrunades. Consta la subsistència del bisbat de València, ciutat en la qual els mossàrabs eren un grup socio-cultural important. Els historiadors de Mallorca creuen que el culte catòlic no desaparegué durant tota l'ocupació de l'illa. L'església de Santa Eulàlia de Ciutat de Mallorca la qual havia estat edificada abans de l'ocupació, mai no serví de mesquita.

Hom no va voler sometre's al jou sarraí. Alguns notables d'origen visgot i clergues es refugiaren a les valls pirinenques, formant-se d'aquesta faisó els primers nuclis de resistència oposats als ocupants. Entre els clergues exiliats hi ha Prosperus bisbe de Tarragona —la ciutat es resistí, fou devastada i durant quatre segles romangué deshabitada—, que amb alguns seguidors se'n va anar cap a Capodimonte, Itàlia. Un dels tresors que s'endugueren, fou el famós **Oracional** visgot de la Biblioteca de la catedral de Verona, el qual el feien servir a Tarragona vers el segle VIII.

Conversions a l'Islam

La major part de la població indígena seguí nominalment cristiana però hi hagueren algunes conversions a l'Islam. El prestigi dels que manaven, l'atractiu de la seva cultura, l'alliberament de la pressió fiscal i, la conversió d'antics privilegis, degueren motivar el canvi de religió. Els serfs dels no musulmans assolien la llibertat en fer-se mahometans i, d'acord les lleis coràniques esdevien "lliberts d'Al.là", encara que en la majoria dels casos, la seva situació social no va millorar gaire.

Juntament amb la nova religió, els neòfits adoptaven els costums musulmans i es canviaven el nom, per la qual cosa, fa gairebé impossible de distingir entre els assimilats i els islàmics de nissaga.

Vers l'any 715, arran de la invasió, Fortunius comte visgot d'una zona extensa de la vall de l'Ebre, es va fer mahometà. La seva "conversió" donà origen a unes dinasties muladites, de nissaga hispano-visigoda, que arabitaven per tal de conservar llur influència político-social i, col·laboraren amb els ocupants. Al-

Escala interior de la mesquita de Xara, a Simat de Valldigna, el 1915. Les fonts musulmanes parlen de l'abundor de mesquites, sobretot, al País Valencià. Hom confiscà algunes per a establir-hi catedrals i parròquies, però molts d'aquests edificis foren sistemàticament destruïts pels conqueridors cristians.

guns anys més tard, d'algunes d'aquestes dinasties eixiren, unes vegades de fet i altres per dret, els reietons de Lleida i Osca.

La controvèrsia adopcionista

En l'indiar l'establiment de la "Marca Hispànica", el segle VIII, hi havia l'esperança de cristianitzar els mahometans. Cercant arguments teològics en l'antiga tradició hispànica del priscilianisme i de l'arrianisme, per tal de fer entendre el misteri de la Trinitat als musulmans i als pagans encara no cristianitzats, es va retornar a la cristologia adopcionista. Aquesta cristologia proclamava que, "Jesús si bé en tant que Déu era Fill natural de Déu, en tant que home no era més que fill adoptiu".

Abans del 780, Fèlix un jove monjo evangelitzador de la gent de les zones frontereres, delerós de fer entendre la seva predicació, propagà aquesta idea i escriví una **Disputació contra im sarraí**. La comunitat de Sant Sadurn de Tavèrnoles de la qual procedia s'hi adherí a la formulació cristològica. l'elegí abat i, com Fèlix tenia fama de santat va ésser consagrat bisbe d'Urgell, la qual diòcesi encara era de domini àrab. A la Hispània islàmica l'arquebisbe de Toledo Elipand, home arrauxat i arrogant, tanmateix, proclamava la mateixa cristologia.

Assabentada de l'"heretgia felicià", la cort carolíngia que

volia consolidar el seu domini de les terres catalanes tot just reconquerides, començà una acció repressiva contra Fèlix i llurs companys, el 791. La polèmica fou arborada i violentíssima. Intervingueren les grans eminències d'aquell temps: Beat, monjo de Lièbana, autor dels comentaris a l'**Apocalipsi** i **Daniel**, Alcuí director de l'escola palatina carolíngia i revisor de la Bíblia llatina i Benet d'Anià, que vingué a predicar-hi contra l'adopcionisme. La controvèrsia esdevingué tant tibant que motivà el trencament de la jerarquia visigòtica-mossàrab, per tal que Narbona, amb la Marca Hispànica, Oviedo i després Compostela, s'independitzaren de la Seu Metropolitana de Toledo. No sabem quin partit seguí llavors l'episcopat del País Valencià. Hi ha constància, però, que el segle següent, Teudegut bisbe d'Elx, assistí amb altres prelatos d'al-Andalus a un concili celebrat a Còrdova, el 862, i encara es debaté la qüestió antromorfista. Si us plau, per força, Fèlix hagué de retractar-se de les seves conviccions més d'una vegada, però el bisbe urgellès morí tan adopcionista com havia viscut.

Però, una vegada ja traspassats Fèlix i Elipand, l'afer es va anar esvaïnt perquè més que d'un punt dogmàtic en definitiva subtil, que no podia ser entès fora del cercle erudit dels teòlegs, allò que de debò es debatia era, si les terres catalano-septimanas havien de seguir integrades a la seu toledana o incorporar-se a l'Església franca...

Joan González i Pastor

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Un autor que conserva tot l'interès, després de més de cinquanta anys

La col·lecció Nova Terra, que publica La Llar del Llibre té el gust de presentar:

- Terra dels homes
- Pilot de guerra
- Vol de nit

tres magnífics treballs d'Antoine de Saint-Exupéry, escriptor i pilot francès, que es mostra profundament observador de l'interior humà, com a un filòsof.

Els trobareu a totes les llibreries

Quina tristesa, homenet, valer menys que un cavall

Jerôme Lejeune parla sobre la fecundació in vitro i el mercat de fetus

Avortament i manipulació genètica són actualment el centre de debat entre metges, juristes, moralistes, polítics o, senzillament, entre la gent del poble. La rapidesa amb què aquests esdeveniments s'introdueixen en els costums i en la crònica diària accelera el temps del debat cultural. Sobre aquests arguments, un periòdic italià entrevistà el professor Jerôme Lejeune, membre de la Pontificia acadèmia de les ciències, i al qual es deu el descobriment de la trisomia 21, causa principal del mongolisme.

—L'Occident, enfront els interrogants que planteja la nova pràctica de la fecundació artificial, parla molt freqüentment d'ètica. Vostè, ¿què en pensa?

—Voldria fer una observació preliminar. M'alarmo quan sento parlar d'ètica perquè molt sovint qui parla d'ètica vol liquidar la moral. Encara que els dos termes, un grec i l'altre llatí, indiquen exactament la mateixa cosa, o sigui la ciència dels costums, de vint anys ençà se subratlla una diversitat de sentit: qui parla de moral entén que els costums han de conformar-se a lleis superiors, mentre que qui parla d'ètica sobreentén que les lleis han de conformar-se als costums encara que siguin molt inferiors.

—La moral, ¿no gaudeix de bona fama?

—Mai no ha gaudit de bona fama. Sempre ha estat un destorb per aquells que haurien volgut fer desaparèixer el proïsme perquè el proïsme els fastiguejava, que haurien volgut despullar-lo dels seus béns perquè els envejaven, o prendre la muller d'altri, i coses semblants. Creure que en el passat la moral gaudia de bona fama, és il·lusori.

—En el camp mèdic, ¿la moral ateny veritablement les arrels de l'ésser?

—Sí. Fa uns deu anys, des que el vent bufa de cara a les avortistes, se'ns engalta un discurs que no dubto a qualificar com a obscurantista. Científics avortistes, delerosos de poder manipular la vida naixent, abunden en consideracions extremadament nebuloses per fer creure que ells, científics, no saben què cosa és un ésser humà, ni quan comença. Si reconeguessin que

l'ésser humà comença amb la fecundació, no podrien eludir el problema moral. I parlen d'una nova ètica!

Sabem prou bé el que és un ésser humà, i en tenim una definició extremadament simple: és un membre de la nostra espècie: si des de l'embrió no és un membre de la nostra espècie, no ho serà mai.

No em quadra una cosa: els veterinaris no parlen mai de bobinització d'un fetus de vaca, ni d'equinització d'un fetus d'euga. Saben perfectament que en una vaca serà un vedellet, i en una euga un pollí.

Es sobre una regressió de la intel·ligència, deliberadament enfosquida, que es vol construir amb la nova ètica: es nega l'evidència elemental de la moral, segons la qual tot ésser humà és membre de la família humana i com a tal cal que sigui respectat.

L'expressió "un fetus no és un home" és del mateix nivell intel·lectual de la resposta d'un metge jutjat a Nuremberg: "Un presoner no és un home!".

—Aquestes manipulacions recorden (d'alguna manera) estranyament els mètodes nazis?

—Si els metges de la creu gamada haguessin estat en possessió de la nostra tècnica, certament que haurien fet experiments sobre embrions de zínzgars, hebresos, polonesos, cristians o de tot altre color no susceptible d'esdevenir bons nazis. I certament que per això aquests metges haurien estat implicats a Nuremberg. Avui estem enfront d'un canvi profund lligat a aquesta capa d'ignorància que alguns han escampat sobre el

món científic.

—Amb quin objectiu?

—Amb un objectiu molt simple, que he sentit explicar per una dona, alt exponent —crec— del món feminista. Estàvem a Royumont, pocs anys després de la llei Veil (la llei francesa que legitima l'avortament). Aquesta dona declarà: "Nosaltres volem destruir la civilització judeo-cristiana: per això hem de destruir abans de tot, la família i això és possible atacant la seva anella més dèbil: l'infant encara no nascut. És per això que som partidàries de l'avortament". Només va dir això. Hi havia cinquanta periodistes a la sala, però cap d'ells no va publicar al seu diari la seva afirmació. Però aquella dona havia fet diana.

—El problema de l'avortament és a la base de les nostres dificultats?

—No. El problema de l'avortament és un símptoma. Cert que és de candent actualitat. Però el problema principal és l'empresa de destrucció de la civilització judeo-cristiana, o sigui de la idea que els cristians tenen de la naturalesa humana. Aquesta idea es vol fer desaparèixer: l'avortament és un mitjà. Un mitjà potentíssim perquè deixa profundes marques morals, per les dones que han avortat, per tots aquells que han practicat l'avortament, i pels avortistes. Són coses que marquen profundament el cor dels homes.

—Fins i tot per qui n'és contrari?

—Certament perquè miren l'arrel de l'ésser humà. Si nosaltres perdem el respecte que es deu a tot ésser humà quant a ésser humà, aleshores assistirem al

naixement d'una nova ètica; les majories canviaran al seu gust les lleis i costums, decidint qui és que té dret a viure i qui no.

—El Comitè ètic, a França, ha legitimat l'ús de fetus morts per a fins experimentals. Com jutgeu aquest fet?

—El Comitè ètic ha evitat, potser volent-ho, enfrontar el problema de la causa de la mort dels fetus. Problema capital en el doble sentit d'aquest adjectiu: pot tractar-se, efectivament, d'una execució capital i crec que hauria estat assenyat per part del Comitè, preguntar-se almenys això: "És lícit fer a trossos un condemnat a mort per millorar la salut dels no condemnats?" El Comitè, però, s'hauria trobat en una situació difícil: si hagués reflexionat sobre aquest punt, no hauria pogut evitar el parlar de l'avortament. I això demostra que, de totes maneres, la seva reflexió sobre el problema no ha estat completa.

—Però en el camp de l'experimentació sembla que les fronteres ja fa temps que han estat marcades, amb iniciatives molt discutibles moralment...

—És cert que, a partir del moment en què s'efectuen experiments sobre un cadàver, un fragment amputat és un problema,

independentment de qui sigui el cadàver. Si el fetus ha estat eliminat per avortament voluntari, es tracta d'homicidi i qui fa experiments n'esdevé còmplice.

—I si l'avortament hagués estat espontani?

—Seria absolutament lícit. Per altra part seccionar un fetus mort a l'úter, expulsat naturalment, per estudiar-ne l'embriologia és quelcom que no ha causat la més mínima qüestió. És part de la ciència experimental. Però prefereixen fetus morts per avortament voluntari, perquè els expulsats naturalment de l'úter matern surten macerats i els seus teixits són inutilitzables.

—Però n'hi ha que justifiquen aquella experimentació adduint la intenció de salvar altres fetus...

—No veig cap necessitat tècnica de fer amputacions sobre embrions humans. Efectivament, no conec, per ara, cap tècnica d'amputació que hagi donat prova d'eficàcia, o sigui que permeti d'obtenir teixits que no sigui possible d'obtenir de donadors voluntaris. Però encara que un dia s'obtingués, aquesta pràctica seria igualment il·lícita.

—Se sent sol en adoptar aquesta posició?

—Som tants els que ens sentim sols, que la cosa em conforta. Per exemple, penso amb el Papa. Està sol, però la multitud el segueix. La seva paraula no té el suport de ningú, però pocs gosarien dir públicament les coses que ell diu. Però ell sap que milions de cors tenen necessitat d'escoltar allò que diu. Certament que no vull comparar-me amb el Papa, però sé que no estic sol en el meu petit món. Cert que altres fan molt soroll, els altaveus són més potents que una veu aïllada. Però no es pot dir que clami en el desert. El desert no té oïdes; els homes i les dones, sí.

—Tota la responsabilitat de l'Església en el món és ser custodi d'una Paraula?

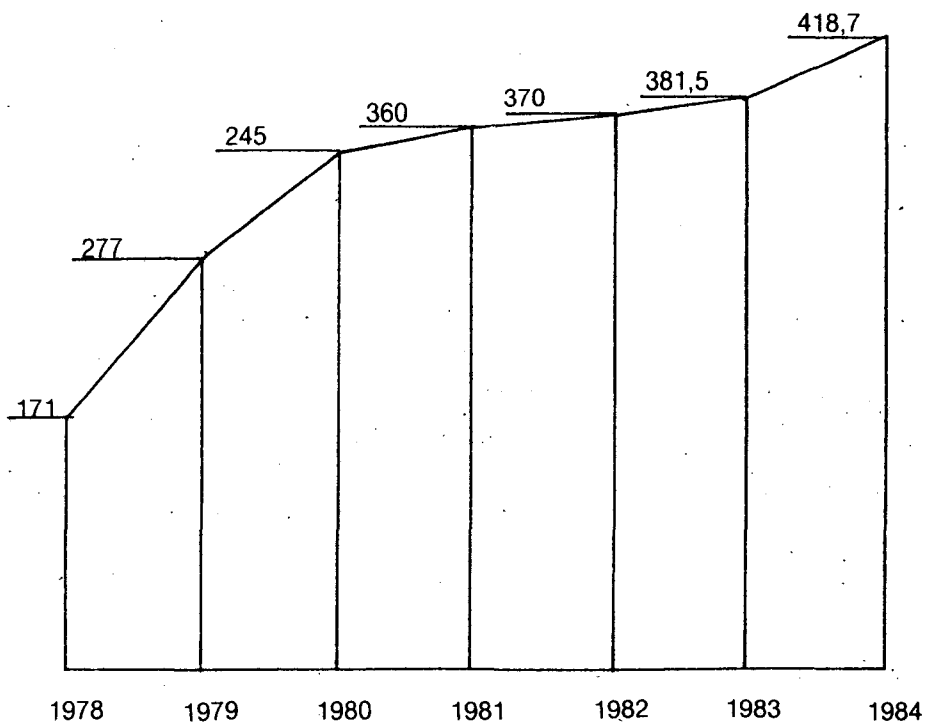
—No solament custodi d'una Paraula, més encara, —i el Papa ho ha recordat amb insistència— dipositària de la saviesa eterna. Si els homes abandonessin la saviesa que diu: "Respecta els altres homes perquè són membres de la mateixa espècie" seria la condemna de la humanitat. Serien possibles tots els errors. Com es podrà convèncer un home de ciència americà que accepti avortar els propis fills, que és immoral eradicar els soviètics del planeta i viceversa?

Americans i soviètics són només un exemple; podria parlar-se igualment de qualsevol altre poble. El risc és general: una civilització que no respecta els seus propis fills no té cap raó per respectar la vida dels propis adversaris.

Avortament: Un de cada tres, nivell esgarrifós assolit

L'última relació sobre l'estat d'aplicació de la llei 194/78 (lleí sobre la interrupció voluntària de l'embaràs), presentada pel ministre de Sanitat, d'Itàlia, Degan, posa a plena llum dades alarmants que confirmen una gravíssima tendència al cap d'un any de la introducció de la llei. Continua augmentant percentualment el nombre dels avortaments respecte al de naixements. Són actualment 418 les maternitats interrompudes per cada mil dutes a bon terme. Si aquest és la dada nacional, a Itàlia hi ha regions, però, com l'Emília Romagna en els quals l'avortament legal és de 830 per cada mil de nats, i a ciutats com Milà (això ho ha demostrat una recent denúncia de Giuseppe Zola) on el nombre d'infants occis als hospitals abans de néixer supera el dels infants que han nascut (11.184 interrupcions contra 10.911 naixements).

Les dades contingudes en la relació del ministre Degan, que publiquem en la il·lustració, demostra sens dubte que l'avortament legal s'està afermant cada vegada més com a mitjà inhumà per controlar la natalitat.

LLIBRES

Antologia
de contes
modernistes (1)

Un dels gèneres literaris de la cultura catalana que s'ha subestimat ha estat el conte. I no pas perquè no hi hagi hagut escriptors de categoria que l'hagin cultivat, ans al contrari. Però la manca de mitjans culturals normals ha fet que no hagi estat tan important com en altres literatures. Si nosaltres haguéssim gaudit d'ençà del segle XVIII d'uns mitjans de comunicació escrits en català, la premsa hauria publicat sistemàticament contes, i el gènere hauria estat molt difós. Amb tot, a les acavalles del segle XIX i a principis de l'actual, hi ha una generació d'escriptors que redacten i publiquen contes en abundància. Ens referim a aquells que agrupats amb el títol de modernistes feren un important servei a la nostra cultura.

Publicats en diaris locals, en antologies o agrupacions de narracions breus, son difícil troballa els contes apareguts durant el modernisme.

Per això és interessant l'aplec de contes que ha fet Lluís Busquets i Grabulosa, que

aplega textos de Marià Vayreda, E. de Fuentes, Raimon Casellas, Santiago Rusiñol, "Victor Català", Peius Gener, Apel·les Mestres, Salvador Galmés, Miquel de Palol, Pere Coromines, Alfons Maseras, Joan Santamaria, Prudenci Bertrana, Miquel dels Sants Oliver i Joaquim Ruyra.

A més, cada conte porta una petita biografia del seu autor que permet de situar el personatge en el seu context i capir qui era. I això és important perquè la cultura catala-

na té un bé de Déu d'escriptors que han simultanejat l'activitat literària amb la política, l'ensenyament, l'art (en aquesta antologia hi ha dos pintors destacats: Marià Vayreda i Santiago Rusiñol), etc...

Aquest volum serà d'interès per als qui no coneixen gaire la literatura catalana i també per als qui no han llegit gaire aquest gènere.

R.C.C.
(1) Contes del modernisme. Edicions Juan Granica. S.A. Barcelona 1985

Viatjar aprofitant el temps

Estudien francès en un
tren anglès

"Aprofiti el temps, estudiï idiomes" és un lema cada volta més verídic. S'acosta, però, que l'agitada vida que portem, no permet certes coses, i mentres que aprendre idiomes és fàcil i senzill per als infants i no massa complicat per als joves, ja ofereix més problemes per als adults. Però el problema principal de la gent és la manca de temps que se simultaneja amb grans pèrdues de temps. Sens dubte els qui treballen o viuen en grans ciutats saben de què va l'afer. Però ho coneixen millor els que simplement hi treballen i viuen en poblacions i han d'esmerçar molt de temps a traslladar-s'hi.

Els anglesos gent emprica i han trobat un nou sistema d'aprendre idiomes: anant en tren!

Organitzat per la Universitat de Sussex i en col·laboració amb els ferrocarrils britànics s'ha organitzat un servei de classe de francès en el tren de la línia de Brighton-Londres i viceversa. Un vagó de l'express de les 7.46 i un altre, el ràpid de les 18.06 serveixen perquè homes de negoci, economistes, empleats de banc i assegurances, etc. aprofitin per fer dues hores diàries de classe de francès, conjugacions, vocabulari, ortografia, textos literaris, mentre el tren avança a 120 Kms. per hora.

En lloc d'estar mirant un paisatge arxiconegut, el públic ha decidit aprendre idiomes, necessitat també sentida en llocs que ja fa anys que estan a la Comunitat europea.

38 Festival de cinema de Cannes

El Premi del Jurat Ecumènic
atorgat a una pel·lícula argentina

Els membres del Jurat Ecumènic 1985 en el Festival Internacional de Cinema de Cannes, França, Robert-Calude Belubé (Canadà), Georges Blanc (Suïssa), Jean-Michel di Falco (França), Dorothea Holloway (Alemanya Federal), Robert Molhant (Bèlgica) i Claude Roshem (França) van decidir atorgar el seu premi al film de Luis Puenzo "La historia oficial" —Argentina—, que aborda amb valentia, a través de fets contemporanis, el tema de la responsabilitat personal en una injustícia col·lectiva.

Una menció especial fou concedida al film de Pierre Jallaud "Le temps d'un instant" per la seva aproximació delicada i púdica al problema de la vellesa viscuda per una parella.

LA SARDANA I LA DANSA

AGRUPAMENT D'ESBARTS.— El dia 19 de maig va celebrar-se a Manresa l'acte constituent de l'Agrupament d'Esbarts Dansaires, format com a conseqüència dels contactes iniciats amb motiu del I Congrés de Cultura Tradicional i Popular i amb l'objectiu d'impulsar i coordinar les activitats de tipus col·lectiu i representatiu de les entitats federades, assessorar-les i orientar-les en tots els aspectes i ajudar a la creació de nous grups de dansaires, dedicant especial atenció als continguts sociològics i humanístics de la dansa. Els estatuts d'aquesta federació d'esbarts foren aprovats per unanimitat pels representants dels trenta esbarts presents a Manresa, els quals van escollir també el Consell Directiu que ha de regir aquesta entitat, presidit per Juli Sancliments, i que compta amb deu membres vinculats als grups adscrits a l'Agrupament. Cal remarcar que el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya dona el seu suport a aquesta federació d'esbarts i s'ha compromès a col·laborar en les tasques inicials de funcionament. D'altra banda, hom va deixar constància de la positiva tasca feta per l'Obra del Ballet Popular, a través del seu Departament d'Esbarts, nomenant l'esmentada institució com a membre d'honor de l'Agrupament.

GUARDONS.— Diumenge darrer (19 de maig), durant la celebració de l'Aplec de la Sardana de Figueres, van lliurar-se els guardons "Anella Calongina" destinats a remarcar l'activitat sardanista del nostre jovent i

que, després d'estudiades les propostes fetes per diferents entitats d'arreu de Catalunya, el Jurat va atorgar a les germanes bessones Mª Teresa i Montserrat Clotet i Massana, de Manresa, i a Josep Mª Salvador i Urpí, de Tarragona.

D'altra banda, l'Agrupació Sardanista "Floriel", d'Anglès, ha acordat d'atorgar el premi "Floriel-Rosa d'Or", instituït per tal de destacar la tasca de dedicació al foment i divulgació de la sardana, al nostre company Antoni Anguela i Dotres.

TEMPORADES D'ESTIU.— Amb l'arribada del mes de juny s'incrementa l'activitat sardanista amb la programació de diferents cicles de sardanes que se celebren a les hores del capvespre i de la nit, tot omplint les estones de lleure dels darrers dies bonancibles de la primavera i de les llargues jornades caniculars de l'estiu. Així, avui tenim notícies de l'inici de tres d'aquests cicles d'audicions: A partir del 30 de maig, cada dijous a un quart de vuit del vespre hi haurà sardanes a la pl. de la Vila de Sant Adrià del Besòs, perllongant-se al llarg dels mesos de juny i juliol. Per altra part, els dissabtes de juny, juliol i agost, se celebraran ballades a la pl. de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, a les vuit del vespre. I a dos quarts d'onze de la nit, a partir de l'u de juny, cada dissabte es ballaran sardanes a la pl. de la Vila de Llorret de Mar, fins a finals de setembre.

Josep Ventura

Assaig sobre la Ribera d'Ebre

II Premi Bladé i Desumbila

BASES

TEMA:

Treballs inèdits d'assaig, de recerca o d'investigació sobre història, art, etnologia, geografia, arqueologia, literatura, economia, lingüística, política, folklore, sociologia, agricultura, ciències naturals, etc., relacionats amb la Ribera d'Ebre, els seus pobles o els seus personatges. També poden optar al premi memòries, diaris personals, bibliografies, biografies, i autobiografies. L'obra guanyadora haurà de constituir una aportació d'interès per al coneixement del passat, l'anàlisi del present o els projectes per al futur de la comarca i la seva gent, i podrà tenir caràcter monogràfic o bé ser un aplec de treballs diversos, en tots els casos en llengua catalana.

DOTACIÓ:

100.000 pessetes.

EXTENSIÓ:

Un mínim de 70 folis i fins un màxim de 100.

JURAT:

President d'Honor: Artur Bladé i Desumbila.
President: Josep-Lluís Carod-Rovira.
Vocals: Maria Dolores Cabré, Josep Mª Ainaud de Lasarte, Vicent Pitarch, Antoni Gavalda, Jordi Ferrús, Magda Clua, que farà de secretària.

PRESENTACIÓ:

A màquina, a doble espai i per quintuplicat. Les

obres hauran d'anar signades amb un lema, i acompanyades d'una plica tancada que contindrà a l'exterior el lema i a l'interior el nom i l'adreça de l'autor.

TRAMESA:

Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre, Apartat de Correus, número 3, de Flix.

TERMINI D'ADMISSIÓ:

15 d'agost de 1985.

VEREDICTE I ATORGAMENT:

El quart divendres de setembre, en el transcurs d'un sopar literari a celebrar en una localitat de la comarca.

ALTRES CONDICIONS:

No podran premiar-se obres ja guardonades en altres concursos o bé subvencionades anteriorment per qualsevol entitat o institució. L'obra guanyadora, original i inèdita, restarà de propietat de l'autor. Si en el termini d'un any l'obra no ha estat publicada o no es troba en curs d'impressió per l'entitat convocant, que tindrà els drets de publicació de la primera edició, l'autor serà lliure d'editar-la bo i fent-hi constar les circumstàncies del premi i, un cop publicada, haurà de lliurar-ne 25 exemplars a l'organisme convocant. El centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre no s'obliga a retornar els treballs inèdits no premiats que no hauran estat recollits dins els sis mesos següents a la data d'adjudicació del premi. Qualsevol altra circumstància no prevista en aquestes bases serà resolta a criteri del Jurat, les decisions del qual seran inapel·lables.

Els dos salons Gaudí-Home, Gaudí-Dona

aporten a Barcelona, qualitat i prestigi de moda

Amb només un mes de diferència (7, 8 i 9 de febrer el primer, 5, 6 i 7 de març el segon) es van celebrar els dos salons de moda més importants del país, que van presentar totes les col·leccions de confecció masculina-femenina corresponents a tardor-hivern'85/86, amb una àmplia presència de les tendències proposades en ambdós sectors del vestir exterior.

Aquests dos salons de moda, basen la seva plataforma comercial en la presència de les millors i més prestigioses firmes de confeccionistes i creadors espanyols que, en aquesta ocasió, van sumar un total de noranta, quaranta de les quals, van correspondre a Gaudí-Home que va ocupar una superfície bruta de 4.000 metres quadrats en les Reials Drassanes i les cinquanta restants a Gaudí-Dona, amb una ocupació bruta de 6.000 metres quadrats en l'antic recinte del Born, els stands dels quals, molt ben presentats en la seva instal·lació, semblaven unes autèntiques "boutiques".

Gaudí-Hombre com a saló monogràfic evidentment professional, va respondre una vegada més de que es va iniciar, a les exigències d'un detallista comprador eminentment avançat.

Gaudí-Dona, molt més ampliat que en la seva primera edició tocant a la quantitat de firmes, va oferir la perspectiva d'una tardor-hivern'85/86, amb una moda molt més allargada, els teixits dels

quals de teles masculines en moltes ocasions tenyides de matisos més foscos, oferien espaltes molt marcades i fal·dilles més estretes.

Importants mostres creadoras com les de la firma TOCUT, amb el seu habitual estil refinat i elegant. Les de Margarita Nuez, sempre meravellosament creativa; les de Roser Marcé, plenes d'aspectes enfrontats basats en els últims corrents, així com alguns noms més que van respondre a Sybilla, Jordi Cuesta, Agatha Ruiz de la Prada, Tina Mujica (que va ser suspès per culpa de l'escàndol impropriedat de la pròpia Tina), Nacho Ruiz per a Tocut i Toni Miró que van cloure aquest cicle de mostres que durant tres dies, es va celebrar amb gran èxit tocant a visitants compradors perquè una vegada més van considerar aquest Gaudí-Dona lloc ideal per les seves transaccions comercials, ja que des de que es va iniciar fa un any, allí troben la serietat i la professionalitat que la indústria del vestir necessita.

Aquest Saló Gaudí-Dona, va ser inaugurat per Jordi Pujol President de la Generalitat, comptant a més amb la presència de la seva esposa la Sra. Marta Ferrusola, a les mostres celebrades.

Gaudí-Home, Gaudí-Dona, són dues plataformes evidentment creades i dirigides a tots aquells professionals dels sectors de la moda que aprecien l'autèntica moda.

María José Ejarque

TOCUT
col.lecció
tardor-
hivern'85/86
per a
Gaudí-Dona.

Margarita Nuez, tardor-hivern'85/86 per a Gaudí-Dona.

BON 3, S.A.
per a Gaudí-Home.

Roser Marcé,
per a
Gaudí-Dona
en la seva
col.lecció
tardor-
hivern'85/86

COSTUMS I TRADICIONS

El Sant Dubte d'Ivorra

Dins de la capvuitada de la festivitat del Cos de Crist, sembla obligat parlar del Santíssim Sagrament i de com, constantment ha donat i dona proves del seu amor als homes. Vull dir mostres visibles o palpables, car la més gran i que es renova cada dia en els altars, no la podem veure.

Dels miracles eucarístics n'hi ha a balquena, però un dels més notables de la nostra terra, és el del Sant Dubte, d'Ivorra, a la Segarra. Encara que força conegut ens permetem recordar-lo, avui, per si algun lector no sap els fets amb massa detall.

Ocorregué a començaments del segle XI. Un dia, el sacerdot Bernat Oliver, mentre consagrava el Cos i la Sang del Crist durant la missa en el temple parroquial de Santa Maria, es veié assaltat pel dubte de si era certa la transsubstanciació del pa i el vi en l'Eucaristia.

Fou un instant només. Però davant l'estupor, admiració i penediment alhora, del sacerdot, del calze en brollà tanta sang que s'escampà per l'altar fins a terra. Els fidels, no menys sorpresos corregueren a xopar estopes i draps de fil amb la Sang. Després, els draps, amb terra de la que havia estat mullada, foren dipositats en els sepulcres —cavitats dels altars on s'hi estotgen les relíquies dels sants— únics reliquiariis de l'època.

Ja podeu pensar com la fama del miracle es propagà per tota la comarca. "Dels contorns acut la gent, / a l'eco del gran prodigi" diuen els Goigs. S'esqueia trobar-se a Guissona el bisbe

d'Urgell, Ermengol, futur sant, el qual acudí immediatament a Ivorra. "Va a Ivorra terrorós, / per veure el qui dubtava. / Les campanes per sí soles / fan sentir sa veu sonora..."

Prenent aquelles relíquies, el bisbe es dirigí a Roma on les mostrà al Papa Sergi IV, el qual certificà el fet en una butlla apostòlica, ensems que donava les relíquies, junt amb un cabell de la Verge i una estrella de la Creu, al pretat. La butlla fou trobada, ja entrat el segle XV, amb les relíquies del Sant Dubte en el sepulcre de l'altar de Sant Cugat. Aleshores, les relíquies foren dipositades en un reliquiari de plata daurada.

Així ho refereixen els Goigs: "El Papa molt generós, / i per l'oferta agraït, / al sant dona pre-suros / com un tresor exquisit les relíquies, que aportades / Ivorra en son temple adora..." "De la Corona sagrada / del Sant Crist dona una Espina; / de la Verge immaculada / un Cabell, qual prenda fina (una altra versió diu només "altra penyora molt fina") / Eixes i altres molt insignes / que avui eix temple atresora..."

Potser caldria afegir algun aspecte de la vida del bisbe que, com hem dit, arribà a sant. Era fill dels comtes del Conflent i capitanejà una de les hosts de Carlemany que foragitaren els moros de Girona. Edificà temples, entre ells la catedral de la Seu d'Urgell i ponts. Quan dirigia la construcció del pont de Bar, relliscà i es donà un cop de cap contra una pedra que li causà la mort instantània.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Amanida holandesa

150 gr. de formatge emental tallat a làmines molt primes.

4 pastanagues grans ratllades

Un api petit

100 gr. d'avellanes torrades

Un ensiam

50 gr. panses de corint Mostassa, oli, sal d'api, llimona, sal i pebre

Renteu i talleu l'ensiam molt petit, ratlleu les pastanagues, talleu l'api a tires llargues i el formatge a trossets petits.

Barregeu l'ensiam amb la pastanaga, tireu-li una mica de sal. Poseu-lo en una plata plana, tireu-li l'api per sobre i després adorneu amb les tires de formatge, les panses (prèviament remullades amb aigua calenta i les avellanes).

Salsa: Prepareu una salsa amb una culleradeta de mostassa, batuda amb oli; afegiu una mica de suc de llimona, una mica de sal d'api, sal i pebre.

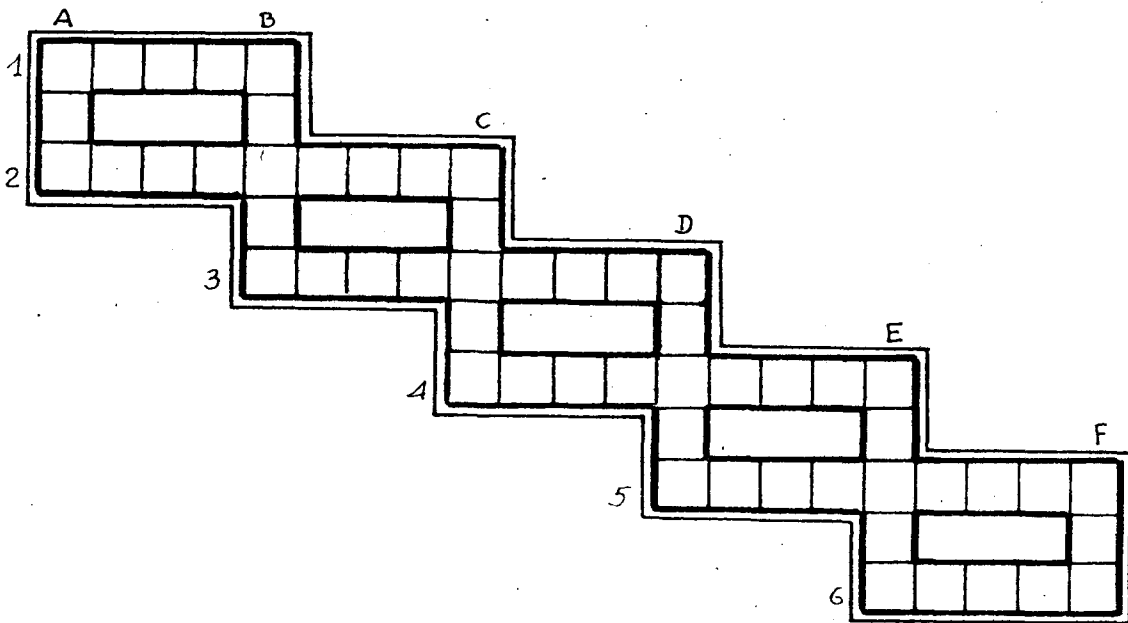
Poseu-hi la salsa abans de posar-hi les avellanes.

María Gloria Muntañola

ENCREUATS

Per Rosa Collet

L'ESCALA

Cal tenir en compte que a cada cruïlla hi ha la mateixa lletra i que cada mot comença amb la lletra que acaba l'anterior i que aquesta ja forma part del mot que segueix.

HORIZONTALS

1.- Cadascun dels dos individus o més nascuts en el mateix part. 2.- Abolició de la sensibilitat conscient, amb la pèrdua temporal i reversible. 3.- Inflamació dels sins de la cara. 4.- Mirament, afany, complaença del bé d'altri, àdhuc a costa del propi. 5.- Renom, fama, reputació. 6.- Aquell amb qui hom parla.

VERTICALS

A.- Serp de grans dimensions. B.- Estri que no fa punta, no agut. C.- Anhel. D.- Bany de vapor a molta temperatura, dins d'una cambra. E.- Acumulació excessiva de líquid en l'espai intersticial. F.- Pare del pare o de la mare.

SOLUCIÓ

A.- Boa. B.- Obús. C.- Ansia. D.- Sauna. E.- Edema. F.- Avi.

VERTICALS

1.- Bessó. 2.- Anestèsia. 3.- Sinusitis. 4.- Altruisme. 5.- Anomenada. 6.- Altri.

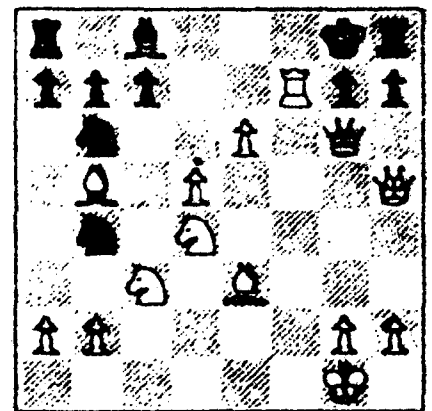
HORIZONTALS

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 166

Blanques juguen i guanyen

Excepte el cavall a c3, els altres efectius col·laboren a l'atac. La solució és certament amagada.

Solució al Diagrama 165

1 Cd4-e6+ i guanyen.

FILATELIA

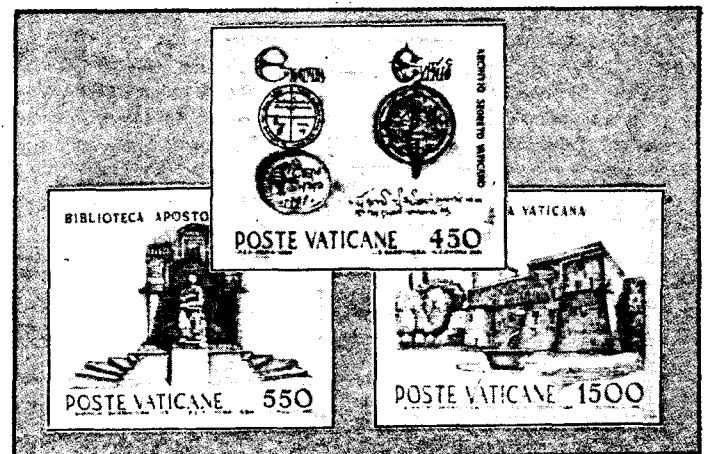
Per Enric Graupera

Institucions Culturals i Científiques de la Santa Seu (cont.)

Valor 450 liras: "sigillies" (marques secretes posades en documents) conservats en el Arxiu Secret del Vaticà. Aquest Arxiu fou instituit per Pau V, entre 1611-1614. L'any 1881, Lleó XIII facilità el lliure accés a l'Arxiu als estudiosos, i es convertí en poc temps en un dels centres d'investigació més importants del món. Pau VI feu començar la construcció d'un dipòsit subterrani, sota el pati de la Pinya, inaugurat després per Joan Pau II.

Valor 550 liras: Accés a la Biblioteca Apostòlica Vaticana. Fundada per Sixt IV, fou ampliada per Sixt V. Lleó XIII creà una sala de consulta, i facilità als estudiosos l'accés a l'ús científic dels documents que s'hi conserven.

L'últim valor 1.500 liras: Observatori Astronòmic Vaticà de Castel-Gandolfo; la Institució astronòmica més antiga d'Europa. Fundada l'any 1576 per Gregori XIII. Des del 1930, gràcies a Pius XI està instal·lat en un lateral del palau pontifici a Castel-Gandolfo.

Mans Unides

CAMPANYA CONTRA LA FAM

el desenvolupament allibera l'home

DONATIUS:
 Barica Catalana (Central)
 Caixa Barcelona (Ag. 200)
 Caixa Pensions (Central 900)
 Caixa Catalunya (Central)

Mans Unides

Campanya contra la Fam
 Rambla Catalunya, 32, 1er, 1^a
 Tel. 318 08 87 - 08007 Barcelona

Nom

Adreça

Ciutat C.P.

Prego m'enviïn més informació sobre M. U.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V 257

Històries d'Eixers

Voldria ser pagès

La mare sempre se li escapa el somriure quan li dic: "Mare voldria ser pagès". Mira, no puc fer-hi més, m'agrada el cloc-cloc de les gallines i el kikiri-ki dels pollastres. M'agrada veure com els conills mouen el bigoti i les orelles, i corrent rabents d'un costat a l'altre e la gàbia. N'hi dos de blancs que em coneixen d'allò més.

— Això dius perquè t'has fet amic d'en "Sidro", i quan anem a "Can Penjarella", se t'emporta a munyir les vaques i a donar el menjar al bestiar.

— Sí, però l'altre dia, també el vaig ajudar aregar les patates i a collir pomes.

— Mira, quan ell es lleva totjust al fer-se clar, tu encara dorms com una marmota. Molts dies la feina que hi ha a desvetllar-te perquè arribis a l'hora a l'escola.

— Sí, mare, però si no hi haguessin pagesos, ¿què menjariem?

— Home, això ja m'agrada que siguis reconegut i pensis que tot costa treball i suors.

— Saps què penso de vegades quan menjo?

— No ho sé.

— Doncs penso, ¿qui deu haver plantat aquestes mongetes? ¿Qui ha sembrat el blat per fer el pa? ¿Qui ha criat les vaques que donen llet o aquest conill tan bo?

— Molt bé, molt bé. Però a la família ningú no n'ha fet de pagès.

— Doncs, mira, jo podria ser el primer. Jesús se'ls estimava els pagesos. A l'Evangelí, sempre parla dels camps de blat, de les vinyes, de les ovelles, etc.

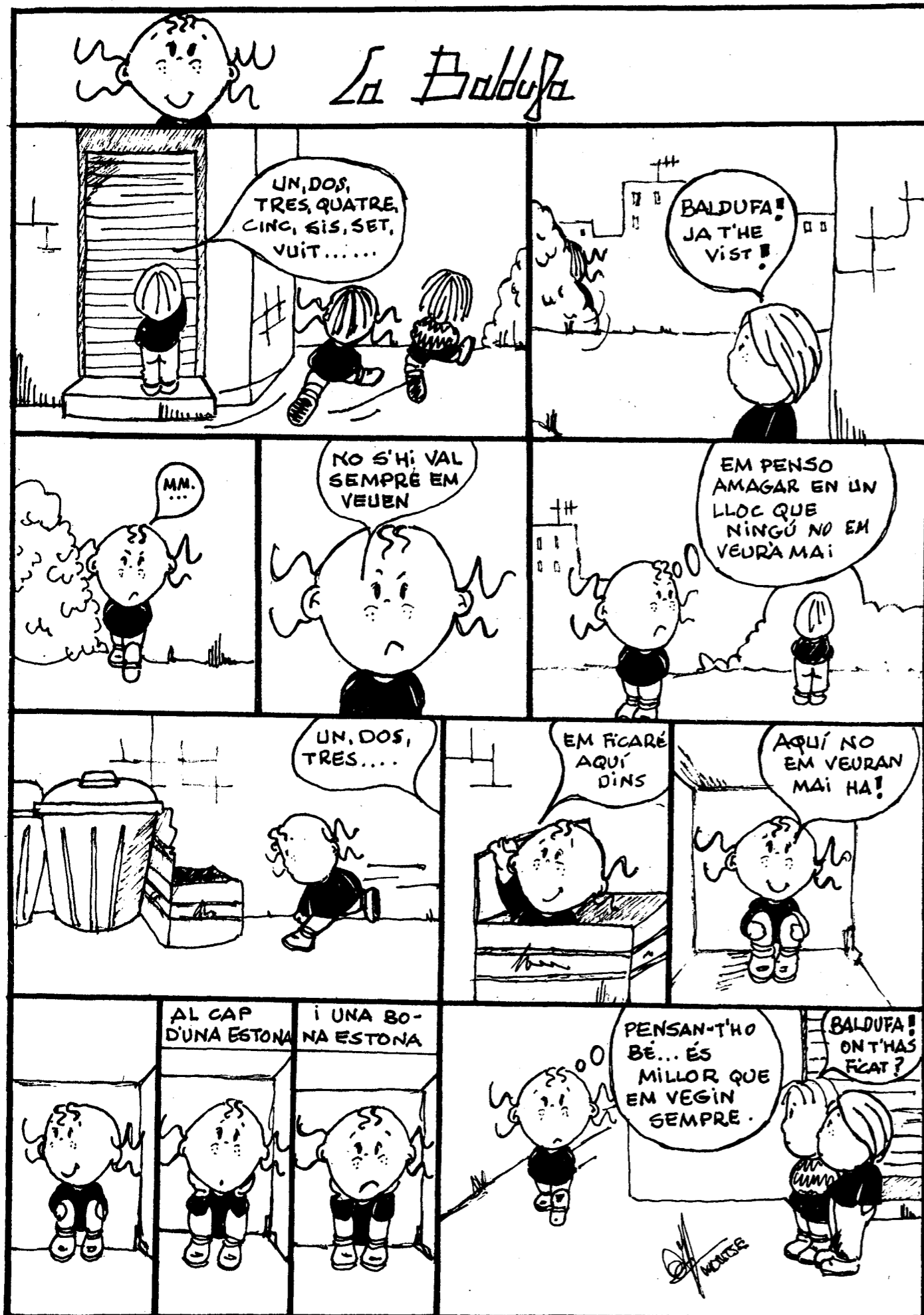
— Home, en aquell temps tothom vivia de la terra.

— Ves, ara també, vivim dels fruits de la terra, oi?

— Sí, tens tota la raó, noi.

L'Eixerit

LEGENDAS

La parròquia, al Sr. Rector, cada dia li feia més gran l'efecte d'aquella fàbrica dels "Temps moderns", d'en Xarlot.

Amb discreció i prudència, havent dinat, tot remenant al cafè, i com aquell qui res, tirava algun entretoc irònic al Vicari. Aquest, però, anava tan enderiadament a la seva que les subtileses no li feien ni fred ni calor.

El Sr. Rector s'ho prenía amb calma i al vespre, quan ja havia tombat el rés del breviari, abans d'agafar el son, ho encomanava tot al bon Déu i després... s'adormia, temperat, convençut d'haver deixat l'afer en bones mans.

Anaren passant dies i tot seguia igual. Al Sr. Rector li vingué el dubte de si el bon Déu no s'ho mirava tot plegat de braços, o aneu a saber; potser se li havia esgarriat l'assumpte. Aquests silencis de Déu l'aterrien, en produir-se s'acabaven, sempre, amb algun ciri trencat. Hi donà moltes voltes i arribà a la conclusió que el bon Déu no li trauria pas les castanyes del foc. De moment, —es deia, com sant Pau, ja en dec tenir prou amb la seva gràcia per matisar, amb pocs estralls, la tecnocràcia del Vicari.

El Sr. Rector temia fer una entrada de cavall sicilià i barrinava com podria esmenar el seu Vicari sense abatre-li, excessivament, el zel tècnic-apostòlic. Però, malgrat els esforços que hi esmerçava no aconseguia pas un desllorigador equilibrat.

Sabeu què? Doncs... Vós mateix. Jo ja no sé ni per quines mars navego, va dir-li, fatiguet, un vespre —i en lloc d'anar-se'n al llit, prengué un balanci i es posà a parar la fresca. La nit de maig era dolça, s'assossegà i féu un son curt, d'entrar i sortir, a la serena.

Als Manent, que eren vent d'upa, els havia nascut un hereu. Els Manent eren el rovell de l'ou de la vila. El cognom més antic, deien els erudits. Són els més pairals de tots, afegien.

Mossèn Josep des que era Rector del poble, i d'això ja feia a la ratlla dels quaranta anys, havia batejat tots els Manent. Era una petita tradició, de la qual, família i rector n'estaven orgullosos. Tots els Manent, batejats per ell, es deien Josep de segon nom.

Però, el dia del bateig, mossèn Josep, a conseqüència del gaitó a l'intemperí, agafà una febrada, d'aquelles de fer bullir l'olla i encontinent una enrabiada que no s'adeia pas gens amb la seva aurèola franciscana. No li quedà altre remei que suar-la i acceptar humilment, fet, que el bon Déu es posés, més aviat, de banda del Vicari.

Al Sr. Vicari, malgrat saber-li molt de greu la malaltia del Sr. Rector, no podia aguantar-se la joia que li ballava a dins. En demanava perdó i a l'hora la paladejava. Fent els preparatius del bateig se sentia com el Creador separant l'aigua de l'eixut... la fosca de la llum... donant nom al dia i a la nit.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Marc, capítol 3, versets del 20 al 36 (Mc 3:20-36).

Reflexionem: 1. Jesús treballava tant com podia per donar a conèixer a tothom la seva Paraula i els signes que l'acreditaven com el Salvador del món enviat pel Pare; "no els quedava temps ni de menjar". Quan l'avisen que la família el veure, mirant la gent que l'envolta, diu: "Aquests són la meua mare i els meus familiars".

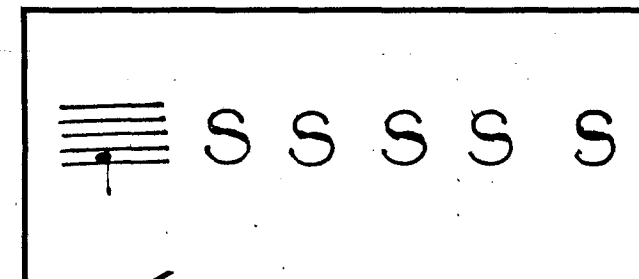
2. Jesús dona a entendre clarament que Ell i els seus deixebles estan compromesos a lluitar contra el mal. Jesús reconeix que l'esperit del mal (el diable) fa de les seves en el cor de l'home i en el cor de la història del món. Cal lluitar-hi amb coratge i sense parar. Déu ens estima sempre i ens perdona sempre; però, si un es gira d'esquena a Déu, ¿com podrà Déu estimar-lo i perdonar-lo?

3. Portats per la tossuderia de no voler escoltar Jesús i pel rancor que li tenen, li fan la greu acusació que també ell treballa pel Diable. Jesús amb els exemples del reialme dividit, de la família dividida i del guerrer valent, els fa veure l'absurd de la seva acusació. Si tan obertament refusen Déu, ¿com podrà Déu salvar-los?

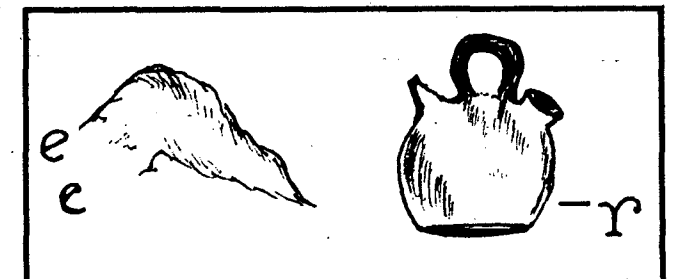
El mossèn

JEROGLIFICS

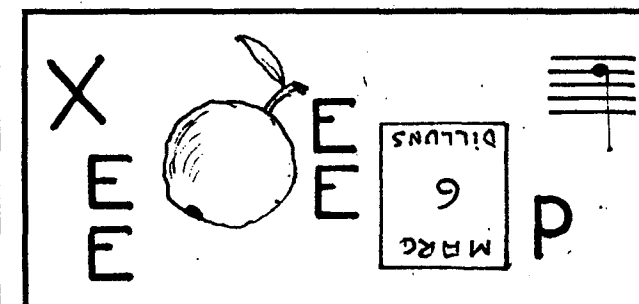
Per Rosa Collell

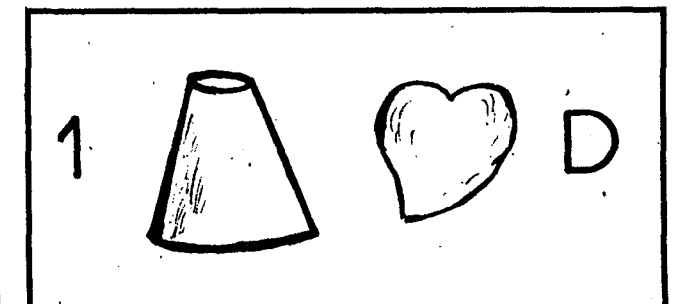
1. ¿És bona carretera?

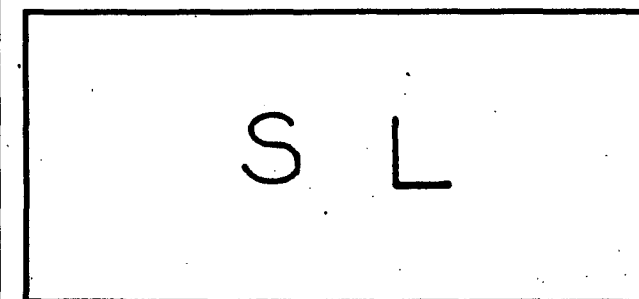
2. ¿D'on és el noi?

3. ¿On és la Maria?

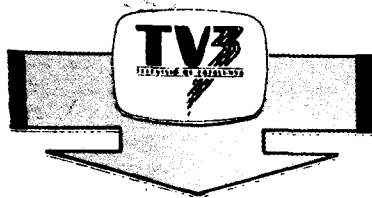
4. ¿Quin avió és?

5. ¿Què és això?

SOLUCIONS:

1. Fa moltes esses.
2. És alacantí.
3. Deu estar on ja és sempre.
4. És un Concorde.
5. És sal.

DIUMENGE

16.00 La pel·lícula del diumenge: "Ròmul i Remus". 17.30 Veles al vent. 18.00 Digul, Digul... 18.30 Dibuixos animats. 19.00 7 x III. 19.30 Estoc de pop. 20.30 Curar-se en salut. 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas. "Ni a l'infern hi havia tanta fúria". 22.30 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Benedetta i companyia. Cap. 3. 16.00 Digul, Digul... 19.30 Pobles de Catalunya: "Aiguafreda". 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. Trup 69. "Connecta el micro...". Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu Cinema. 22.00 Cinema 3 - "El matrimoni de Maria Braun". 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: Estoc de Pop. 14.30 Telenotícies. 15.15 Benedetta i companyia. Cap. 4. 16.00 Aula visual. 19.30 Pobles de Catalunya: "Cercs". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Poltrona Express. Informatiu: La Mafia. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de Ciència - Internacional. 22.00 Angel Casas Show. 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu cinema. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Benedetta i companyia. Cap. 5. 16.00 Aula visual. (Repetició). 19.30 Connecta el micro, pica el start (5). 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Abracadabra... Benji. Cap. 9. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum. "L'Orquídea negra". 22.30 Identitats-Rastres. 23.30 Cicle de joves intèrprets catalans: Claudi Arimany, flauta. 24.00 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Joc de ciència-Internacional, Angel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Benedetta i companyia. Cap. 6. 16.00 Aula visual. 19.30 Connecta el micro, pica el start (6). 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. Esports: Piragüisme. Musical: Double Bubble. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Històries Imprevistes: "L'home del sud". 22.00 A tot esport. 23.00 La mort furiosa. Cap. 1. 24.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. Connecta el micro... 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures de Peter Ramsay i Ray Turner. "Història d'un gos pelut". 16.00 Aula visual (repetició). 19.30 Digul, Digul... 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Aventures del senyor Cordills. Espectacle. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta. "Les estacions (Vivaldi)". 23.30 Cinema de mitjanit. 01.15 Fi d'emissió.

DISSABTE

16.00 Cinema d'animació. 16.30 Bojos per Califòrnia: "La competició". 17.15 Circ. 17.30 El dia dels Trífids. Cap. 5. 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona biònica. "L'empenyament de Jaime". 19.00 Els tresors de Cinemateca. "La il·lustració, o la memòria d'un segle". 20.00 Retalls i embolics: "Sirees". 20.30 L'arca ambulante - Cap. 10. 21.00 Telenotícies. 21.30 Tres i l'astròleg. 23.00 Tele-cinema 24.15 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

09.55 Concert. 10.30 El dia del senyor - Santa missa. 11.30 Poble de Déu. 12.15 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathcliff i Marmaduke. 16.05 Fama: "La vuelta de Coco". 16.55 El Món. 17.15 Això és el que hi ha. 17.55 Basket. Eurobasket-85. Espanya-França. 19.30 Gran Prix. Així és la Fórmula 1. 20.00 Val més prevenir. 20.25 Curses de cavalls. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Mike Hammer - "Luchas de gatas". 22.30 Estudi Estadi. 23.30 Festival de Benidorm. 01.00 Cierre.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Crear i viure. 14.00 Miramar esportiu. 14.20 Miramar informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Una casa fuera del hogar". 16.30 Visca la tardal 17.30 Això és increïble. 18.20 Hola, noi! 18.25 Barri Sesamo. 18.55 El planeta imaginari. 19.35 Pista lliure. 20.30 Consum. 21.00 Telediari. 2ª ed. 21.35 El superagent 88: "Smartaco". 22.05 Goya: "Yo lo vi". 23.05 Viure cada dia. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.40 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Terenci a la fresca. 14.00 Comarques. 14.20 Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "En honor a su nombre". 16.30 Visca la tardal 17.25 Contes i llegendes. 18.25 Hola, noi! 18.30 Barri Sesamo. 19.00 Els electrofollets. 19.25 Informatiu juvenil. 19.35 Tocata. 20.30 Al mil per mil. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'home i la Terra. 22.05 La joia de la corona: "Los Jardines de Bighar". 23.05 Especial musical. 24.00 Telediari. 00.20 Telesport. 00.40 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Honorables ciutadans. 14.00 Comarques. 14.20 Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "La elecció". 16.30 Visca la tardal 17.30 D'ací i d'allà. 18.00 Lletxa menuda. 18.25 Hola, noi! 18.30 Barri Sesamo. 19.00 Especial informatiu. 21.30 Telediari - 2ª ed. 21.55 Fútbol: Clasificació Mundial-86: Islàndia-Espanya. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.40 Testimoni. 00.45 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Retalls de temps. 14.00 Comarques. 14.20 Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "La vigília". 16.30 Visca la tardal 17.25 Generació 800. 18.30 Barri Sesamo. 18.55 Toros. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 El cos humà. 22.05 Si ho sé no vinc. 23.05 A portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.40 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT CATALÀ

13.30 Primera fila. 14.00 Comarques. 14.20 Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest: "Enfrentamientos". 16.30 Visca la tardal 17.30 Així és l'Òpera. 18.35 Barri Sesamo. 19.00 Scooby Doo. 19.25 Nosaltres. 19.50 Els amics de la vall verda: "Janeczek". 20.30 Al galop. 21.00 Telediari - 3ª ed. 21.35 "Como Pedro por su casa". 23.05 Les aventures de l'ardid soldat Schweik. Ep. 4. 00.05 Telediari - 3ª ed. 00.25 Telesport. 00.45 Barenholm. 00.55 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de cristall. 12.55 Loteria Nacional. 13.05 Gent jove. 14.30 Les Corts d'Espanya. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió: "Cateto a babor". 18.00 Els savis. 19.00 De pel·lícula. 19.30 "V". "El pequeño dragón". 20.30 Documental. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe Setmanal. 22.00 Dissabte cine: "MacArthur el General Rebelde". 01.00 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull Informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Tennis. Torneig Roland Garros. 16.00 Estrenes TV - "Nero Wolfe". 19.45 Tao-Tao. 20.10 Zola. Últim episodi. 21.25 El llegat del món àrab. 21.45 El Dominical. 22.45 Llargmetratge: "Juguets rotos". 00.15 Metropolis. 00.45 Cierre.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Especial informatiu. 20.30 La nit del cine espanyol. Primera part: Comentari. Segona part: "Agustina de Aragón". 23.30 Música i músics. 00.05 Últimes preguntes. 00.35 Resum informatiu. 01.05 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Temps moderns. 21.00 Els veïns: "Te vendo mi casa". 21.30 Si jo fos president. 23.15 El cinquè genet: "La renta espectral". 24.00 Dones per a una època. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Estudi Obert - Homenatge. 23.30 Tatuatge. 24.00 Embolic. Cap. 11. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 A-Uan-Baluba-Balam-Bambu. 21.00 Fila 7. 22.05 Cine club: "La invitación". 24.00 Jazz entre amics. 00.35 Resum informatiu. 01.05 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.30 La clau. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 La família Robinson. 11.00 Tres i no res. 11.25 Digul, Digul... 11.35 Pleiteguensam. 12.05 Benvinguts. 13.00 Un milió per al millor. 14.00 Recull Informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Estadi 2. 19.00 En paral·lel, els joves. 20.00 "Candlejas". 21.00 La finestra electrònica. 22.55 Concert 2. 00.05 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració

C. València 244 2n Barcelona-7 Tels. 215 2739 - 2784 - 2805

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
 - Incloc un taló barrat per aquest import.
 - Prego al Banc / Caixa
- Agència
- que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
- Lloc
- Data
- Signatura

PATRONAT D'AMICS DE
"CATALUNYA CRISTIANA"

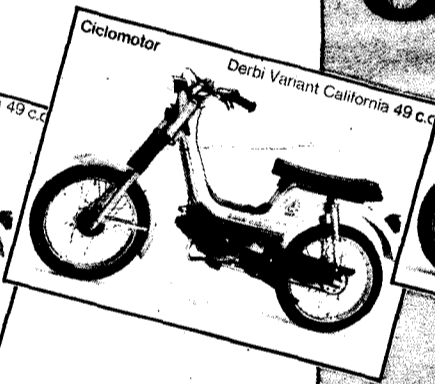
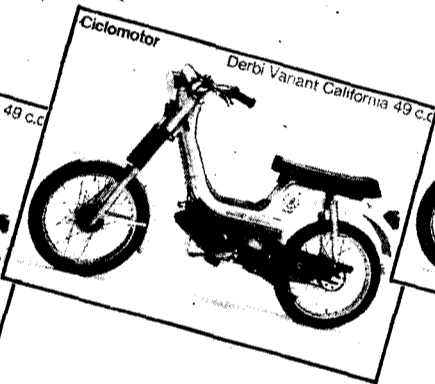
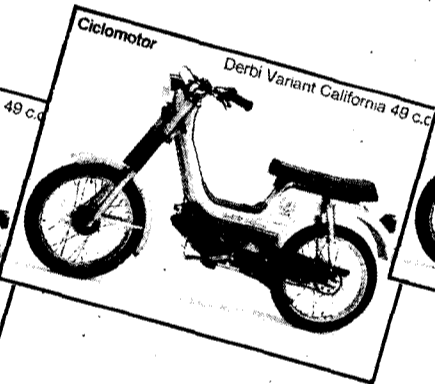
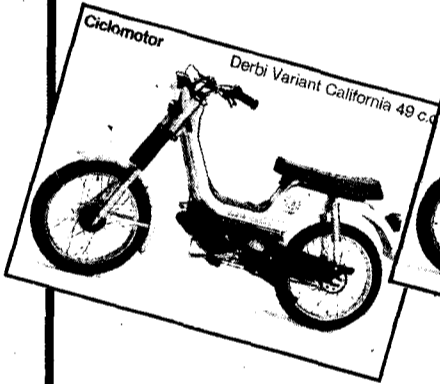

"GRAN SORTEIG 1985"

3 COTXES

5 CICLOMOTORS

EN SUPORT DE
"CATALUNYA CRISTIANA"

Desitjo participar en el gran sorteig en suport de "Catalunya Cristiana".

Envieu-me talonaris a 5.000 ptes.
 butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Trameto l'import per
 gir postal
 taló barrat que incloc

"CATALUNYA CRISTIANA"
c/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona

Demanem la col·laboració de tots els nostres subscriptors, lectors i amics. Podeu adquirir els talonaris o fer-ne la comanda a:
"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

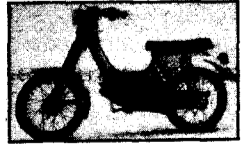
GRAN SORTEIG DE

DONATIU: CENT pessetes.

N.º

-3 COTXES FORD FIESTA
-5 CICLOMOTORS DERBI

1er., 2on. i 3er. Premi: un cotxe FORD FIESTA
4rt., 5è, 6è, 7è i 8è Premis: un ciclomotor DERBI

EN SUPORT DE Catalunya Cristiana

El sorteig es farà el dia 4 de novembre de 1985, davant de notari als locals del PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244 - 08007 Barcelona

Qualsevol taló trencat o esmenat serà nul.
Caduca als tres mesos.

El dipositari: Joan E. Jarque i Jutglar
President del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana

Per gentilesa de:
Concessionari Oficial FORD a Barcelona
Mandri, 16 Tel. 211 00 00 Barcelona

DESPRES DE 6 ANYS, CAL MANTENIR-NOS FERMS I DONAR SUPORT AL NOSTRE SETMANARI!!!